piccolo

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

ร้านไม่สะดวกซื้อ ของคุณทกโก

불편한 편의점

คิมโฮยอ็อน

เขียน

มินตรา อินทรารัตน์

แปล

ทดลองอ่าน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

"ในเมื่อยอดขายลดลงก็ควรจะลดคนด้วย
แต่คุณโอกับคุณทกโกมีแค่งานนี้งานเดียวที่จะช่วยให้มีชีวิตต่อไปได้
จะให้ทำยังไงได้ล่ะ ไล่พวกเขาออกไม่ได้นี่นา แต่ซีฮย็อน เธอน่ะ
มีทั้งที่บ้านคอยทำกับข้าวให้กิน อีกไม่นานก็จะสอบแล้วด้วย
ฉันกะจะอ้างว่าให้ถือโอกาสนี้ตั้งใจอ่านหนังสือซะ แล้วไล่เธอออกน่ะสิ"
– คิมโฮย็อน

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

ในแต่ละวันมีคนเดินเข้าออกร้านสะดวกซื้อมากหน้าหลายตา ไม่ว่าจะเป็นลูกค้าขาจร ลูกค้าขาประจำ หรือแม้กระทั่งพนักงานในร้านทั้งประจำและพาร์ตไทม์ พวกเขาล้วนหยุดชั่วครู่ด้วยเป้าหมายบางอย่างในร้านก่อนจะออกเดินต่อไป บางคนแวะมาเติมท้องให้หายหิวยามดึก บางคนแวะมาหลบอยู่ในโซนปลอดภัยเป็นเวลาเพียงชั่วครู่ก่อนเดินกลับบ้าน บางคนแวะมาหารายได้ระหว่างที่รออะไรบางสิ่งในอนาคต

ไม่มีเสียงทักทายพูดคุยกันในร้านระหว่างผู้มาใหม่และผู้อยู่ก่อนหน้า นอกจากประโยค “สวัสดีครับ ยินดีต้อนรับ” และ “รับเครื่องดื่ม ขนมจีบ ซาลาเปาเพิ่มไหมครับ” อันเป็นการสื่อสารทางเดียว...เพราะอย่างที่รู้ว่าร้านสะดวกซื้อเป็นพื้นที่ซึ่งมีเส้นกั้นบาง ๆ ระหว่างโซนปลอดภัยของตัวเองกับพื้นที่สาธารณะ

แต่ที่ออลเวย์ส ร้านสะดวกซื้อเล็ก ๆ ในแขวงซ็องพา ย่านที่ซึ่งที่ดินไม่แพงเท่าคังนัมหรืออับกูจ็องในตำนาน แถมคนที่อาศัยส่วนใหญ่ก็เป็นผู้สูงอายุ ไม่ก็นักศึกษาที่อาศัยอยู่ในหอพัก ไม่เหมือนร้านสะดวกซื้อขนาดใหญ่อื่น ๆ เมื่อวันหนึ่ง ‘คุณทกโก’ ชายร่างใหญ่ผู้เคยเป็นคนไร้บ้านกินนอนอยู่ในสถานีรถไฟโซลปรากฏตัวขึ้นที่ร้านสะดวกซื้อแห่งนี้ในฐานะพนักงานพาร์ตไทม์กะกลางคืน แล้วหลังจากนั้นสายลมแห่งการเปลี่ยนแปลงอันแสนสดชื่นก็เริ่มก่อตัวขึ้น ผู้คนหลากหลายที่แวะเวียนมาต่างก็ได้รับการปลอบโยนในวันอันแสนเหนื่อยล้าจากชายไร้บ้านคนนี้โดยไม่รู้ตัว

คุณทกโกทำให้เรายังมีความหวังว่า บนโลกที่ไม่สะดวกเอาเสียเลยในขณะนี้ ก็ยังมีเรื่องราวดี ๆ ที่ทำให้ยิ้มออกมาได้บ้าง

ครั้งหน้าเดินเข้าร้านสะดวกซื้อใกล้บ้าน นอกจากชั้นวางสินค้าแล้ว ลองมองไปรอบ ๆ ร้านดูด้วยนะคะ

p/cco/o

ทดลองอ่าน

สารบัญ

ข้าวกล่องรสเลิศ	1
เจย์เอสออฟเจย์เอส	49
ประโยชน์ของข้าวปั้นสามเหลี่ยม	83
หนึ่งแถมหนึ่ง	109
ร้านไม่สะดวกซื้อ	135
สี่กระป๋องหมื่นวอน	167
ถึงจะเป็นของเหลือทิ้ง แต่ก็ยังใช้ได้	196
ออลเวย์ส	229
คำขอบคุณ	274
คำตาม	275
เกี่ยวกับผู้เขียน	277
เกี่ยวกับผู้แปล	278

เหตุการณ์และตัวละครในหนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องสมมติ
ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์หรือบุคคลจริงแต่อย่างใด

ข้าวกล่องรสเลิศ

กว่าคุณนายย็อมย็องซุกจะรู้ว่ากระเป๋าถือใบเล็กได้อันตรธานหายไปจากกระเป๋าสัมภาระของเธอ ก็เป็นตอนที่รถไฟกำลังแล่นผ่านแถวพย็องแท็กแล้ว ปัญหาอยู่ที่ว่าเธอนึกไม่ออกเลยสักนิดว่าทำมันหายที่ไหน แต่สิ่งที่ทำให้เธอเป็นกังวลมากกว่าเรื่องกระเป๋าหาย คือเรื่องที่ความสามารถในการจดจำของตนถดถอยลง ไม่นานนักเหงื่อกาฬก็พากันไหล ขณะที่เธอพยายามนึกย้อนการกระทำที่ผ่านมาของตนอย่างเอาเป็นเอาตาย

ตอนซื้อตั๋วรถไฟเคทีเอกซ์[1] ที่สถานีโซล กระเป๋าใบเล็กยังอยู่อย่างแน่นอน เพราะเธอหยิบบัตรที่เสียบอยู่ในกระเป๋าสตางค์ซึ่งใส่ไว้ในกระเป๋าใบเล็กอีกทีออกมาจ่ายค่าตั๋วได้ หลังจากนั้นเธอก็นั่งลงหน้าโทรทัศน์ในห้องพักผู้โดยสาร และดูช่องข่าวยี่สิบสี่ชั่วโมงระหว่างรอรถไฟเป็นเวลาสามสิบกว่านาที หลังจากขึ้นรถไฟ เธอผล็อยหลับไปครู่หนึ่งทั้งที่ยังกอดกระเป๋าเอาไว้แนบอก ตอนที่ตื่นขึ้นมาทุกอย่างก็ยังอยู่ในสภาพเดิม จนมาเมื่อครู่นี้ที่เธอเปิดกระเป๋าเพื่อจะหยิบโทรศัพท์มือถือ แต่แล้วก็ต้องตกใจจนตัวสั่นเมื่อรู้ว่ากระเป๋าใบเล็กหายไปจากที่

[1] รถไฟความเร็วสูงที่วิ่งระหว่างเมืองต่าง ๆ ในประเทศเกาหลีใต้

ที่มันควรอยู่ ยิ่งพอคิดว่าในกระเป๋าใบเล็กมีของสำคัญอย่างกระเป๋าสตางค์ สมุดบัญชีธนาคาร และสมุดโน้ตอยู่ด้วย เธอก็ตื่นตระหนกจนแทบหายใจไม่ออก

คุณนายย็อมต้องหมุนฟันเฟืองในสมองให้เร็วพอ ๆ กับความเร็วของรถไฟที่ตนนั่งอยู่ เธอรีบย้อนความทรงจำจนภาพทิวทัศน์นอกหน้าต่างที่ผ่านไปอย่างรวดเร็วก็เหมือนจะวิ่งถอยหลังไปด้วย พอชายวัยกลางคนที่นั่งอยู่ติดกันเห็นเธอพึมพำกับตัวเองคนเดียว แถมยังเขย่าขาขณะจดจ่ออยู่ในห้วงความคิด เขาก็กระแอมออกมา

สิ่งที่รบกวนการใช้สมาธิของเธอในตอนนั้น ไม่ใช่เสียงกระแอมของชายข้าง ๆ แต่เป็นเสียงเรียกเข้าของโทรศัพท์มือถือที่ดังออกมาจากกระเป๋า มันเป็นเพลงของวงแอ็บบา แต่เธอนึกชื่อเพลงไม่ออก *ซิกีดีตา* หรือ *แดนซิงควีน* กันนะ...แย่แล้ว จุนฮีเอ๊ย สงสัยยายจะเป็นโรคความจำเสื่อมจริง ๆ แล้วสิ

คุณนายย็อมหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาจากกระเป๋าด้วยมือสั่นเทา แล้วก็นึกขึ้นได้ว่าเพลงนี้ชื่อ *แต็งกิ้วฟอร์เดอะมิวสิก* เมื่อเห็นเบอร์ที่โทร.เข้ามาเป็นเบอร์แปลกซึ่งขึ้นต้นด้วยเลขศูนย์สอง เธอก็สูดหายใจลึกก่อนกดรับสาย

“ฮัลโหล”

ปลายสายไม่ตอบ แต่มีเสียงรบกวนจากรอบข้างให้ได้ยินแทน จึงเดาได้ว่าอีกฝ่ายน่าจะอยู่ในที่สาธารณะ

“นั่นใครคะ”

“ย็อม...ย็องซุก...หรือเปล่าครับ”

เสียงปลายสายแหบพร่าและคลุมเครือเกินกว่าจะเป็นเสียงของมนุษย์ คล้ายเสียงของหมีที่เพิ่งออกจากถ้ำหลังจากนอนจำศีลเสร็จ

และเพิ่งได้เปิดปากพูดคำแรกมากกว่า

“ใช่ค่ะ มีอะไรหรือ”

“กระเป๋าสตางค์...น่ะครับ”

“ใช่ค่ะ คุณเก็บมันได้หรือ คุณอยู่ที่ไหนคะ”

“...โซล”

“ส่วนไหนของโซลคะ ใช่สถานีโซลหรือเปล่า”

“ใช่ครับ สถานี...โซล”

เธอถอนหายใจออกมาข้างหูโทรศัพท์ด้วยความโล่งอก ก่อนจะกระแอมแล้วพูดต่อ

“ขอบคุณนะคะที่ช่วยเก็บกระเป๋าสตางค์ไว้ให้ แต่ตอนนี้ฉันอยู่บนรถไฟ เดี๋ยวฉันจะลงสถานีหน้าแล้วนั่งรถกลับไป คุณช่วยเก็บมันไว้ก่อน หรือฝากไว้ที่ไหนสักแห่งได้ไหมคะ ถ้าไปถึงแล้ว ฉันจะมอบค่าตอบแทนให้ทันทีเลย”

“ผมรออยู่ที่นี่แล้วกัน...ไหนๆ ก็...ไม่มีที่ไปอยู่แล้ว”

“งั้นหรือคะ ตกลงค่ะ เราเจอกันตรงไหนของสถานีโซลดี”

“ระ...ร้านสะดวกซื้อจีเอส...ทางไปขึ้นรถไฟฟ้าสายสนามบิน...ครับ”

“ขอบคุณค่ะ ฉันจะรีบไปนะคะ”

“ค่อยๆ มา...ก็ได้ครับ”

“ได้ค่ะ ขอบคุณนะคะ”

หลังจากวางโทรศัพท์ เธอก็รู้สึกแปลกประหลาดอย่างบอกไม่ถูก วิธีการพูดติดอ่างด้วยเสียงแหบพร่าเหมือนเสียงของสัตว์ที่ดังมาจากปลายสายทำให้เธอมั่นใจว่าเขาเป็นคนไร้บ้าน ฟังจากที่พูดว่า “ไหนๆ ก็...ไม่มีที่ไปอยู่แล้ว” อีกทั้งเบอร์โทรศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยศูนย์สองซึ่งเป็น

เบอร์โทรศัพท์สาธารณะด้วยยิ่งแล้วใหญ่ เขาต้องเป็นคนไร้บ้านและไม่มีโทรศัพท์มือถือแน่นอน คุณนายย็อมประหม่าขึ้นมาแวบหนึ่ง แม้เขาบอกว่าจะคืนกระเป๋าสตางค์ให้ แต่เธอก็ยังรู้สึกหวาดหวั่นและเริ่มหวาดกลัวว่าเขาอาจจะร้องขออย่างอื่น

ทว่าชายคนนั้นถึงขั้นโทร.มาหา และแสดงเจตนาว่าจะคืนกระเป๋าสตางค์ให้ เขาคงไม่มารังควานเธอหรอก ส่วนเรื่องค่าตอบแทนหากมอบเงินสดสี่หมื่นวอน[2] ในกระเป๋าสตางค์ให้ก็น่าจะพอ ขณะที่คิดอยู่นั้นก็มีเสียงประกาศดังขึ้นพอดีว่ารถไฟกำลังจะจอดเทียบชานชาลาที่สถานีซ็อนอัน คุณนายย็อมจึงเอาโทรศัพท์มือถือใส่กระเป๋าแล้วลุกขึ้นยืน

โทรศัพท์มือถือดังขึ้นอีกครั้งขณะรถไฟที่คุณนายย็อมนั่งแล่นผ่านเมืองซูว็อน เธอท่องเนื้อเพลง *แต๊งกิ้วฟอร์เดอะมิวสิก* ซ้ำ ๆ ราวกับมันช่วยป้องกันโรคความจำเสื่อมได้ พอดูหน้าจอก็พบว่าเป็นหมายเลขเดียวกับเบอร์ที่โทร.มาก่อนหน้านี้ เธอพยายามสะกดอารมณ์พะวักพะวนของตนเอาไว้แล้วกดรับสาย

“...ผมเอง”

เสียงพูดอู้อี้ของเขาดังขึ้น คราวนี้คุณนายย็อมทำเสียงแข็งเหมือนคุยกับนักเรียนที่กำลังหาเหตุผลมาแก้ตัว

“ว่ามาเลยค่ะ”

“เอ่อ...คุณครับ คือว่าผมหิว...”

“แล้วยังไงคะ”

---

[2] ประมาณหนึ่งพันสองร้อยบาท (หนึ่งพันวอนประมาณสามสิบบาท)

“ขอซื้อ...ข้าวกล่อง...ร้านสะดวกซื้อ...ดะ...ได้ไหมครับ”

ทันใดนั้นเอง ภายในจิตใจของคุณนายย็อมก็อบอุ่นขึ้นเล็กน้อย เธอรู้สึกได้ถึงคำเรียกว่า ‘คุณ’ และคำว่า ‘ข้าวกล่อง’ ที่ช่วยเปิดใจเธอให้กว้างขึ้น

“ได้ค่ะ คุณซื้อข้าวกล่องกินได้เลย กินแล้วน่าจะคอแห้ง ซื้อน้ำไว้ดื่มด้วยนะคะ”

“ขะ...ขอบคุณครับ”

หลังวางหูได้ไม่ทันไร ก็มีข้อความแจ้งการชำระเงินปรากฏขึ้นบนหน้าจอโทรศัพท์ รวดเร็วเสียจนเธอนึกสงสัยว่าเขาโทร.มาจากหน้าเคาน์เตอร์ชำระเงินของร้านสะดวกซื้อหรือเปล่า เมื่อพิจารณาจากความหิวโซของเขาแล้ว เธอก็ยิ่งมั่นใจว่าเขาต้องเป็นคนไร้บ้าน ผู้เป็นเจ้าถิ่นแห่งสถานีโซลและสหายของนกพิราบไม่ผิดแน่ พออ่านข้อความอย่างละเอียดก็เห็นว่าเป็น ‘ข้าวกล่องจีเอสของพักชันโฮ[3] ชุดทูมัช พร้อมเครื่องเคียงหลากชนิด ราคาสี่พันเก้าร้อยวอน’ เธอคิดต่อว่า ‘ไม่ยอมซื้อน้ำแฮะ สงสัยเกรงใจละมั้ง’ คุณนายย็อมเลิกกลุ้มใจว่าจะเรียกใครไปเป็นเพื่อนด้วยดี แล้วตัดสินใจไปพบกับเขาเพียงลำพัง ถึงแม้เธอจะอายุเจ็ดสิบแล้ว แถมยังมีอาการเข้าข่ายโรคความจำเสื่อม แต่ก็เชื่อว่าตนยังมีความน่าเกรงขามหลงเหลืออยู่ เธอเลือกที่จะเชื่อมั่นในตัวเอง ซึ่งในอดีตเคยยืนประจันหน้ากับนักเรียนมากหน้าหลายตาอย่างมั่นอกมั่นใจอยู่บนแท่นบรรยายหน้าชั้น และไม่หวาดกลัวเลยแม้แต่ครั้งเดียวจนถึงวันเกษียณ

---

[3] อดีตนักกีฬาเบสบอลชื่อดังของเกาหลีใต้ เคยลงเล่นให้กับทีมเมเจอร์ลีกในสหรัฐอเมริกาตั้งแต่ ค.ศ. 1994 - 2010 หลังจากอำลาวงการเบสบอลก็กลับมาทำงานในวงการบันเทิงในเกาหลีใต้และเป็นพรีเซนเตอร์ให้กับสินค้าต่าง ๆ

เมื่อไปถึงสถานีโซล เธอก็เจอบันไดเลื่อนสำหรับลงไปต่อรถไฟฟ้าสายสนามบินทันที หลังจากลงบันไดเลื่อนก็พบร้านสะดวกซื้อจีเอสอยู่เบื้องหน้าทางขวามือ ชายที่มีเสียงเหมือนหมีกำลังนั่งคุดคู้และก้มหน้าก้มตากินข้าวกล่องอยู่หน้าร้าน ยิ่งเข้าไปใกล้ เธอก็ยิ่งมั่นใจว่าตัวตนที่แท้จริงของเขาคือใคร ความกังวลเริ่มก่อตัวขึ้นอีกครั้ง ชายผู้มีผมยาวพันกันรุงรังเป็นสังกะตังเหมือนผ้าถูพื้นสวมเสื้อกันหนาวกีฬาตัวบาง และกางเกงผ้าฝ้ายที่มอมแมมจนดูไม่ออกว่าเป็นสีเบจหรือสีน้ำตาลกันแน่ เขากำลังจดจ่ออยู่กับการใช้ตะเกียบคีบไส้กรอกเวียนนาขึ้นมากิน แม้สภาพของอีกฝ่ายจะบ่งบอกว่าเป็นคนไร้บ้านอย่างชัดเจน แต่คุณนายย็อมก็ข่มใจให้สงบแล้วเดินเข้าไปหา

อยู่ ๆ ก็มีชายแปลกหน้าสามคนพุ่งเข้าใส่ชายคนนั้นที่กำลังกินข้าวกล่องอยู่ คุณนายย็อมตกใจจนต้องหยุดเดินทันที ชายไฮยีนาทั้งสามก็เป็นคนไร้บ้านเช่นเดียวกัน พวกเขากดตัวชายข้าวกล่องเอาไว้แล้วพยายามออกแรงสุดชีวิตเพื่อยื้อแย่งสิ่งของบางอย่างมาจากอีกฝ่าย คุณนายย็อมมองไปรอบ ๆ พลางย่ำเท้าอยู่กับที่ด้วยความกังวล แต่คนที่เดินผ่านไปมาก็ชายตามองดูแค่ครู่เดียวเท่านั้น เพราะคิดว่าการทะเลาะกันของคนไร้บ้านนี้มีให้เห็นจนชินตา

ชายคนนั้นทำข้าวกล่องที่กินอยู่ร่วงหลุดมือ เขาลงไปขดตัวกลมอยู่ที่พื้นเหมือนลูกบอล และพยายามป้องกันตัวเอง แต่สุดท้ายก็ถูกคนอื่นที่เหลือบีบคอ...ถูกบังคับให้ยกแขนขึ้น...และของที่เขาปกป้องก็ถูกแย่งไปจนได้ สิ่งนั้นแวบผ่านเข้ามาในสายตาของคุณนายย็อมผู้ยืนดูเหตุการณ์อยู่ด้วยความกระวนกระวาย มันคือกระเป๋าสีชมพูใบเล็กของเธอนั่นเอง!

คนไร้บ้านทั้งสามใช้เท้ากระทืบชายข้าวกล่องอีกสองสามครั้ง

เพื่อสลัดให้หลุด แล้วก็พากันเดินออกไป คุณนายย็อมทรุดลงนั่งกับพื้นเพราะไม่รู้ว่าต้องทำอย่างไร มือและเท้าของเธอสั่นไปหมด ในตอนนั้นเอง ชายข้าวกล่องลุกขึ้นยืน แล้วตอบโต้กลับด้วยการพุ่งถลาเข้าใส่คนที่ถือกระเป๋าอยู่

“ย้ากกกก!”

ชายข้าวกล่องส่งเสียงร้องประหลาดออกมา เขาพุ่งเข้าไปคว้าขาฝ่ายตรงข้ามแล้วดึงให้ล้มลง จากนั้นก็กดตัวฝ่ายตรงข้ามไว้กับพื้นแล้วแย่งกระเป๋ากลับคืนมา แต่ไม่ทันไร คนอื่นๆ ก็วิ่งมารุมทำร้ายเขาอีกทันใดนั้นเอง ดวงตาของคุณนายย็อมก็เหมือนมีเปลวไฟสว่างวาบขึ้น เธอลุกพรวดขึ้นยืน แล้วสาวเท้าเข้าไปหาคนพวกนั้น จากนั้นก็ตวาดใส่พวกเขาเสียงดังลั่น

“เดี๋ยวเถอะ ไอ้เจ้าพวกนี้! ปล่อยกระเป๋าใบนั้นนะ!!”

เสียงตะโกนและการปรากฏตัวของเธอทำให้พวกผู้ชายพากันชะงัก เธอยกกระเป๋าสัมภาระในมือขึ้น แล้วฟาดลงบนศีรษะของชายที่ยืนอยู่หน้าสุด พอเขาร้องอี้กออกมาด้วยความเจ็บปวด คนอื่นๆ ก็ลุกขึ้นยืน แล้วพากันก้าวถอยหลังไป

“หัวขโมย! พวกเขาขโมยกระเป๋าสตางค์ของฉันไป!! คนพวกนี้แหละ!”

เสียงตะโกนดังก้องของคุณนายย็อมทำให้ผู้คนหยุดเดินแล้วเริ่มหันมาสนใจพวกเขา พอเห็นดังนั้นกลุ่มคนไร้บ้านก็พากันหมุนตัวแล้วเผ่นหนีไปทีละคน เหลือเพียงชายข้าวกล่องที่ยังนอนคุดคู้และกอดกระเป๋าใบเล็กเอาไว้ เธอจึงเดินเข้าไปหาเขา

“เป็นอะไรหรือเปล่าคะ”

ชายคนนั้นเงยหน้าขึ้นมองเธอ สภาพของเขาเหมือนคนยุค

ดึกดำบรรพ์ที่ออกไปล่าสัตว์ แล้วบาดเจ็บกลับมาไม่มีผิด ตาของเขาบวมเพราะถูกชก จมูกมีทั้งเลือดกำเดาและน้ำมูกไหลปนกันเป็นสาย ริมฝีปากของเขาซ่อนอยู่ภายใต้หนวดเฟิ้ม เมื่อชายคนนั้นเห็นว่ากลุ่มคนที่รุมทำร้ายตนหายไปแล้วก็ค่อย ๆ ยันตัวขึ้นนั่ง คุณนายย็อมหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมา แล้วนั่งยองลงตรงหน้าเขา

กลิ่นเหม็นอับแบบเฉพาะตัวของคนไร้บ้านลอยมาเตะจมูกเธอทันที คุณนายย็อมกลั้นหายใจแล้วยื่นผ้าเช็ดหน้าให้ แต่เขาส่ายหน้าก่อนจะยกแขนเสื้อกันหนาวขึ้นมาเช็ดจมูก เธอนึกโมโหตัวเองที่ยังกังวลว่ากระเป๋าของตนจะเปื้อนเลือดและน้ำมูกของเขา

“ไม่เป็นอะไรจริง ๆ หรือคะ”

เขาพยักหน้า แล้วมองดูคุณนายย็อม สายตาที่พินิจอย่างตั้งอกตั้งใจทำเธอวิตกอยู่ครู่หนึ่งว่าตนทำอะไรผิดหรือเปล่า และอยากรีบพาตัวเองออกไปจากตรงนั้นเสีย เอาละ ตอนนี้เธอต้องขอกระเป๋าคืนจากเขา

“ขอบคุณนะคะที่เก็บไว้ให้”

ชายคนนั้นใช้มือขวาหยิบกระเป๋าที่กอดไว้ในอ้อมแขนซ้ายแล้วยื่นให้ แต่พอคุณนายย็อมยื่นมือไปรับ เขาก็ชักมันกลับไปกอดไว้กับตัวอีกครั้ง เมื่อเห็นเธอตกใจ เขาก็มองสำรวจอย่างละเอียด แล้วเปิดกระเป๋าออก

“คุณจะทำอะไร”

“เป็นเจ้าของกระเป๋า...จริงหรือครับ”

“ก็ใช่น่ะสิคะ ฉันเป็นเจ้าของ ก็เลยรู้ว่าต้องมารับคืนจากคุณไงล่ะ จำที่คุยโทรศัพท์กับฉันเมื่อกี้ไม่ได้หรือ”

พอเห็นเขาสงสัยไม่เข้าเรื่อง คุณนายย็อมก็ชักจะไม่ชอบใจ ชาย

คนนั้นไม่ตอบเห็นด้วยหรือปฏิเสธ เขาค้นดูในกระเป๋าใบเล็กของเธอจนเจอกระเป๋าสตางค์ จากนั้นก็หยิบบัตรประชาชนออกมา

“เลขบัตรประชาชน...ล่ะครับ”

“เอ๊ะ นี่คุณคิดว่าฉันโกหกหรือ”

“ต้องตรวจสอบให้แน่ใจ...ผมมีนะ...หน้าที่...คืนมันให้กับเจ้าของ”

“ในบัตรประชาชนก็มีรูปของฉันอยู่ไม่ใช่หรือ ลองเอามาเทียบดูสิ”

ชายคนนั้นกะพริบตาที่บวมเป่งเพราะถูกต่อย พลางมองสลับไปมาระหว่างบัตรประชาชนและใบหน้าของคุณนายย็อม

“รูป...ไม่เหมือนตัวจริงเลย”

คุณนายย็อมเผลอเดาะลิ้นออกมาด้วยรู้สึกว่าสถานการณ์ตรงหน้าเหลวไหลสิ้นดี แต่เธอไม่ได้โกรธ

“รูปมันนาน...นานแล้วน่ะครับ”

ชายคนนั้นเสริม แม้จะเป็นรูปที่ถ่ายนานแล้ว แต่นั่นก็เป็นใบหน้าของคุณนายย็อมอย่างแน่นอน และดูออกได้ไม่ยากเลยว่าเป็นคนเดียวกัน ทว่าสายตาของชายคนนั้นอาจกำลังมีปัญหา ซึ่งเป็นผลมาจากสุขภาพของเขา หรือไม่อย่างนั้นเธอก็คงแก่ตัวลงไปมากจริง ๆ จนเขาดูไม่ออก

“บะ...บอก...เลขบัตรประชาชน...มาสิครับ”

เฮ้อ คุณนายย็อมถอนหายใจออกมาสั้น ๆ แล้วพูดกับเขาอย่างชัดถ้อยชัดคำ

“ห้า สอง ศูนย์ เจ็ด สอง ห้า XXXXXXX ได้หรือยังคะ”

“ถะ...ถูกต้อง ก็ต้องถามให้แน่ใจไว้...ใช่ไหมล่ะครับ”

เขาส่งสายตาเป็นเชิงขอความเห็นชอบขณะเก็บบัตรประชาชน

ใส่กระเป๋าสตางค์ ก่อนจะเก็บมันใส่กระเป๋าใบเล็กอีกทีแล้วยื่นให้คุณนายย็อมรับกระเป๋ากลับคืนมา พอสถานการณ์วุ่นวายสงบลงแล้ว ความรู้สึกขอบคุณที่มีต่อชายคนนั้นก็เริ่มปรากฏและถาโถมใส่เธอ เขายอมถูกคนไร้บ้านคนอื่น ๆ รุมทำร้ายเพื่อปกป้องกระเป๋า ไหนจะตรวจสอบอย่างรอบคอบเพื่อคืนกระเป๋าให้กับเจ้าของตัวจริงอีก หากไม่ใช่เพราะเขามีความรับผิดชอบเหลือล้นก็คงทำเรื่องแบบนี้ไม่ได้

ชายคนนั้นร้องฮือ พลางลุกขึ้นยืน คุณนายย็อมก็ลุกขึ้นตามด้วย เธอรีบหยิบเงินสดสี่หมื่นวอนในกระเป๋าสตางค์ออกมา

“นี่ค่ะ”

เธอรู้สึกได้ว่าเขาลังเลเมื่อเห็นเงินที่ยื่นให้

“รับไปเถอะค่ะ”

แทนที่จะยื่นมือมารับเงิน เขากลับล้วงเข้าไปในกระเป๋าเสื้อกันหนาว แล้วหยิบก้อนกระดาษทิชชูที่ไม่รู้ว่าได้มาจากไหนออกมาเช็ดเลือดกำเดาตรงจมูก จากนั้นก็หมุนตัวเดินจากไป คุณนายย็อมเก้อเขิน เพราะค่าตอบแทนที่ถือค้างไว้ในมือ เธอมองดูเขาอยู่ครู่หนึ่ง พอเห็นชายคนนั้นเดินอย่างทุลักทุเลกลับไปหน้าร้านสะดวกซื้อที่นั่งขดกินข้าวกล่องก่อนหน้านี้แล้วก้มตัวลง เธอก็ตามเขาไป

ชายคนนั้นพึมพำอยู่คนเดียวหน้าร้านสะดวกซื้อขณะมองข้าวกล่องที่กินเมื่อครู่คว่ำไม่เป็นท่า จากนั้นก็ถอนหายใจออกมาให้ได้ยิน คุณนายย็อมมองดูเขาจากด้านหลังอยู่สักพัก แล้วจึงก้มลงสะกิดหลังของอีกฝ่าย พอเขาหันมามอง เธอก็ทำสีหน้าเหมือนตอนปลอบใจเด็กนักเรียนที่กำลังท้อแท้

“คุณไปที่หนึ่งกับฉันหน่อยสิ นะคะ”

ชายคนไร้บ้านหยุดชะงัก เมื่อพวกเขาเดินออกมายังถนนที่มุ่งหน้าไปทางสถานีซอบู ท่าทางของเขาคล้ายกับสัตว์กินพืชที่ไม่ยอมก้าวออกมาจากธรรมชาติ แล้วขึ้นรถบรรทุกที่จอดอยู่บนถนนยางมะตอย คุณนายย็อมกวักมือเรียกเพื่อเร่งให้เขาเดินตามมา จนสุดท้ายเขาก็เดินพ้นอาคารของสถานีโซลได้สำเร็จ พวกเขาทั้งคู่เดินไปตามถนนของแขวงคัลว็อล ชายคนนั้นตามอยู่ด้านหลังด้วยความเร็วระดับใกล้เคียงกัน โดยเว้นระยะห่างจากคุณนายย็อมสองสามก้าว เธอก้าวเท้าอย่างรวดเร็วจนผ่านแขวงคัลว็อล และเข้าสู่แขวงช็องพา ผลของต้นหูกวางริมทางร่วงหล่นลงบนถนนช่วงปลายฤดูใบไม้ร่วงส่งกลิ่นเหม็นคล้ายกลิ่นตัวของชายคนไร้บ้าน ในตอนนั้น คุณนายย็อมลองคิดทบทวนว่าทำไมอยู่ ๆ ตนถึงพาเขามาด้วย

คุณนายย็อมอยากตอบแทนชายคนนี้ให้ได้ เนื่องจากเขาปฏิเสธที่จะรับเงิน เธอทั้งอยากตอบแทนที่เขาช่วยปกป้องกระเป๋าของเธออย่างเอาเป็นเอาตาย และอยากสนับสนุนเมื่อเขาทำสิ่งที่ถูกต้อง แม้เขาจะเป็นคนไร้บ้านก็ตาม เธอยืนสอนอยู่หน้าชั้นเรียนมาเป็นเวลานาน จึงติดนิสัยชอบสนองกลับต่อการกระทำของนักเรียนเรื่อยมาจนถึงบัดนี้ ยิ่งไปกว่านั้น คุณนายย็อมเป็นคริสเตียนมาตั้งแต่เกิด พอได้เห็นคนไร้บ้านทำความดีเหมือนชาวสะมาเรียใจดี[4] เธอก็อยากเป็นชาวสะมาเรียใจดีให้กับเขาบ้างเช่นกัน

เมื่อเดินต่อมาได้ประมาณสิบห้านาที ถนนบรรยากาศอึมครึมหลังสถานีซอบูก็สิ้นสุดลง เผยให้เห็นโบสถ์หลังใหญ่สง่างาม อาจเป็น

[4] เรื่องของชาวสะมาเรียใจดีปรากฏอยู่ในคัมภีร์ไบเบิล พระเยซูเล่าให้ผู้นำชาวยิวฟังว่าครั้งหนึ่งมีชายชาวยิวถูกโจรปล้นและได้รับบาดเจ็บ แต่ชาวยิวคนอื่น ๆ ไม่สนใจที่จะช่วยเหลือเขา มีเพียงชาวสะมาเรียซึ่งเป็นศัตรูของชาวยิวที่ช่วยทำแผลและพาเขามาพักที่โรงแรม

เพราะตรงนี้คือหน้ามหาวิทยาลัยสตรี จึงมีเหล่านักศึกษาหญิงที่สวมกางเกงยีนและเสื้อคลุมเดินผ่านพลางหัวเราะคิกคัก มีคนยืนต่อแถวยาวเหยียดหน้าร้านอาหารจานด่วนที่โด่งดังขึ้นมาเพราะออกรายการโทรทัศน์ พอคุณนายย็อมหันกลับไปมองข้างหลังก็พบว่าชายคนไร้บ้านง่วนอยู่กับการหันซ้ายหันขวามองดูบรรยากาศบนถนน ผู้คนเลือกเดินหลบเธอและเขา เธอทั้งนึกสงสัยและกังวลในเวลาเดียวกันว่าคนอื่นจะคิดอย่างไรเมื่อเห็นทั้งคู่เดินอยู่ด้วยกัน เนื่องจากแขวงช็องพาแห่งนี้เป็นละแวกที่เธออาศัยอยู่ ทั้งยังเป็นที่ตั้งร้านค้าของเธอด้วย

คุณนายย็อมเลี้ยวเข้าไปยังทางที่มุ่งไปสู่มหาวิทยาลัยสตรีซุกมย็อง โดยมีชายคนนั้นติดสอยห้อยตามอยู่ด้านหลังเหมือนเป็นหาง เธอเดินผ่านตรอกอีกราวสองตรอกจนมาถึงสามแยกเล็กๆ ตรงมุมที่สามแยกตัดกันมีร้านสะดวกซื้ออยู่ร้านหนึ่ง มันคือกิจการขนาดเล็กที่คุณนายย็อมเป็นเจ้าของ และเป็นที่ที่เธอจะมอบข้าวกล่องให้กับเขาได้อีกครั้ง เธอเปิดประตูร้านสะดวกซื้อ แล้วกวักมือเรียกให้ชายคนนั้นตามเข้ามา เขายืนเก้ๆกังๆ แต่แล้วก็เดินตามหลังเธอไป

“เชิญค่ะ อ้าว มาแล้วหรือคะ”

ซีฮย็อน พนักงานพาร์ตไทม์ของร้านวางโทรศัพท์มือถือลงแล้วยิ้มทักทายคุณนายย็อม หญิงชรายิ้มตอบ แล้วก็ได้เห็นซีฮย็อนชักสีหน้าไม่พอใจ

“ไม่เป็นไร เขาเป็นลูกค้า”

พอได้ยินคำว่าลูกค้า ใบหน้าของซีฮย็อนที่จ้องมองดูเขาก็บูดบึ้งยิ่งกว่าเดิม คุณนายย็อมคิดในใจว่าคงอีกนานกว่าเธอจะโตเป็นผู้ใหญ่ จากนั้นก็คว้าแขนของชายคนไร้บ้านแล้วลากไปยังชั้นวางข้าวกล่อง เขายอมตามไปอย่างว่าง่าย ไม่รู้ว่าเพราะเข้าใจเรื่องราวที่เกิดขึ้นได้

อย่างรวดเร็วหรือเพราะไม่ได้คิดอะไรเลยกันแน่

“อยากกินอะไรก็เลือกตามสบายเลยนะคะ”

“หืม”

“นี่เป็นร้านสะดวกซื้อของฉันเอง อยากกินอะไรก็เลือกเลย ไม่ต้องเกรงใจ”

“งั้นก็...อืม...เอ๊ะ”

ชายคนนั้นกลืนน้ำลาย แล้วจู่ๆ เขาก็หยุดนิ่งและอ้าปากค้าง

“ทำไมคะ ไม่มีของที่อยากกินหรือ”

“ไม่มี...ข้าวกล่อง...พักชันโฮครับ...”

“ที่นี่ไม่ใช่ร้านจีเอสค่ะ ข้าวกล่องพักชันโฮมีขายแค่ในจีเอสน่ะ แต่ร้านเราก็มีของอร่อยเยอะนะ ลองเลือกดูก่อน”

“...พักชันโฮ ทำข้าวกล่องอร่อยครับ...”

เมื่อคุณนายย็อมได้ยินชายหนุ่มพูดถึงข้าวกล่องร้านคู่แข่งซ้ำๆ เธอก็อดรนทนไม่ไหวจนต้องหยิบข้าวกล่องที่ใหญ่ที่สุดตรงหน้าแล้วยื่นให้เขา

“กินอันนี้นะ ข้าวกล่องรสเลิศ ยี่ห้อนี้เครื่องเคียงเยอะ อร่อยด้วย”

ชายหนุ่มรับข้าวกล่องมา แล้วลงมือนับจำนวนเครื่องเคียงอย่างจริงจัง มีเครื่องเคียงมากถึงสิบสองอย่าง แค่นี้ก็ถือว่าเป็นมื้อหรูของคนไร้บ้านแล้วน่า เจ้าหมอนี่ละก็ คุณนายย็อมคิดในใจขณะมองดูชายหนุ่มสำรวจกล่องข้าวราวกับค้นหาอะไรบางอย่าง หลังจากสำรวจเรียบร้อยแล้ว เขาก็เงยหน้าขึ้นแล้วโค้งขอบคุณเธอ จากนั้นก็ออกไปนั่งที่โต๊ะด้านนอกร้านราวกับว่ามันเป็นที่ที่จัดเตรียมไว้สำหรับตนโดยเฉพาะ

โต๊ะพลาสติกสีเขียวที่อยู่ด้านนอกร้านกลายเป็นโต๊ะกินข้าวขนาดย่อมของชายคนนั้นไปในพริบตา เขาเปิดกล่องข้าวออกอย่างเบามือราวกับเป็นของล้ำค่า จากนั้นก็ดึงด้ามตะเกียบให้แยกออกจากกันอย่างตั้งอกตั้งใจ แล้วคีบข้าวใส่ปาก คุณนายย็อมจับตาดูการเคลื่อนไหวทุกอิริยาบถของเขา ก่อนจะเดินไปหยิบซุปเต้าเจี้ยวกึ่งสำเร็จรูปแบบถ้วยมาวางบนเคาน์เตอร์ชำระเงิน ชีฮย็อนคว้าไปยิงบาร์โค้ดอย่างรู้งานทันที จากนั้นคุณนายย็อมก็เติมน้ำร้อนลงในถ้วยซุป แล้วหยิบช้อนกับตะเกียบเดินออกไปข้างนอก

“กินนี่ด้วยนะคะ ต้องมีน้ำซุปด้วยถึงจะคล่องคอหน่อย”

ชายคนไร้บ้านมองสลับไปมาระหว่างซุปเต้าเจี้ยวที่คุณนายย็อมวางลงกับใบหน้าของเธอ ยังไม่ทันที่เธอจะยื่นช้อนและตะเกียบให้ เขาก็ยกถ้วยขึ้นซดทันทีราวกับลืมไปแล้วว่ามันร้อน หลังดื่มน้ำซุปไปครึ่งถ้วยเขาก็พยักหน้า แล้วใช้ตะเกียบคีบข้าวขึ้นมากินต่อ

คุณนายย็อมเดินกลับเข้าไปในร้านสะดวกซื้อ เธอกดน้ำดื่มใส่แก้วกระดาษมาวางตรงหน้าเขา ก่อนจะนั่งลงที่ฝั่งตรงข้าม มองดูเขากินข้าวกล่อง สภาพของเขาเหมือนหมีที่กำลังควักน้ำผึ้งในโถขึ้นมากิน ไม่รู้ว่าเป็นหมีที่หิวเพราะเพิ่งตื่นจากการนอนจำศีล หรือเป็นหมีที่ต้องกินอาหารสะสมเอาไว้ก่อนจะไปนอนจำศีลกันแน่ ในเมื่อเขาเป็นคนไร้บ้าน การหาข้าวกินให้ครบสามมื้อในแต่ละวันคงเป็นเรื่องยาก แต่ทำไมรูปร่างของเขาถึงได้กำยำแบบนี้นะ เธอเกิดคำถามในใจว่าการที่คนไร้บ้านรูปร่างอ้วนท้วนสมบูรณ์เป็นหลักการเดียวกับที่บอกว่าคนยากจนมีสัดส่วนไขมันเยอะกว่าคนทั่วไปหรือเปล่า หรือไม่อย่างนั้นเขาก็คงเป็นพวกที่ชอบรีบกินอาหารอย่างตะลีตะลานละมั้ง ถึงได้ตัวใหญ่แบบนี้

“ค่อย ๆ กินนะ ไม่มีใครแย่งหรอก”

ชายคนไร้บ้านเงยหน้ามองคุณนายย็อม มีน้ำผัดกิมจิเปื้อนอยู่รอบริมฝีปาก สายตาของเขาไม่ได้ดูระแวดระวังเหมือนเมื่อกี้แล้ว แต่กลับกลายเป็นสีหน้าว่านอนสอนง่าย

“อร่อย...ครับ”

ชายหนุ่มมองฝากล่องที่วางอยู่ข้าง ๆ แล้วพูดต่อ

“ระ...รสเลิศจริง ๆ...”

ว่าแล้วเขาก็ก้มศีรษะแทนคำขอบคุณ ก่อนจะยกซุปเต้าเจี้ยวขึ้นซดอีกครั้ง ท่าทางของเขาเริ่มดูสงบขึ้น คงหายหิวและได้สติกลับคืนมาแล้ว คุณนายย็อมมองเขาใช้ตะเกียบคีบปลาแผ่นผัดขึ้นมากินและรู้สึกพออกพอใจอย่างบอกไม่ถูก เมื่อได้เห็นความมุ่งมั่นของชีวิตขณะเขาพยายามคีบปลาแผ่นผัดที่เหลืออยู่ไม่มากขึ้นมาอย่างสุดกำลัง

“ต่อไป ถ้าหิวก็มาที่นี่นะคะ แวะมากินข้าวกล่องตอนไหนก็ได้”

มือที่ถือตะเกียบของชายคนไร้บ้านหยุดชะงัก เขาทำตาโตขณะจ้องเธอ

“ฉันจะบอกพวกพนักงานเอาไว้ คุณแวะมากินได้ตลอด ไม่ต้องจ่ายเงิน”

“มะ...หมายถึงให้ผมกินของเหลือทิ้งได้ใช่ไหมครับ”

“ไม่ค่ะ ให้กินของใหม่เลย จะกินของเหลือทิ้งไปทำไมล่ะ”

“พวกพนักงาน...กินของเหลือทิ้งกันครับ สำหรับผม...แค่นั้นก็สุดยอดแล้ว”

“ร้านเราไม่ให้กินของเหลือทิ้งค่ะ ไม่ว่าจะเป็นพนักงานหรือคุณก็เถอะ เพราะงั้นเลือกกินแต่ของดี ๆ นะคะ ฉันจะบอกพนักงานไว้เอง”

ชายคนไร้บ้านมีท่าทีลังเลอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะโค้งขอบคุณอีกครั้ง

และพยายามคีบปลาแผ่นผัดขึ้นมาใหม่ คุณนายย็อมจึงได้โอกาสยื่นช้อนและตะเกียบที่ถือออกมาให้เขาในตอนนั้น พอรับไปแล้ว เขาก็นิ่งไปครู่หนึ่งเหมือนชิมแปนซีที่กำลังจ้องดูสมาร์ตโฟน แต่จากนั้นก็ใช้ช้อนและตะเกียบกวาดชิ้นส่วนของปลาแผ่นมารวมกันอย่างคล่อง-แคล่วก่อนจะตักเข้าปากด้วยความอิ่มเอมใจ เหมือนคนที่เคยเรียนขี่จักรยานแค่ครั้งเดียว แต่จดจำวิธีได้ตลอดชีวิต

หลังจากจัดการอาหารในกล่องพลาสติกจนเกลี้ยง เขาก็เงยหน้ามองคุณนายย็อม

“กิน...เรียบร้อยแล้วครับ ขอบคุณครับ”

“ฉันต่างหากต้องขอบคุณคุณที่ช่วยดูแลกระเป๋าให้”

“ความจริง...ตอนแรกไอ้สองคนนั้นเก็บได้ครับ”

“สองคนนั้นหรือคะ”

“ครับ...ผมก็เลยสั่งสอนพวกมัน แล้วแย่งมา...กระเป๋าที่มีกระเป๋าสตางค์ข้างในน่ะครับ...”

“ถ้าอย่างนั้น หมายความว่าคุณแย่งกระเป๋าของฉันมาจากพวกหัวขโมยเพื่อจะเอามาคืนให้ฉันหรือ”

ชายคนนั้นพยักหน้า แล้วยกแก้วน้ำที่คุณนายย็อมกดมาให้ขึ้นดื่ม

“ถ้ามีสองคน...ผมชนะ แต่ถ้าสาม...ไม่ไหว ไอ้เด็กพวกนั้น...เดี๋ยวผมจะไปสั่งสอนมันเอง”

พูดจบแล้วเขาก็ย้อนคิดถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นในสถานีโซล ไม่รู้ว่านึกโกรธขึ้นมาหรืออย่างไร ถึงได้กัดฟันกรอด ๆ แม้ว่าฟันที่เหลืองแถมมีเศษพริกติดอยู่ในซอกฟันของเขาจะทำให้คุณนายย็อมทำหน้านิ่ว แต่พอเห็นเขาโอ้อวดพละกำลังออกมาอย่างมีชีวิตชีวา เธอก็รู้สึกดีขึ้น

เขาดื่มน้ำที่เหลือแล้วหันไปมองรอบ ๆ

“ว่าแต่...ที่นี่...ที่ไหนหรือครับ”

“ที่นี่น่ะหรือ แขวงช็องพา ช็องพาที่แปลว่าเนินสีเขียวขจีน่ะ”

“เนิน...สีเขียวขจี...ฟังดูดีนะครับ”

มุมปากของชายหนุ่มที่ซ่อนอยู่ภายใต้หนวดเฟิ้มยกขึ้น เขาหยิบกล่องข้าวและถ้วยใส่ซุปเต้าเจี้ยวแล้วลุกขึ้นยืน จากนั้นก็เดินไปทิ้งในถังขยะรีไซเคิลอย่างเป็นธรรมชาติ เขาเดินกลับมาหยุดอยู่หน้าคุณนายย็อม แล้วหยิบก้อนกระดาษทิชชูในกระเป๋าเสื้อกันหนาวออกมาเช็ดปากก่อนจะโค้งคำนับเก้าสิบองศา แล้วหันหลังเดินจากไป

คุณนายย็อมมองดูแผ่นหลังของเขาเดินกลับไปทางสถานีโซลด้วยท่าทางเหมือนพนักงานบริษัทที่เพิ่งเลิกงาน แล้วจึงกลับเข้ามาในร้าน พอเห็นเธอเดินเข้ามา ซีฮย็อนก็เริ่มเปิดฉากถามนู่นถามนี่ด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็น คุณนายย็อมจึงเล่าให้เธอฟังตั้งแต่ตอนที่รู้ตัวว่าทำกระเป๋าหายบนรถไฟไปจนถึงเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อครู่ ในขณะที่ซีฮย็อนก็อุทานออกมาเป็นระยะว่าตายแล้ว ตายจริงด้วยความประหลาดใจปนกังวล

“เขาเป็นคนน่าสนใจนะ ไม่อยากเชื่อเลยว่าจะเป็นคนไร้บ้าน”

“แต่ฉันว่าเขาก็เหมือนคนไร้บ้านทั่วไปนะคะ...ลองตรวจดูในกระเป๋าสตางค์สิคะ ว่ามีอะไรหายไปหรือเปล่า”

คุณนายย็อมเปิดกระเป๋าใบเล็กออกดู ทุกอย่างในนั้นยังอยู่ครบ เธอยิ้มแล้วบอกให้ซีฮย็อนดูด้วย ก่อนจะหยิบบัตรประชาชนออกมาจากกระเป๋าสตางค์

“ดูต่างจากตัวจริงไหม”

“ก็เหมือนนี่คะ ถ้าไม่นับว่ามีผมหงอกนิดหน่อย ฉันว่าคุณไม่แก่

เลยสักนิด”

คุณนายย็อมเพ่งดูรูปในบัตรประชาชนอย่างละเอียด รูปบนบัตรกับตัวเธอในตอนนี้แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด

“ถึงจะน่าโมโห แต่เขาก็พูดถูกนะ”

“คะ”

“มีเรื่องนิดหน่อยน่ะ ว่าแต่ชีฮย็อน เธอก็รู้จักพูดจารักษาน้ำใจคนอื่นเหมือนกันนะ”

คุณนายย็อมสั่งชีฮย็อนว่าต่อไปถ้าคนไร้บ้านร่างใหญ่คนนั้นมาที่ร้าน ให้หยิบข้าวกล่องให้เขา และวานให้เธอแจ้งพนักงานพาร์ตไทม์คนอื่น ๆ ด้วย สีหน้าของหญิงสาวแสดงออกว่าไม่ชอบใจนัก แต่ก็ลงมือพิมพ์คำสั่งของคุณนายย็อมลงไปในห้องแชตรวมของร้าน คุณนายย็อมมองไปรอบ ๆ ร้านด้วยสีหน้าอิ่มอกอิ่มใจ แต่ไม่ทันไรก็เปลี่ยนมาเศร้าซึมอีกครั้ง เพราะเธอจำหน้าลูกค้าที่มาร้านระหว่างชายไร้บ้านคนนั้นกินข้าวกล่องไม่ได้เลย พอเริ่มกังวลว่าตนอาจเป็นโรคความจำเสื่อมขึ้นมาจริง ๆ ในปากก็รู้สึกขมเฝื่อนไปหมด แต่ถึงอย่างนั้นวันนี้เธอก็ได้รับความปรารถนาดี และตอบแทนอีกฝ่ายด้วยความดี จึงปลอบใจตัวเองว่าเท่านี้ก็ดีเหลือแหล่แล้ว

“ว่าแต่คุณไม่ไปพูซานแล้วหรือคะ”

“อุ๊ย ตายจริง สติฉันไปไหนเนี่ย”

วันนี้ยังไม่สิ้นสุด เธอต้องไปถึงพูซานภายในคืนนี้ให้ได้ แม้จะดึกหน่อยก็ตาม เพราะต้องไปร่วมงานศพของพี่สาวซึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้องและเมื่อเดินทางทั้งที เธอก็มีแผนที่จะอยู่พูซานต่ออีกสักสองสามวัน

คุณนายย็อมหยิบกระเป๋าถือใบเล็กใส่ในกระเป๋าสัมภาระ แล้วมุ่งหน้าสู่สถานีโซลอีกครั้ง

คุณนายย็อมทำธุระอยู่ที่พูซานเป็นเวลาห้าวัน พอกลับมาโซลก็แวะไปที่ร้านสะดวกซื้อก่อนเข้าบ้าน ตอนเธอเดินเข้ามาในร้าน ซีฮย็อนกำลังคิดเงินค่าเครื่องดื่มให้กับลูกค้าคู่รักที่มาด้วยกันอยู่พอดี หญิงสาวส่งสายตาให้แทนการทักทาย พอคู่รักเดินออกไปจากร้านแล้ว เธอก็เดินตรงจากเคาน์เตอร์ชำระเงินมาหาคุณนายย็อมทันที หลังจากทักทายและแลกเปลี่ยนความเป็นไปของที่ร้านเสร็จ ซีฮย็อนก็ขยับเข้ามาชิด แล้วเริ่มพูดเหมือนรอจังหวะนี้อยู่

“เจ้าของร้านคะ คนคนนั้นมาที่ร้านทุกวัน ไม่ขาดเลยค่ะ”

“หมายถึงใคร...อ๋อ ชายคนไร้บ้านน่ะหรือ”

“ใช่ค่ะ เขามาตอนฉันเข้ากะ แล้วก็กินข้าวกล่องวันละกล่อง”

“หมายความว่าเขาไม่มาในเวลากะของพนักงานคนอื่นเลยหรือ”

“ใช่ค่ะ เขามาเฉพาะเวลางานของฉัน”

“หรือว่าเขาสนใจเธอ”

พอคุณนายย็อมแซว ซีฮย็อนก็ค้อนใส่ด้วยสีหน้าจริงจัง คุณนายย็อมหัวเราะแล้วตอบรับเสียงบ่นของหญิงสาวด้วยการบอกว่าล้อเล่น

“แต่ว่าเจ้าของร้านคะ พอลองคิดดูแล้ว ที่เขามาในเวลางานของฉัน จะมาตอนสองทุ่มตลอด ซึ่งเป็นเวลาที่เราโละของหมดอายุทิ้งพอดีเลยค่ะ”

“อะไรนะ ฉันเคยบอกให้เอาของใหม่ให้เขากินไม่ใช่หรือ”

“คุณเคยบอกค่ะ แต่พอฉันบอกให้กินกล่องใหม่ เขาก็มารบเร้าจะกินของเหลือทิ้งให้ได้เลย”

“ฉันอุตส่าห์บอกไว้ว่าจะให้ข้าวกล่องใหม่...แบบนี้ก็กลายเป็นคนไม่รักษาคำพูดน่ะสิ”

“เจ้าของร้านคะ มันไม่ง่ายเลยนะคะ เวลาคนคนนั้นพึมพำแล้ว

มายืนเข้าซื้ออยู่ตรงหน้าเคาน์เตอร์ อย่างแรกเลยคือมันมีกลิ่นค่ะ เหมือนใครมาอึทิ้งไว้กลางร้านยังไงยังงั้น มิหนำซ้ำพอลูกค้าเห็นเขายืนอยู่ตรงเคาน์เตอร์ บางคนก็เดินออกไปเลย แล้วจะให้ฉันทำยังไง ถ้าอยากให้เขาไปไกลๆ ก็ไม่มีวิธีอื่น นอกจากรีบทำตามคำขอ เขาจะได้ออกจากร้านไปเสีย พอเขาออกไปแล้ว ฉันยังต้องหาวิธีระบายอากาศในร้านอีกนะคะ”

“เฮ้อ เข้าใจแล้วละ”

“ฉันว่าเขาต้องวางแผนมาแล้วแน่เลยค่ะ ไปรู้มาจากไหนนะถึงได้โผล่มาตอนโละข้าวกล่องทิ้งพอดิบพอดีแบบนั้น”

“...ไม่ธรรมดาอย่างที่คิดจริงๆ ด้วย”

“เมื่อวานเขามาที่ร้านช้ากว่าปกติ ทำเอาฉันพลอยเป็นห่วงไปด้วยว่าเกิดอะไรขึ้นกับเขาหรือเปล่า”

ชีฮย็อนเลียริมฝีปาก พลางทำสีหน้าเหมือนเป็นห่วงเขาจริงๆ จนคุณนายย็อมหลุดหัวเราะออกมา ทุกครั้งที่มองดูหญิงสาวตัวสูงรูปร่างผอมแห้ง แต่จิตใจอ่อนโยนอย่างชีฮย็อน เธอมักจะนึกถึงหุ่นเป่าลมสำหรับประชาสัมพันธ์ร้านที่ร่างกายพลิ้วไหวไปตามลมอย่างไร้สติอยู่เสมอ

“ชีฮย็อน เธอเป็นคนจิตใจดีแบบนี้ จะเอาตัวรอดในโลกนี้ได้ยังไง หือ”

“เจ้าของร้านต่างหากล่ะคะ คุณมองโลกในแง่ดีเกินไป ถึงได้ยอมให้คนไร้บ้านมากินข้าวกล่องที่ร้านทุกวัน...เกิดวันดีคืนดี เขาพาพวกเพื่อนๆ มาด้วยจะทำยังไงคะ”

ชีฮย็อนย้อน ถึงแม้เธอจะเป็นหุ่นเป่าลม แต่ก็แข็งแรงไม่เบา

“เขาไม่ใช่คนแบบนั้น”

“แหม คุณรู้ได้ยังไงคะ”

“ฉันมองคนเก่ง และเพราะแบบนี้ฉันถึงได้เลือกเธอมาทำงานยังไงล่ะ”

“คุณนี่สายตาแหลมคมจริง ๆ ค่ะ”

การสนทนาโต้ตอบกับซีฮย็อน ผู้เป็นดังลูกสาวคนเล็กที่เธอไม่มีนั้นมักจะสนุกเสมอ คุณนายย็อมอยากให้เธอสอบราชการติดเร็ว ๆ จะได้ไปจากที่นี่เสีย แต่อีกใจหนึ่ง แค่ลองคิดถึงตอนเธอลาออกไปก็เศร้าขึ้นมาแล้ว

กรุ๊งกริ๊ง เสียงกระดิ่งหน้าร้านดังขึ้นตอนลูกค้าเดินเข้ามาในร้าน ซีฮย็อนเอ่ยต้อนรับลูกค้า แล้วกลับไปที่เคาน์เตอร์ชำระเงิน ส่วนคุณนายย็อมก็กวาดตามองดูรอบ ๆ ร้าน ก่อนจะเดินไปดูข้าวกล่องที่เหลืออยู่ เธอตัดสินใจว่าจะแวะมาที่ร้านอีกครั้งเมื่อถึงเวลาโละของหมดอายุทิ้ง เพื่อถามชื่อของชายไร้บ้านซึ่งยังเป็นปริศนาอยู่จนถึงบัดนี้

คืนนั้น หลังจากคุณนายย็อมกลับมาที่บ้าน เธอดูโทรทัศน์จนผล็อยหลับไป แล้วตื่นขึ้นเพราะเสียงเรียกเข้าจากโทรศัพท์ เมื่อดูที่หน้าจอก็เห็นคำว่า ‘ลูกชาย’ ปรากฏขึ้น ขณะนั้นเป็นเวลาเลยเที่ยงคืนไปแล้ว เมื่อปัจจัยสองอย่างนี้มารวมกัน ความลำบากใจก็เพิ่มขึ้นทวีคูณ เธอกดรับโทรศัพท์และรู้สึกได้ว่ากรดในกระเพาะเริ่มไหลย้อนขึ้นมา เป็นอย่างคาด เสียงคนเมาจากปลายสายดังทะลุโทรศัพท์ออกมา ลูกชายไม่รู้ว่าเธอเพิ่งกลับจากพูซาน และไม่รู้ด้วยว่าพรุ่งนี้เป็นวันเกิดของเธอ แต่ถึงอย่างนั้น เขาก็บอกรักคุณนายย็อม และขอโทษที่แม้จะรัก แต่ก็ตอบแทนด้วยความกตัญญูได้ไม่ดีเท่าที่ควร ตอนจบของเรื่องราวซ้ำซากนี้มักจะเป็นคำถามเรื่อง ‘สถานภาพของร้านสะดวกซื้อ’ ว่ายังอยู่ไหม

พอคุณนายย็อมบอกว่าไม่มีอะไรให้เขาต้องเป็นห่วง ลูกชายก็จะตอบกลับมาด้วยคำเดิม ๆ ว่าให้ปิดกิจการร้านสะดวกซื้อเสีย แล้วหากเอาเงินมาลงทุนกับธุรกิจของเขา แม่ก็จะสบายขึ้น และมีชีวิตที่สงบสุขมากกว่าเดิม แต่นั่นเป็นเพียงคำพูดลอย ๆ ไร้แก่นสารเท่านั้น คุณนายย็อมทนไม่ไหวจึงสวนกลับลูกชายด้วยคำพูดรุนแรง

“มินชิกเอ๊ย อย่ามาต้มตุ๋นคนในครอบครัวเดียวกันเลย”

“แม่ ทำไมแม่ถึงไม่เชื่อใจผม แม่คิดว่าผมเป็นคนแบบนั้นจริง ๆ หรือ”

“ในฐานะที่ทำงานเป็นครูมาตลอดชีวิตจนวันเกษียณ แม่อยากบอกว่า ไม่ว่าจะประเทศชาติหรือคนทั่วไปก็ต่างถูกประเมินด้วยผลงานในอดีตทั้งนั้น ลองคิดถึงสิ่งที่แกเคยทำตลอดเวลาที่ผ่านมาสิ แกจะเชื่อใจคนอย่างตัวเองได้หรือเปล่าล่ะ”

“เฮ้อ แม่ ผมเหงานะ ทำไมทั้งพี่ ทั้งแม่ ถึงทำให้ผมโดดเดี่ยวยิ่งกว่าเดิมอีก ทั้งที่เราเป็นครอบครัวเดียวกันแท้ ๆ ทำไม”

“ถ้าแกกินเหล้าแล้วพูดจาเรื่อยเปื่อยแบบนี้ ก็วางสายเถอะ”

“แม่–”

คุณนายย็อมกดวางสาย แล้วเดินไปยังห้องครัวด้วยความเจ็บปวดเหมือนมีคนเอาหัวใจลงไปย่างบนกระทะร้อนที่มีน้ำมันกระเซ็น เธอส่งเสียงครางเพราะอาการปวดแปลบ แน่นหน้าอกราวกับถูกกดทับ จากนั้นก็หยิบเบียร์กระป๋องในตู้เย็นออกมาเปิด ก่อนจะดื่มอึ๊ก ๆ ลงไปรวดเดียวด้วยคิดว่ามันจะช่วยดับไฟที่สุมในอกและขจัดความปวดร้าวในใจได้ จนสุดท้ายก็สำลัก เธอนึกสมเพชตัวเองเหลือเกินที่เลือกดื่มเบียร์เพื่อลืมคำคุยโวของลูกชายที่เมามายด้วยฤทธิ์สุรา

เธอไม่รู้จริง ๆ ว่าต้องทำอย่างไร

แม้ที่ผ่านมาจะใช้ชีวิตได้อย่างไม่ยากเย็นนักด้วยการวิเคราะห์และตัดสินใจอย่างชัดเจน แต่ปัญหาเรื่องลูกทำให้เธอกลายเป็นตาชั่งที่พังจนใช้การไม่ได้อยู่เสมอ สมมติว่าเธอปิดกิจการแล้วไปช่วยธุรกิจของลูกที่ไม่รู้ว่าเป็นธุรกิจต้มตุ๋นหรือไม่ สมมติว่าขาดทุนจนสูญเสียเงินทั้งหมด แล้วจะเกิดอะไรขึ้นต่อจากนั้น ทรัพย์สมบัติชิ้นสุดท้ายที่หลงเหลืออยู่ก็คงจะมีแค่ห้องสองห้องในตึกนี้เท่านั้น ซึ่งเป็นห้องพักบนชั้นสามของตึกแถวเก่าแก่สีซีดจางที่ตั้งอยู่บนเนินเขาแขวงช็องพามานานยี่สิบปีแล้ว ไม่รู้ว่าลูกชายต้องผลาญที่พักพิงแห่งสุดท้ายของคุณนายย็อมให้ได้ก่อนหรืออย่างไร ถึงจะเลิกล้มเหลวเสียที

แม้ว่าใจเธอไม่อยากยอมรับ แต่ลูกชายก็เป็นคนไม่ดี แถมยังมีอาชีพกึ่งนักต้มตุ๋นอีก ลูกสะใภ้คงจะรู้เรื่องนี้ ถึงได้รีบร้อนขอหย่าหลังจากแต่งงานไปได้ยังไม่ถึงสองปีดี ตอนนั้นเธอเคยนึกโกรธที่ลูกสะใภ้ตัดสินใจโดยไม่เห็นอกเห็นใจกัน...ทว่าสุดท้ายแล้ว เธอก็ต้องยอมรับว่าความผิดส่วนใหญ่อยู่ที่ตัวลูกชายทั้งสิ้น ตลอดเวลาสามปีหลังจากหย่าร้าง ลูกชายก็ผลาญสมบัติที่เหลืออยู่จนหมด และกลายเป็นคนสิ้นเนื้อประดาตัว เธอถามตัวเองว่าในเวลาแบบนี้มีแต่แม่อย่างฉันคนเดียวที่ช่วยเหลือเขาได้ แล้วฉันมัวทำอะไรอยู่ ฉันเป็นห่วงว่าคนไร้บ้านที่สถานีโซลจะมีข้าวกินไหม แต่ทำไมถึงไม่ห่วงใยลูกชายที่ออกจากบ้านไปดื่มเหล้าจนเมามายบ้าง

คุณนายย็อมดื่มเบียร์ที่เหลืออยู่จนหมด แล้วเริ่มอธิษฐานต่อพระเจ้าที่โต๊ะอาหาร สิ่งที่เธอพอจะทำได้มีเพียงการอธิษฐานและอ้อนวอนเท่านั้น

ในวันเกิด คุณนายย็อมอยู่กับลูกสาว ลูกเขย และจุนฮี หลานสาวที่นำความสุขมาให้อย่างล้นพ้น ปีนี้ครอบครัวของลูกสาวไม่ได้มาหาที่ซ็องพา แต่ชวนเธอไปร้านฮันอู[5] ที่ตั้งอยู่ในอาคารศูนย์การค้าย่านพักอาศัยของพวกเขา แม้ว่าหมู่บ้านไฮอีโคของลูกสาวซึ่งอยู่ทางตะวันออกของแขวงอีชน และตึกแถวในแขวงซ็องพาของคุณนายย็อมจะตั้งอยู่ในเขตยงซันเหมือนกัน แต่มันก็แตกต่างกันราวฟ้ากับเหว เพราะต่อให้เขตยงซันได้ก้าวขึ้นมาเป็นย่านที่อสังหาริมทรัพย์ราคาแพงที่สุดเป็นอันดับสองรองจากคังนัมเขตสาม แต่แขวงซ็องพาของคุณนายย็อมก็ยังเป็นย่านของคนทั่วไปซึ่งมีตึกแถวและหอพักนักศึกษามหาวิทยาลัยกระจุกกันอยู่บนเนินเขา ลูกสาวและลูกเขยมักจะบอกปัดว่าธนาคารต่างหากที่เป็นเจ้าของบ้านพวกเขา และพยายามเฉไฉไปเรื่องอื่น แต่ความจริงพวกเขาก็ช่วยกันเก็บเงินอย่างขยันขันแข็ง โดยมีเป้าหมายว่าพอจุนฮีขึ้นชั้นมัธยมต้น จะต้องย้ายไปอยู่ในย่านหรูหราที่คังนัมให้ได้ บางทีคุณนายย็อมก็นึกสงสัยว่าวิธีการหาเลี้ยงครอบครัว รวมถึงเทคนิคการลงทุนในเชิงรุกและทะเยอทะยานเช่นนี้เป็นผลมาจากศักยภาพของลูกสาวหรือความสามารถของลูกเขยกันแน่ เพราะมันแตกต่างจากแนวคิดด้านเศรษฐกิจแบบหัวโบราณของเธอเหลือเกิน แต่แล้วเธอก็เข้าใจว่าทุกอย่างคงเป็นผลมาจากการผนึกกำลังความสามารถของทั้งคู่เข้าด้วยกัน หลังจากแต่งงาน ลูกสาวของเธอเปลี่ยนไปทีละนิดจนไม่เหมือนคนเดิม ในขณะที่นับวันลูกเขยก็ยิ่งทำตัวเหมือนคนในครอบครัวของเขามากขึ้น หากจะมีเรื่องโชคดี ก็คงเป็นเรื่องที่ลูกสาวและสามีเข้ากันได้เป็นปี่เป็นขลุ่ย จึงน่าห่วงน้อยกว่า

[5] ฮันอู คือเนื้อวัวที่เลี้ยงในประเทศเกาหลีใต้ เป็นเนื้อชั้นเลิศที่มีราคาแพง

ครอบครัวของลูกชายที่ทะเลาะกันแล้วจบด้วยการหย่าร้าง แต่กระนั้น คุณนายย็อมก็เริ่มสัมผัสได้ราง ๆ ว่าทิศทางและเนื้อหาของบทสนทนา รวมไปถึงความสัมพันธ์ของเธอกับลูกสาว ผู้ที่เปลี่ยนแปลงไปทุกด้านนั้น ห่างไกลกันเสียยิ่งกว่าระยะทางจากยงซันมาถึงคังนัมเสียอีก

แล้วพวกเขายังชวนเธอมากินฮันอูอีก พอถึงวันเกิดของแม่ หรือวันเกิดของแม่ยายทีไร ลูกเขยจะพามาเลี้ยงในร้านที่รู้กันดีว่ามีราคาแพงแห่งนี้...ว่ากันตามตรงแล้ว เธอรู้สึกหนักใจมากกว่าประทับใจเสียอีก เพราะที่ผ่านมาครอบครัวของลูกสาวมักจะพาเธอไปเลี้ยงวันเกิดที่ร้านซี่โครงหมูย่างแถวทางเข้ามหาวิทยาลัยสตรีซุกมย็องมากกว่า คุณนายย็อมนั่งลงด้วยความอึดอัด เธอมองดูจุนฮีผู้เป็นหลานสาวพลางอมยิ้ม แม้จุนฮีจะเอาแต่หมกมุ่นอยู่กับยูทูบในสมาร์ตโฟนและไม่สนใจสายตาของยายเลย เธอก็ยังปลื้มใจอยู่ดี ลูกเขยและลูกสาวเอาแต่คุยกันเองเรื่องสินค้าทางการเงิน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเงินออม เงินประกัน แต่ไม่มีทางที่เธอจะฟังรู้เรื่องอยู่แล้ว เธอนึกอยากให้ฮันอูมาเสิร์ฟไว ๆ จะได้จดจ่ออยู่กับอาหาร วันนี้เป็นวันเกิดของฉัน เธอคิดในใจว่าคนที่มีสิทธิ์เพลิดเพลินไปกับวันนี้มีเพียงเธอคนเดียวเท่านั้น

พออาหารมาเสิร์ฟ คุณนายย็อมก็เอาแต่คีบเนื้อที่ลูกเขยย่างให้เข้าปากไม่หยุด ลูกสาวดูแลจุนฮี ส่วนลูกเขยก็รับหน้าที่ย่างเนื้ออย่างขยันขันแข็ง หลังจากลูกสาวรินเบียร์ให้และชนแก้วกันแล้ว เธอก็เปิดปากพูดเหมือนรอคอยจังหวะมานาน

“แม่ จุนฮีจะไปลงเรียนเทควันโดแล้วนะ”

“เป็นเด็กผู้หญิง ให้เรียนเทควันโดทำไมกัน...”

“อ้าว ทำไมคนที่มีการศึกษาถึงพูดแบบนี้ล่ะ แม่ เทควันโดแบ่งแยกหญิงชายที่ไหน คราวก่อนจุนฮีถูกพวกเพื่อนผู้ชายชกกลับมา

บ้านนะ แล้วจุนฮีก็บอกเองด้วยว่าอยากเรียน จะได้สู้กับพวกที่ชอบมาแกล้งได้”

ลูกสาวของเธอพูดถูก คุณนายย็อมรู้สึกละอายใจในความหัวโบราณของตน จึงเผยสีหน้าเคร่งเครียดให้เห็น ระหว่างที่ลูกเขยมองดูสถานการณ์อยู่เงียบ ๆ ลูกสาวก็ยกแก้วเบียร์ขึ้นกระดกจนหมด คุณนายย็อมรีบเบือนหน้าไปมองจุนฮี แล้วเลิกทำหน้าบึ้ง

“จุนฮี หนูอยากเรียนเทควันโดหรือ”

“อื้อ”

จุนฮีตอบโดยไม่ละสายตาจากยูทูบ

“นั่นละ หนูเห็นว่าแถวบ้านแม่มีโรงเรียนเทควันโดดี ๆ อยู่ อาจารย์ก็เก่งมาก นอกจากจะมีประสบการณ์เป็นตัวสำรองทีมชาติแล้ว ยังอายุน้อย ความคิดความอ่านก็ดี...เขาลือกันให้ทั่วในมัมคาเฟของฝั่งตะวันออกเลย”

“มัมคาเฟของฝั่งตะวันออกงั้นหรือ”

“เป็นสมาคมของพวกแม่ ๆ แขวงอีชน ฝั่งตะวันออกน่ะ มันอยู่ในอินเทอร์เน็ต”

“งั้นอาจารย์คนนั้นก็โง่น่ะสิ ทำไมไม่ย้ายโรงเรียนไปแหล่งทำเงินอย่างอีชนเสียล่ะ มาจมปลักอยู่ในตรอกซ็องพาแบบนี้ทำไม”

“อาจารย์เขาก็ตั้งใจจะย้ายนั่นละ แต่ที่แถวนี้มันแพงนี่นา แล้วเราก็รอจนเขาย้ายมาไม่ไหว หนูเลยจะส่งจุนฮีไปเรียนที่นั่นแทน แต่อยากให้แม่ช่วยอะไรหน่อย”

อยู่ดี ๆ เนื้อฮันอูที่นุ่มละมุนก็กลายเป็นเนื้อแข็งที่เคี้ยวไม่ลงเสียอย่างนั้น แน่นอนว่าคุณนายย็อมไม่ได้รังเกียจที่จะใช้เวลากับจุนฮีเลย เธอแค่ติดใจตรงที่ตนไม่มีโอกาสได้เลือกช่วงเวลานั้นด้วยตัวเอง

ลูกสาวอยากให้คุณนายย็อมช่วยดูแลจุนฮีสองชั่วโมง ซึ่งเป็นช่วงว่างระหว่างการเรียนเทควันโดและไวโอลิน แถมยังบอกว่าเวลาเดินรถชัตเติลบัสของโรงเรียนสอนพิเศษค่อนข้างหมิ่นเหม่ จึงอยากให้เธอพาจุนฮีขึ้นรถเมล์ไปโรงเรียนสอนไวโอลินด้วย การให้ยายผู้เป็นหญิงชราที่เกษียณอายุแล้ว และดูเหมือนไม่มีงานอื่นทำมาดูแลหลานสาวเป็นเวลาสองชั่วโมงนั้นไม่ใช่เรื่องยากเลย แต่คุณนายย็อมก็มีสิ่งที่เธอต้องทำ เธอต้องไปดูความเรียบร้อยในร้านสะดวกซื้อเป็นประจำ ต้องทำงานอาสาของโบสถ์ และยังต้องคัดคำศัพท์ภาษาอังกฤษทุกวันเพื่อป้องกันโรคความจำเสื่อม ทว่าเมื่องานของเธอกับงานของลูกสาวหรือหลานสาวทับซ้อนกันทีไร งานของเธอก็มักจะถูกดันให้ไปอยู่ด้านหลังแทนจนกลายเป็นเรื่องปกติ

คุณนายย็อมไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากตอบรับคำขอของลูกสาว แม้จะไม่มีการเอ่ยถึงค่าตอบแทน แต่เธอก็ไม่พูดอะไร เพราะเชื่อว่าลูกเขยและลูกสาวคงให้เงินกับเธออยู่แล้ว

ขากลับตอนขึ้นรถเมล์มาคนเดียว คุณนายย็อมก็นึกถึงบรรดาพนักงานในร้านสะดวกซื้อ ช่วงนี้พนักงานยังเหมือนคนในครอบครัวมากกว่าเสียอีก แถมยังทำให้เธอสบายใจมากกว่าลูกชายที่ไม่เคยเชื่อฟังเลยแม้แต่นิดและลูกสาวที่ชอบอวดเก่งเสียเหลือเกิน ขืนพูดแบบนี้ออกไป ลูกสาวเธอคงจะตำหนิเธอว่าเป็นเจ้านายใจร้าย และบอกว่าปฏิบัติกับพนักงานเหมือนคนในครอบครัวแบบนี้ไม่ถูกต้อง แต่ในเมื่อเป็นเรื่องจริง จะให้ทำอย่างไรได้ล่ะ ฉันไม่ได้ขอให้พนักงานมองฉันเป็นคนในครอบครัวสักหน่อย แล้วก็ไม่ได้ใช้งานพวกเขาหนักเพราะคิดว่าเป็นคนในครอบครัวด้วย คุณนายย็อมปลอบใจตัวเองว่าเพราะตอนนี้คนใกล้ตัวที่พึ่งพาได้มีแต่พนักงานที่ร้าน เธอก็เลยคิดเช่นนี้

โดยอัตโนมัติ

คุณโอ พนักงานผู้ดูแลร้านสะดวกซื้อกะเช้าเป็นเพื่อนที่รู้จักกันมายี่สิบปี และยังเป็นคนในโบสถ์เดียวกันด้วย เธอเชื่อฟังคุณนายย็อมเหมือนเป็นพี่สาวแท้ๆ แถมทั้งคู่ยังเคยผ่านเรื่องยากลำบากมาด้วยกันในอดีต ส่วนชีฮย็อนที่ดูแลร้านกะบ่ายเป็นเหมือนทั้งลูกสาวและหลานสาว จึงทำให้คุณนายย็อมอยากดูแลอยู่เสมอ ถ้าไม่นับเรื่องที่คิดเงินผิดในบางครั้ง ทั้งที่ทำงานมาเกือบปี เธอก็ไม่เคยก่อปัญหาใดๆ และที่สำคัญ แค่เธอช่วยทำงานพาร์ตไทม์มาเป็นปี คุณนายย็อมก็ขอบคุณเธอมากจนอยากจะแบกเธอขึ้นหลังแล้ว เพราะปกติตำแหน่งงานนี้มักมีคนลาออกและเข้าใหม่อยู่ตลอด ถ้าให้พูดแล้ว คุณซ็องพิล ผู้รับหน้าที่ดูแลร้านกะกลางคืนมาตั้งแต่ตอนเปิดร้านก็เป็นพนักงานดีเด่นเช่นกัน คุณซ็องพิลวัยห้าสิบกลางๆ เป็นดั่งบุคคลนำโชคที่โผล่เข้ามาในร้านเมื่อสองปีก่อนตอนเธอกำลังเจอเรื่องปวดเศียรเวียนเกล้าพอดี เนื่องจากตั้งแต่เปิดร้านมา พนักงานพาร์ตไทม์กะดึกก็ลาออกกันเป็นว่าเล่น คุณซ็องพิลเป็นชายที่อาศัยอยู่ในห้องเช่าชั้นกึ่งใต้ดินใกล้ร้าน เขาเป็นหัวหน้าครอบครัวและมีลูกสองคน เดิมทีเขาคือลูกค้าที่มาซื้อบุหรี่เป็นประจำ พอคุณนายย็อมติดประกาศรับสมัครพนักงานกะดึกที่ร้าน เขาก็ถามทันทีว่าตนทำงานที่นี่ได้หรือไม่ เพราะกำลังว่างงานอยู่ และการหางานใหม่ก็ค่อนข้างยาก หากมีงานพาร์ตไทม์ให้ทำตอนกลางคืนเขาก็พร้อมทำเพื่อหาค่ากินค่าอยู่ เขาเล่าเรื่องทั้งหมดนี้ให้เธอฟังด้วยน้ำเสียงหนักแน่น คุณนายย็อมรู้สึกได้ถึงความจริงใจจากหัวหน้าครอบครัวอย่างเขา จึงเพิ่มเงินค่าจ้างขั้นต่ำรายชั่วโมงให้อีกห้าร้อยวอน ประกอบกับรัฐบาลชุดใหม่เร่งขึ้นค่าแรงขั้นต่ำพอดี คุณซ็องพิลจึงได้เงินเดือนกลับบ้านไปมากกว่าเดือนละสองล้านวอน ตั้งแต่นั้นมาเขาก็

เข้าประจำกะดึก ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่เหนื่อยที่สุด เพราะวันคืนสลับกับคนทั่วไป จนถึงบัดนี้เป็นเวลาหนึ่งปีครึ่งแล้ว

ความรู้สึกเหมือนเป็นคนครอบครัวเดียวกันคือแบบนี้ ในฐานะเจ้าของร้าน เธอคาดหวังว่าพวกเขาจะทำงานให้ที่ร้านต่อไปเรื่อย ๆ แต่ถึงอย่างนั้น หากซีฮย็อนซึ่งกำลังเตรียมสมัครเข้าทำงาน หรือคุณซ็องพิลซึ่งอยากกลับไปทำงานอีกครั้ง มีโอกาสทำความปรารถนาของตนให้เป็นจริง เธอก็ตั้งใจว่าจะปล่อยพวกเขาไปด้วยความยินดี เธอยังเคยแนะนำงานตำแหน่งดี ๆ ให้ซีฮย็อนด้วยซ้ำ แต่ก็รู้สึกโล่งใจที่หญิงสาวลาออกหลังจากทำงานได้เพียงวันเดียวและกลับมาที่ร้านภาพของเธอตอนกลับมาแล้วบอกว่า “ฉันคงยังไม่พร้อมจะเป็นพนักงานบริษัทละมั้งคะ” และเสริมว่าอยากกลับมาทำงานที่ร้านอีกครั้งยังคงแจ่มแจ้งในความทรงจำ

งานพาร์ตไทม์วันเสาร์อาทิตย์ มีเด็กนักศึกษาของมหาวิทยาลัยสตรีซุกมย็องมาช่วย ส่วนในวันธรรมดา ช่วงที่ว่างอยู่ก็ได้หนุ่มสาวจากกลุ่มยุวชนในโบสถ์มาช่วยอุดช่องโหว่ พอมีคนที่มาช่วยงานช่วงสั้น ๆ วันสองวันเพื่อหาค่าขนมเยอะขึ้น งานที่คุณนายย็อมต้องลงไปทำแก้ขัดก่อนก็ลดลง เธอจึงมีโอกาสได้พักหายใจหายคอหลังจากกลุ้มใจเรื่องการเลือกใช้คน ซึ่งเป็นงานใหญ่ที่สุดของคนที่ทำธุรกิจส่วนตัวมาพักหนึ่ง เธอทั้งประหลาดใจและนึกขอบคุณเสมอ เมื่อได้ยินพนักงานประจำรวมถึงเหล่าพนักงานนักศึกษาที่ยังใสซื่อคอยเรียกเธอว่าเจ้าของร้านและช่วยดูแลร้านเหมือนคนในครอบครัว

แต่ปัญหามีเพียงอย่างเดียวนั่นก็คือ กิจการร้านไม่ค่อยจะดีนัก

คุณนายย็อมใช้ชีวิตของตนได้สบาย ๆ จากเงินบำนาญครู การที่เธอเปิดร้านสะดวกซื้อก็เพราะคำแนะนำจากน้องชายที่เปิดร้านสะดวกซื้อ

สามแห่ง ตอนที่กำลังคิดว่าจะจัดการอย่างไรกับทรัพย์สมบัติของสามีดี น้องชายก็บอกว่าหากจะหาเงินจากการเปิดร้านสะดวกซื้อ ต้องมีอย่างน้อยสามสาขา และคอยย้ำให้เธอขยายสาขาอยู่ตลอด แต่คุณนายย็อมคิดว่ามีแค่ร้านเดียวก็เพียงพอแล้ว เพราะตัวเธอเองใช้ชีวิตอยู่ได้ด้วยเงินบำนาญ หากร้านสะดวกซื้อแห่งนี้ช่วยแก้ปัญหาปากท้องให้กับพนักงานร้านได้ เธอก็พอใจแล้ว เธอไม่ได้คิดว่าจะเป็นเช่นนี้ตั้งแต่แรก แต่ตอนนี้หากคุณโอและคุณซ็องพิลไม่ทำงานที่นี่ก็จะไม่มีเงินใช้ ซีฮย็อนเองก็ได้เงินค่าจ้างจากที่นี่เป็นตัวช่วยในการเตรียมสอบราชการของเธอ คุณนายย็อมไม่เคยคิดว่าตัวเองจะเป็นเจ้าของร้านไปตลอดชีวิต หรือคิดจะทำธุรกิจส่วนตัวเลย แต่เธอหันมาสนใจการบริหารร้านตั้งแต่ตระหนักได้ว่าธุรกิจนี้ไม่ได้มีเพื่อตนเองแค่คนเดียว แต่เป็นร้านที่บรรดาพนักงานฝากชีวิตเอาไว้ด้วย

ในตอนแรก กิจการของเธอไปได้ค่อนข้างสวย แต่หกเดือนต่อมาก็มีร้านสะดวกซื้อจากบริษัทอื่นมาเปิดห่างออกไปไม่ถึงหนึ่งร้อยเมตรอีกสองร้าน สองร้านนั้นเริ่มแข่งขันกันอย่างเอาเป็นเอาตาย พวกเขาทำโปรโมชันส่งเสริมการขายอย่างดุเดือด เพราะกลัวจะแพ้อีกฝ่าย ยอดขายร้านของคุณนายย็อมที่เงียบกว่าจึงลดฮวบอย่างต่อเนื่องมาจนถึงทุกวันนี้

คุณนายย็อมไม่ได้คิดว่าจะต้องร่ำรวยมีเงินเป็นกองจากร้านสะดวกซื้อ เธอเพียงแต่กังวลว่าหากยอดขายลดลงเรื่อย ๆ จนกิจการไปต่อไม่ได้ พนักงานของเธอก็จะไม่มีที่ไป แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ไม่นึกมาก่อนว่าการแข่งขันจะดุเดือดถึงเพียงนี้ และไม่รู้ว่าร้านของตนจะไปต่อได้อีกนานแค่ไหน

วันต่อมา คุณนายย็อมไปที่ร้านตอนถึงเวลาโละของเหลือทิ้งพอดี เธอเห็นชายคนไร้บ้านกำลังเซ็ดโต๊ะที่อยู่นอกร้าน แม้อากาศในช่วงค่ำของฤดูใบไม้ร่วงจะทำให้หนาวสั่นเล็กน้อย แต่ชายคนนั้นก็ก้มลงเก็บก้นบุหรี่ แก้วกระดาษ และกระป๋องเบียร์ขึ้นมาทีละชิ้น แล้วเดินไปทิ้งขยะอย่างเชื่องช้า ท่าทางของเขาตอนมองถังขยะก่อนจะแยกขยะลงถังดูพิถีพิถัน หลังจากนั้นชีฮย็อนก็ถือข้าวกล่องออกมาวางบนโต๊ะข้างนอก และส่งเสียงบอกให้เขารู้ ชายคนนั้นหันกลับมามอง แล้วผงกหัวเบา ๆ แทนคำขอบคุณ ชีฮย็อนก็ทำเช่นเดียวกัน ในตอนที่หมุนตัวกลับ เธอสบตาเข้ากับคุณนายย็อมพอดี

“อ้าว มาแล้วหรือคะ”

“เอาข้าวกล่องมาให้เขากินหรือ”

“ค่ะ เขาช่วยทำความสะอาด...เลยอยากขอบคุณน่ะค่ะ”

ชีฮย็อนยิ้มกว้าง แล้วเดินกลับเข้าไปในร้าน ภาพของชายคนไร้บ้านจึงกลับเข้ามาอยู่ในสายตาของคุณนายย็อมอีกครั้ง เมื่อเห็นเธอเขาก็โค้งทักทาย แล้วเปิดฝาข้าวกล่องออก คุณนายย็อมเดินไปนั่งตรงหน้าเขาโดยไม่พูดอะไร มีควันฉุยลอยออกมาจากกล่องอาหารที่เพิ่งอุ่นร้อนในไมโครเวฟมา ชายคนนั้นเงียบไปพักหนึ่งเหมือนเกรงใจเธอ เธอต้องยกมือเป็นสัญญาณบอกให้กิน เขาจึงแกะตะเกียบออกมา จากนั้นก็หยิบขวดสีเขียวออกมาจากกระเป๋าเสื้อกันหนาวของตน

ชายคนนั้นเปิดฝาขวดสีเขียวซึ่งมีโซจูเหลืออยู่ประมาณครึ่งหนึ่ง แล้วเทใส่แก้วกระดาษที่เจอตอนเก็บขยะไปทิ้งเมื่อครู่ คุณนายย็อมไม่ได้ว่าอะไร เธอเพียงแต่มองดูเขาดื่มเหล้าและกินข้าวกล่องอย่างนิ่งเงียบ ไม่นานนัก เขาก็ไม่สนใจสายตาของเธออีกต่อไป และหันมาก้มหน้าก้มตากินข้าวกล่องแทน

พอชายคนนั้นกินข้าวกล่องและดื่มโซจูจนเกือบหมด คุณนายย็อมก็เดินเข้าไปในร้านสะดวกซื้อแล้วหยิบกาแฟออกมาสองกระป๋อง เธอนั่งลงที่ฝั่งตรงข้ามอีกครั้ง แล้วยื่นกาแฟให้ เขารับไปด้วยสีหน้ายินดีก่อนก้มหน้าเปิดกระป๋อง แล้วยกขึ้นดื่มอึกใหญ่ราวกับกำลังดื่มน้ำผสมน้ำผึ้งอย่างไรอย่างนั้น คุณนายย็อมก็ดื่มด้วย ดูเหมือนว่าความเปล่าเปลี่ยวอ้างว้างช่วงปลายฤดูใบไม้ร่วงจะสลายหายไปด้วยกาแฟกระป๋องอุ่นๆ ในฤดูร้อนมีลูกค้ามานั่งดื่มเบียร์ คุยกันเสียงดัง แถมยังสูบบุหรี่ไม่หยุดจนมีชาวบ้านร้องเรียนเข้ามา บางคนยังทิ้งขยะเรี่ยราดอีก ถือเป็นช่วงที่ต้องเหนื่อยกับการดูแลร้านไม่น้อย แต่โต๊ะด้านนอกร้านเป็นทั้งจุดแวะพักของคนแถวนี้และเป็นที่ที่มอบความสบายใจเล็กๆ น้อยๆ ให้กับลูกค้า นี่จึงเป็นสาเหตุที่คุณนายย็อมไม่เก็บโต๊ะออกไป แม้ว่าจะมีชาวบ้านร้องเรียน หรือพนักงานร้านบ่นให้ฟังหลายครั้งก็ตาม

“อากาศ...หนาวใช่ไหมครับ”

คุณนายย็อมสะดุ้งราวกับมีวิญญาณมาผิวปากอยู่ข้างๆ เธอจ้องมองชายคนนั้น ตอนกินข้าวเขาไม่พูดไม่จาสักคำ เธอจึงนึกว่าเขาไม่อยากสนทนาด้วย และกำลังเลิกคิดจะถามชื่ออยู่พอดี แต่เขากลับเป็นฝ่ายเริ่มชวนคุยก่อน จึงทำให้เธอกลับมาสนใจอีกครั้ง

“นั่นสิคะ ช่วงนี้อากาศคงจะหนาวขึ้นเรื่อยๆ...คุณอยู่ที่สถานีโซลตลอดเลยหรือ”

“อากาศหนาวขึ้น...เลยยิ่งต้องอยู่ที่นั่นครับ”

อะไรกัน วิธีการพูดของเขาสุขุมกว่าตอนเจอกันสัปดาห์ที่แล้วเสียอีก ไม่แน่ว่าการมากินข้าวกล่องที่ร้านทุกวันอาจทำให้เขาเข้าสังคมได้เก่งขึ้น คุณนายย็อมตัดสินใจว่าในเมื่อเป็นเช่นนี้ เธอก็จะถามเอาคำตอบจากชายคนไร้บ้านให้ได้มากที่สุด

“ทั้งวันคุณได้กินข้าวกล่องแค่มื้อเดียวหรือคะ”

“ผมไปตามงานของโบสถ์...แล้วก็กินข้าวเที่ยงที่นั่น...แต่พวกเขาชอบให้ร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า ผมเลยไม่ชอบ”

“คงลำบากใจสินะคะ ว่าแต่บ้านคุณอยู่ที่ไหน ไม่คิดจะกลับไปอยู่บ้านหรือ”

“...ไม่รู้ครับ”

“งั้นบอกชื่อคุณให้ฉันรู้สักนิดได้ไหม”

“ผมไม่รู้ครับ”

“ไม่รู้จักชื่อตัวเองหรือคะ งั้นอายุล่ะ ก่อนหน้านี้คุณทำงานอะไร”

“มะ...ไม่รู้ครับ”

“เฮ้อ”

ทั้งที่อุตส่าห์เริ่มพูดแล้ว แต่เขากลับไม่มีคำตอบให้เธอเสียนี่แบบนี้จะต่างอะไรกับการนั่งเงียบ ๆ ล่ะ แม้แต่คนที่จับทางเก่งอย่างคุณนายย็อมก็ยังเดาไม่ออกว่าเขาไม่รู้ชื่อของตัวเองจริง ๆ หรือแกล้งทำเป็นไม่รู้กันแน่ แต่เธอก็ยังไม่ยอมแพ้ หากอยากจะสนิทกันมากขึ้นอย่างน้อยก็ต้องมีชื่อเรียกอีกฝ่ายก่อน

“งั้นอยากให้ฉันเรียกคุณว่าอะไร”

ชายหนุ่มเบือนสายตาไปยังสถานีโซลแทนคำตอบ เขาอยากกลับแล้วหรือเปล่านะ กลับไปสู่ที่แห่งเดียวที่เขารู้จัก แต่แล้วเขาก็หันกลับมามองคุณนายย็อม

“ทก...โก...”

“ทกโกหรือ”

“ทกโก...ทุกคน...เรียกผมแบบนั้น”

“นามสกุลทกโก หรือชื่อทกโกคะ”

“ทกโก...เฉย ๆ”

คุณนายย็อมถอนหายใจออกมา ก่อนจะพยักหน้า

“เข้าใจแล้ว คุณทกโก อย่าลืมแวะมาที่นี่ทุกวันนะคะ ได้ยินว่าเมื่อวานคุณมาช้า ฉันเป็นห่วง”

“ยะ...อย่าทำ...แบบนั้นครับ...ไม่ต้องสนใจผม”

“อยู่ดี ๆ คนที่เคยมาตรงเวลากลับมาช้า ก็ต้องสนใจอยู่แล้วละค่ะ ฉะนั้นต่อไปนี้ให้มาเวลาเดิมทุกวัน อย่ามาสาย มากินข้าวกล่องแล้วก็ช่วยทำความสะอาดที่นี่ จะได้ออกกำลังไปด้วย ทำแบบนี้ก็ดีไม่ใช่หรือคะ”

“ถะ...ถ้าเกิด...ทำกระเป๋าสตางค์หาย...บอกผมนะครับ”

“หืม”

“ผมจะช่วยตามหาให้ เพราะผม...ไม่มีอย่างอื่นตอบแทน...”

“นึกว่าคุณทกโกจะเป็นคนมีเหตุมีผลเสียอีก...นี่คุณบอกให้ฉันจงใจทำกระเป๋าสตางค์หาย เพื่อรับความช่วยเหลือของคุณงั้นหรือ”

“ไม่ใช่ครับ...ห้ามทำหาย...เอาเป็นว่า...ถ้ามีอะไรให้ช่วย...ก็บอกผมนะครับ”

คุณนายย็อมรู้สึกทึ่งและหมดแรงในเวลาเดียวกัน เธอไม่ได้ต้องการความช่วยเหลือจนถึงขั้นขอยืมมือจากคนยากไร้ หรือว่าเขาเห็นสภาพร้านสะดวกซื้อแล้วรู้สึกสงสารกันนะ เธอจ้องคุณทกโกกลับตรง ๆ และคิดจะจบบทสนทนาไว้เพียงเท่านี้

“คุณทกโก คุณช่วยเหลือตัวเองก่อนเถอะค่ะ”

สีหน้าของเขาดูละอายใจ เขาก้มหน้านิ่ง อะไรกัน พูดแค่นี้ไม่เห็นต้องห่อเหี่ยวเลย

“แล้วที่ฉันให้คุณมากินข้าวกล่องก็เพราะว่าอยากช่วยคุณ แม้

แค่นิดเดียวก็ยังดี ดังนั้นฉันปล่อยให้คุณมาดื่มโซจูที่นี่ไม่ได้”

“...”

“ข้าวกล่องไม่ใช่กับแกล้มค่ะ มันคืออาหารมื้อหนึ่ง ถ้าคุณทกโกเมา ฉันช่วยคุณไม่ได้”

“แค่ขวดเดียว...แทบจะไม่รู้สึกอะไรเลย...”

“จะยังไงก็เถอะ! ฉันเป็นคนมีกฎกติกา โต๊ะตัวนี้ก็เป็นโต๊ะของฉัน ฉันไม่อนุญาตให้ดื่มโซจูตรงนี้”

คุณทกโกกลืนน้ำลายโดยไม่พูดอะไร หลังจากนั้นก็หันไปมองขวดโซจู แล้วหยิบขึ้นมาเงียบ ๆ คุณนายย็อมรู้สึกเกร็งเล็กน้อยเพราะคิดว่าเขาอาจใช้มันทำร้ายเธอ แต่เขาเพียงวางขวดไว้บนกล่องข้าวเปล่าก่อนจะเดินไปยังบริเวณที่ให้แยกขยะ คุณนายย็อมถอนหายใจออกมาเบา ๆ ด้วยความโล่งอก พอคุณทกโกเดินกลับมา เขาก็หยิบก้อนกระดาษทิชชูที่ไม่รู้ว่าได้มาจากไหนออกมาจากกระเป๋าเสื้อกันหนาวเพื่อเช็ดโต๊ะ ก่อนจะโค้งให้เธอเป็นการบอกลา

คุณนายย็อมมองดูแผ่นหลังของชายที่เธอเรียกว่าคุณทกโกห่างไกลออกไปจนลับสายตา ทกโก ชื่อของเขาหมายถึงความโดดเดี่ยว เพียงลำพังหรือเปล่า แผ่นหลังของเขาดูโดดเดี่ยวไม่แพ้ชื่อ แต่แล้วเธอก็ตัดสินใจว่าจะเลิกคิดเรื่องนี้ไปก่อน

“เจ้าของร้านครับ ขอโทษด้วย แต่ว่าผมคงต้องลาออกกะทันหัน”

เย็นวันนั้นคุณนายย็อมกำลังพูดคุยอย่างออกรสอยู่กับชีฮย็อนพลางดูแลร้านตอนเย็นไปด้วย พอเธอได้ยินคำพูดของคุณซ็องพิลที่เพิ่งมาเข้ากะก็ต้องตกใจเป็นอย่างมาก เขาใช้มือเสยผมที่เหลืออยู่ไม่มากนักแล้วเล่าให้ฟังว่าเพิ่งได้งานผ่านคนรู้จัก เป็นตำแหน่งคนขับรถของเจ้าของ

ธุรกิจขนาดย่อม เขาต้องเริ่มงานหลังจากนี้สามวัน จึงจำเป็นต้องลาออกกะทันหัน ใบหน้าที่ดูเป็นมิตรของเขาเต็มไปด้วยความรู้สึกผิด

งานกะดึกที่ร้านสะดวกซื้อถือเป็นงานที่ยากลำบากที่สุด จึงหาคนมาแทนได้ยาก ตลอดเวลาหนึ่งปีครึ่งที่ผ่านมาได้คุณซ็องพิลช่วยดูแลร้านในช่วงนี้มาตลอด เธอจึงนอนหลับได้โดยไม่ต้องเป็นกังวล...แต่แล้วกะนี้ก็ว่างลงอีกครั้ง ต่อให้หาคนได้ แต่อีกไม่กี่วันคุณซ็องพิลก็จะไม่มาทำงานแล้ว คุณนายย็อมจึงต้องทำเองไปพลาง ๆ ก่อน แค่คิดว่าต้องเข้ากะดึกไปอีกพักหนึ่งจนกว่าจะหาคนมาทำงานประจำกะนี้ได้ เธอก็รู้สึกปวดแปลบในหัวขึ้นมา

คุณนายย็อมนึกขึ้นได้ว่าเคยสัญญากับตัวเองว่าจะให้กำลังใจและร่วมยินดีหากคุณซ็องพิลได้งานใหม่และต้องจากร้านสะดวกซื้อแห่งนี้ไป หลังจากกล่าวขอบคุณที่ได้เขาช่วยดูแลร้านตอนกลางคืน เธอถึงนอนหลับได้โดยไม่ต้องกังวลใด ๆ แล้ว เธอยังเสริมว่าจะให้โบนัสด้วย คุณซ็องพิลทำหน้าซาบซึ้งใจแล้วตอบว่าจะทำงานอีกสามวันที่เหลือให้ดีที่สุด

“เจ้าของร้านก็มีมุมเท่กับเขาเหมือนกันนะคะเนี่ย”

ซีฮย็อนชูนิ้วโป้งให้ด้วยตอนพูด ขณะที่คุณซ็องพิลหยิบเสื้อกั๊กไปเปลี่ยนในห้องเก็บของ

“ซีฮย็อน เธอก็รีบสอบให้ผ่านล่ะ ถ้าสอบผ่านเมื่อไร ฉันจะซื้อสูททำงานให้เลย”

“จริงหรือคะ งั้นขอตัวแพง ๆ ได้ไหม”

“พนักงานใหม่ใส่สูทราคาแพงไปทำงานจะโดนหมั่นไส้เอานะ ฉันจะซื้อตัวที่ราคากลาง ๆ ให้แล้วกัน เพราะฉะนั้นตั้งใจอ่านหนังสือเข้าล่ะ”

“ค่ะ”

“ต้องรีบหาคนมาทำงานกะดึกแล้ว ลองถามพวกเพื่อนเธอที่เที่ยวกลางคืนหน่อยสิ ฉันก็จะไปบอกกลุ่มยุวชนในโบสถ์เอาไว้ด้วย”

“จะให้เงินค่านายหน้าฉันด้วยใช่ไหมคะ”

“ได้สิ แต่ถ้าหาไม่ได้ เธอต้องมาทำงานกะดึกเองนะ”

“แบบนั้นไม่ไหวหรอกค่ะ!”

“ถ้าเราหาคนมาทำไม่ได้ภายในสามวัน ไม่เธอก็ฉันต้องมาทำแทนไปก่อน คุณโอติดเรื่องลูกชายเลยมาไม่ได้ นอกจากเราสองคนแล้วจะเหลือใครอีก เธอจะให้ยายแก่คนนี้คอยดูร้านตอนกลางคืน แล้วเรียงของทั้งหมดขึ้นชั้นเองหรือ ว่ายังไงล่ะ”

คุณนายย็อมเปิดฉากเสียยืดยาวจนซีฮย็อนทำสีหน้ากระอักกระอ่วนและกลอกตาไปด้วย

“ฉันจะลองไปถามเพื่อน ๆ ดูค่ะ มีคนที่เที่ยวกลางคืนเยอะเหมือนกัน”

“บอกพวกเขาด้วยนะว่าเจ้าของร้านใจดีมาก”

“แน่นอนอยู่แล้วค่ะ”

คุณนายย็อมมองดูกล่องสินค้าที่กองพะเนินแล้วเผลอถอนหายใจออกมาโดยไม่รู้ตัว ทั้งที่ของก็ขายไม่ค่อยได้ แล้วทำไมถึงยังสั่งมาเยอะแบบนี้นะ เธอนึกโทษตัวเองในใจ ก่อนเริ่มลงมือขนย้ายกล่องสินค้าที่กองสุมกันอยู่หน้าประตูร้าน ผู้จัดการที่ดูแลเรื่องการขนส่ง ยกของมาวางไว้ให้แค่ที่หน้าร้านเท่านั้น พนักงานร้านจะต้องขนจากตรงนี้ไปไว้ในห้องเก็บของเอง แต่เพิ่งขนไปไม่กี่รอบ ขาของเธอก็เริ่มสั่นแล้ว เธอมองดูแผ่นหลังของผู้จัดการฝ่ายขนส่งที่เดินจากไปหลังขนกล่องสุดท้ายมาวางพลางถอนหายใจยาว

คุณซ็องพิลลาออกไปหนึ่งสัปดาห์แล้ว แต่เธอก็ยังหาพนักงานมาทำงานกะดึกแทนเขาไม่ได้ง่าย ๆ สามวันแรกมีเด็กหนุ่มจากกลุ่มยุวชนของโบสถ์ที่กำลังจะไปเกณฑ์ทหารในอีกไม่กี่เดือนอาสามาช่วย ทว่าทำได้ไม่กี่วัน เขาก็อ้างว่าพ่อแม่ไม่เห็นด้วย แล้วไม่โผล่มาอีกเลย ฟังดูก็รู้ว่าเป็นคำโกหกทั้งเพ แม้ใจเธอจะเป็นห่วงว่าเจ้าเด็กคนนั้นจะเอาตัวรอดในกรมทหารได้อย่างไร แต่อันที่จริงแล้วเธอเป็นห่วงร้านช่วงกลางคืนมากกว่า

คุณนายย็อมอดหลับอดนอนทำงานมาเป็นวันที่สามแล้ว เพราะซีฮย็อนบอกว่ามีเรียนคาบบรรยายพิเศษขึ้นมา 'พอดี' จึงต้องไปโนรยังจินตั้งแต่เช้าตรู่ และขอโทษขอโพยเธอเสียยกใหญ่ ยัยตัวร้าย! คุณนายย็อมคิดในใจว่าอยากจะออกข้อสอบเพื่อวัดว่าซีฮย็อนตั้งใจเรียนจริงหรือเปล่า อันที่จริงเธอเคยเป็นครูสอนประวัติศาสตร์มาก่อน ให้หลับตาแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ในข้อสอบราชการยังได้ด้วยซ้ำ เธอช่วยซีฮย็อนในการเรียนส่วนนี้ได้ แต่หญิงสาวก็บอกว่าอยากปฏิบัติต่อเธอในฐานะเจ้าของร้านมากกว่าคุณครู และปฏิเสธความช่วยเหลือมาตลอด จะว่าไปแล้ว ไม่แน่ว่าเวลาของซีฮย็อนอาจหมดไปกับการทำงานพาร์ตไทม์เพื่อหาเงินมากกว่าการเรียนเสียอีก

ฉันเป็นห่วงคนอื่นอีกแล้ว ปัญหาของฉันตอนนี้คือต้องหาคนมาทำงานกะดึกให้ได้อย่างเร่งด่วนต่างหาก เธอโทร.ไปหาลูกชายตอนกลางวัน แต่แล้วก็กลับโมโหขึ้นมาเสียได้ เพราะเจ้าลูกชายของเธอหนึ่ง ถามว่าเห็นเขาเป็นคนไม่มีงานทำหรือ สอง บอกว่าต่อให้เป็นคนที่ไม่มีงานทำจริง ๆ คนมากความสามารถอย่างเขาก็ทำงานร้านสะดวกซื้อกะดึกไม่ได้หรอก สาม บ่นว่าแล้วทำไมถึงไม่ขายร้านทิ้งไปเสีย ทำไมต้องมาลำบากอย่างนี้ สี่ แนะว่าให้ถือโอกาสนี้ขายทิ้งไป แล้วเอาเงิน

มาลงทุนร่วมกับตน เธอจะได้พักผ่อน นอกจากจะไม่ช่วยแล้ว เขายังพูดจาเหมือนตบหน้าคนที่กำลังร้องไห้อยู่ เมื่อได้ยินดังนั้น คุณนายย็อมจึงประกาศกร้าวกับลูกชายก่อนวางโทรศัพท์ว่าอย่าหวังจะได้แม้แต่หมากฝรั่งในร้านไปเคี้ยวฟรี ๆ เลย เธอดื่มเบียร์หนึ่งกระป๋องแล้วล้มตัวลงนอน หลังจากนั้นก็ตื่นขึ้นอีกครั้งเพราะเสียงนาฬิกาปลุก แล้วมาเปลี่ยนกะกับชีฮย็อนที่ร้าน เบียร์เข้าปากเพราะเจ้าลูกชายแท้ ๆ ผู้ศรัทธาในพระเจ้าทำแบบนี้ได้หรือ ทำไมพระเจ้าส่งลูกชายและเรื่องปวดหัวมาให้แล้วยังส่งเบียร์มาให้เธออีก...คุณนายย็อมไม่รู้คำตอบเลยสักนิด

กว่าเธอจะย้ายกล่องสินค้าไปไว้ในห้องเก็บของและตรวจเช็กจนเรียบร้อย เวลาก็ล่วงเลยเที่ยงคืนไปแล้ว ต่อไปจะต้องนำสินค้าที่สั่งมาเรียงบนชั้น เธอต้องเดินไปมาระหว่างห้องเก็บของและชั้นวาง เพื่อจัดเรียงสินค้าเหมือนกระรอกที่เรียงลูกโอ๊กต่ออีกสามชั่วโมง กว่าจะจัดเสร็จก็เป็นเวลาตีสี่ เธอพิงหลังกับเคาน์เตอร์ชำระเงิน พลางพยายามถ่างตาที่ง่วงงุน ทั้งยังหาวไปด้วย เธอคิดในใจว่าโชคยังดีที่ไม่มีลูกค้ามา ไม่อย่างนั้นคงจะเป็นเรื่องแน่ แต่การคิดว่าโชคดีที่ไม่มีลูกค้านั้นไม่ว่าจะมองมุมไหนก็เป็นสัญญาณว่ากิจการของร้านกำลังดิ่งลงเหวไม่ใช่หรือ

ในขณะนั้นเอง เสียงกระดิ่งที่ประตูก็ดังขึ้นพร้อมกับคำสบถหยาบคายดังลั่น คนกลุ่มหนึ่งเดินเข้ามาในร้าน ประกอบด้วยหญิงสาววัยยี่สิบต้น ๆ ในสภาพเมาแอ๋สองคนและชายหนุ่มอีกสองคนที่เมาไม่แพ้กัน หญิงสาวย้อมผมเป็นสีทองและสีม่วง พวกเธอตะโกนคุยกันเสียงดังแถมยังพ่นคำหยาบออกมาไม่หยุด ส่วนชายหนุ่มสองคนก็พูดตอบรับเอออกับพวกเธอไปด้วยคำพูดที่ดูมีเล่ห์เหลี่ยมและแฝงความอวดดีเอาไว้ ดูแล้วคงไม่ใช่นักศึกษามหาวิทยาลัยสตรีซุกมย็อง น่าจะเป็น

คนที่ดื่มเหล้าในร้านแถวสถานีนัมย็อง แล้วเดินข้ามมาถึงที่นี่มากกว่า

"อ้าว โธ่เว้ย ร้านนี้ไม่มีพุงออซามันโค[6] นี่!"

"อยู่นี่ไงเล่า พุงออซามันโคไส้ต็อก!"

"ฉันไม่ชอบต็อก โคตรจะเกลียดเลย!"

"ยัยโง่ งั้นก็เชิญเธอหาพุงออซามันโคที่ไม่มีต็อกให้พอใจ ส่วนฉันจะกินบิบิบิก[7]!"

"รู้มั้ยว่าซามันโคแปลว่าอะไร มันหมายถึงทั้งราคาถูก แล้วก็ให้เยอะไงล่ะ!"

"พล่ามอะไร เธอยังหาซามันโคอยู่อีกหรือ อ้าว แต่ทำไมไม่มีบิบิบิกล่ะ ฉันอุตส่าห์อยากกินถั่วแดง ฮึ่ย"

คุณนายย็อมมองดูพวกเขาโต้ตอบกันเสียงดังโหวกเหวก แถมยังสบถคำหยาบไปด้วย คิ้วของเธอขมวดเข้าหากันโดยไม่รู้ตัว เธอบอกตัวเองว่าอดทนเอาไว้ เด็กพวกนี้กำลังเมา ต่อให้พูดไปพวกเขาก็ไม่ฟังอยู่ดี

"มีบาบัมบา[8] ตรงนี้ เธอก็กิน ๆ บาบัมบาไปเถอะน่า!"

"ยัยโง่ บาบัมบามันเป็นเกาลัด ฉันบอกว่าอยากกินถั่วแดงเว้ย!!"

"อยากกินถั่วแดงก็ไปกินพัทบิงซู[9] สิ อ๊ะ เจอแล้ว!"

"หนาวขนาดนี้ บิงซูบ้าอะไรเล่า ยัยบ้าเอ๊ย!"

"ว่าไงนะ เธอหาว่าใครบ้า หน็อย นังนี่–"

"นี่ แม่หนูนักเรียนตรงนั้นน่ะ!!"

---

[6] ไอศกรีมยี่ห้อหนึ่ง ด้านนอกเป็นแป้งรูปปลา มีไส้ด้านในเป็นไอศกรีมและถั่วแดงหรือต็อก

[7] ไอศกรีมแท่งยี่ห้อหนึ่ง มีจำหน่ายหลากหลายรสชาติ เช่น ถั่วแดง งาดำ ฟักทอง เป็นต้น

[8] ไอศกรีมแท่งยี่ห้อหนึ่ง รสชาติเกาลัด

[9] น้ำแข็งไสที่ใส่ถั่วแดง

คุณนายย็อมตะโกนออกไปเพราะทนไม่ไหว เธอตำหนิพวกเขาว่าอย่าเที่ยวพูดคำหยาบในร้านของคนอื่น แล้วบอกให้รีบซื้อ รีบกลับออกไปเสีย ท้ายที่สุดเธอก็ระเบิดออกมาจนได้ แม้เธอจะเป็นคนมีภูมิต่อพวกเด็ก ๆ ที่ชอบสบถคำหยาบ แต่ก็ไม่อาจทนฟังถ้อยคำหยาบคายที่ออกมาจากปากพวกเขาได้อีกต่อไป ทว่าพวกเขาไม่ใช่นักเรียน หรือวัยรุ่นเรียบร้อยที่คุณนายย็อมเคยเจอ เรียกว่าเป็นพวกเด็กเกเรขี้เมาคงเหมาะกว่า และตอนนี้พวกเขาก็ได้กลายร่างเป็นปีศาจสี่ตนที่เดินย่างสามขุมเข้ามาหาคุณนายย็อมพร้อมสีหน้าถมึงทึง คุณนายย็อมนึกกลัวพลางกลืนน้ำลายดังอึก

หญิงสาวผมทองเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้า แล้วถุยน้ำลายลงพื้น

“ยาย นี่ยายเป็นจิ้งจอกเก้าหางหรือ มีชีวิตอยู่กี่ชีวิตกันหา”

“พวกเธอเป็นคนก่อเรื่องก่อนนะ กล้องวงจรปิดถ่ายไว้หมดแล้ว”

คุณนายย็อมพยายามทำสีหน้าเรียบเฉยขณะกล่าวตักเตือนพวกเขา ผู้หญิงผมสีม่วงเดินถือไอศกรีมพุงออซามันโครูปปลาเข้ามาใกล้แล้ววางกระแทกลงตรงหน้าเธอ

“คิดเงินสิ เดี๋ยวก็ตบให้กลมเป็นลูกตาปลาเสียหรอก!”

หญิงสาวสองคนหัวเราะลั่น พลางง้างมือเหมือนจะพุ่งเข้ามาตบคุณนายย็อม ชายหนุ่มสองคนที่อยู่ข้างหลังก็ยืนดูด้วยสีหน้ายิ้มกริ่มพาให้คุณนายย็อมรู้สึกโมโหขึ้นมาบ้างเช่นกัน เธอเปลี่ยนใจแล้วว่าจะไม่ยอมถอย

“ฉันไม่ขายให้พวกเธอแล้ว ออกไปซะ ไม่งั้นฉันจะเรียกตำรวจ”

พอพูดจบ หญิงสาวผมสีทองก็หยิบไอศกรีมพุงออซามันโคขึ้นมาอันหนึ่งแล้วเคาะลงบนศีรษะของคุณนายย็อม เรื่องเกิดขึ้นรวดเร็วเสียจนคุณนายย็อมได้แต่เบิกตาโพลงเพราะทำอะไรไม่ถูก

“ยาย เมื่อกี้ยายว่าไงนะ นี่ แม่หนูนักเรียนงั้นหรือ พวกฉันดูเหมือนนักเรียนตรงไหน คนแก่เนี่ยนะ พอเห็นคนที่เด็กกว่าก็พากันคิดว่าเป็นนักเรียนไปหมด ฉันไม่ได้เรียนหนังสือเว้ย โดนไล่ออกเพราะดันไปชกหน้าครูที่มันทำตัวเหมือนยายไง!”

หญิงสาวผมทองหยิบพุงออซามันโคขึ้นมา หมายจะใช้มันตีไปที่แก้มของคุณนายย็อมอีกครั้ง แต่คราวนี้คุณนายย็อมคว้าข้อมือของเธอเอาไว้

“เธออยากโดนดุใช่ไหมหา!”

คุณนายย็อมออกแรงทั้งหมดที่มีบีบข้อมือของหญิงสาวแน่น แม้หญิงสาวผมทองจะกรีดร้องและพยายามสะบัดออก ก็เอาชนะกำลังของเธอไม่ได้ แล้วพอคุณนายย็อมปล่อยมือกะทันหัน เธอก็ตั้งตัวไม่ทันก่อนจะก้นจ้ำเบ้าลงไปบนพื้น หญิงสาวผมสีม่วงเห็นเช่นนั้นก็ยื่นมือมาคว้าไหล่ของคุณนายย็อม แต่คุณนายย็อมกระชากผมเธอกลับทันที จากนั้นก็กดศีรษะของคนคนนั้นแนบกับเคาน์เตอร์

“จะตบฉันให้กลมเป็นลูกตาปลางั้นหรือ เธอพูดจาแบบนี้กับผู้ใหญ่ได้ยังไง”

หญิงสาวผมสีม่วงพยายามดิ้นเอาตัวรอด แต่คุณนายย็อมจับศีรษะของเธอแล้วเขย่าจนวิญญาณแทบหลุดอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะยอมปล่อย หญิงสาวหายใจหอบด้วยสีหน้าคล้ายคนที่วิญญาณหลุดออกจากร่างและไอออกมา ขณะเดียวกันใบหน้าของพวกชายหนุ่มก็เริ่มบิดเบี้ยวจนดูชั่วร้าย คุณนายย็อมรีบยกหูโทรศัพท์ของร้านออก เมื่อทำแบบนี้แล้ว สัญญาณโทรศัพท์จะถูกส่งไปยังหน่วยกู้ภัยที่ใกล้ที่สุดโดยอัตโนมัติ

“อีแก่นี่ วอนอยากตายจริง ๆ ใช่ไหม!”

ชายหนุ่มคนหนึ่งพุ่งเข้ามาจะพังเครื่องคิดเงิน คุณนายย็อมตกใจ

จนต้องถอยไปหลบด้านในสุดของเคาน์เตอร์ พอเห็นแบบนั้น เขาก็แสยะยิ้มออกมา ก่อนจะหยิบหูโทรศัพท์แล้ววางลงบนเครื่องตามเดิม

“คิดว่าคนอื่นไม่เคยทำงานร้านสะดวกซื้อหรือไง แกยกหูโทรศัพท์ทำไม เรียกตำรวจมาแล้วจะทำยังไงต่อ”

เธอทำพลาด ควรกดปุ่มฉุกเฉินที่หน้าจอเครื่องคิดเงินแทนการยกหูโทรศัพท์ออกมากกว่า ชายหนุ่มคนนั้นแสยะยิ้มอีกครั้งก่อนตะโกนเรียกเพื่อนที่มาด้วยกัน

“เฮ้ย! พังร้านให้ราบเลย! เดี๋ยวค่อยเอากล้องวงจรปิดไป เอาเงินไปด้วยนะ!”

คุณนายย็อมเสียวสันหลังวาบ แต่ไม่อาจขยับตัวได้ พวกผู้ชายเริ่มตะโกนส่งเสียงร้องประหลาด ส่วนพวกผู้หญิงก็พุ่งเข้ามาที่เครื่องคิดเงิน คุณนายย็อมยืนมือสั่นทำอะไรไม่ถูกด้วยความหวาดกลัว

ในตอนนั้นเอง เสียงกระดิ่งที่ประตูดังขึ้น ใครบางคนเปิดประตูเข้าร้านมา

“เฮ้ย...ไอ้พวก...สารเลว!”

เสียงนั้นดังสนั่นราวกับฟ้าผ่า ชายหนุ่มและหญิงสาวหันไปมองที่ประตูเป็นตาเดียว คุณนายย็อมพยายามชะเง้อคอมองอย่างยากเย็นแล้วก็พบว่าเขาคือคุณทกโก ใช่คุณทกโกจริง ๆ

“ทำแบบนี้กะ...กับผู้ใหญ่ได้ยังไง!”

คุณทกโกตะโกนก้อง เขาไม่ใช่ชายไร้บ้านที่ชอบพูดพึมพำอยู่กับตัวเอง ไม่เหมือนหมีป่วยไข้ท่าทางงก ๆ เง่น ๆ แบบที่เคยเห็น หากแต่ดูเหมือนถูกวิญญาณทหารหน่วยกู้ภัยเข้าสิง คุณนายย็อมมองดูเขาด้วยความประทับใจ แต่เหมือนว่าภาพคุณทกโกในสายตาพวกเด็กเกเรจะไม่ได้เป็นเช่นนั้น

“อะไรของแกวะ ไอ้เวรนี่! โอ๊ย กลิ่น”

“มันเป็นคนจรจัดเหรอ แหวะ โคตรสกปรก สารรูปโสโครกชะมัด”

ชายหนุ่มทั้งสองพุ่งเข้าใส่คุณทกโก เขาต่อกรกับคู่ต่อสู้ด้วยการใช้ร่างกายเช่นกัน หรือพูดให้ถูกก็คือเขายืนขวางหน้าประตู แล้วรับการโจมตีของชายหนุ่มทั้งสองด้วยร่างกาย พอเห็นคุณทกโกเอาแต่ป้องกันตัวเอง คนพวกนั้นก็ยิ่งรัวหมัดไม่ยั้ง ต่อมาคุณทกโกก็ก้มลงคุดคู้และขดตัวกลมเหมือนลูกบอลอยู่หน้าประตูโดยไม่ตอบโต้ใด ๆ

การทะเลาะวิวาทและการทำร้ายร่างกายดำเนินต่อไปพักหนึ่ง กระทั่งเสียงไซเรนดังขึ้น พวกผู้หญิงรู้ตัวก่อน ส่วนพวกผู้ชายก็มีสีหน้าตกใจอย่างเห็นได้ชัด พวกเขาผลักคุณทกโกให้พ้นทางเพื่อจะวิ่งหนีออกไปข้างนอก แต่ก็ไม่เป็นผลสำเร็จ เพราะคุณทกโกนอนขวางอย่างไม่สะทกสะท้านราวกับเป็นก้อนอุปสรรคขนาดมหึมา เมื่อผลักเขาออกไปไม่ได้ คนพวกนั้นก็ต้องพากันอุดจมูกแทน

“โธ่เว้ย หลบไปสิวะ! บอกให้หลบ! ไอ้เวรเอ๊ย!!”

เสียงโวยวายของพวกเขาเงียบลงทันทีเมื่อชายในเครื่องแบบสองคนเดินมา ในที่สุดหัวใจที่เต้นรัวของคุณนายย็อมก็ค่อย ๆ กลับมาเต้นปกติ พอคุณทกโกค่อย ๆ ยันตัวลุกขึ้นแล้วเปิดประตูให้ตำรวจ แผ่นหลังของเขาก็โผล่เข้ามาในสายตา ตอนเขาหันกลับมามองริมฝีปากของเขาเหยียดออกจนกลายเป็นรอยยิ้มบิดเบี้ยว ใบหน้าที่เพิ่งฉายรอยยิ้มให้เห็นเป็นครั้งแรกเปียกชุ่มไปด้วยเลือดที่ไหลออกมาจากขอบตา แต่ถึงอย่างนั้น คุณทกโกก็ยังคงฉีกยิ้มที่เปื้อนเลือดต่อไปโดยไม่หวั่นไหว

ชายวัยกลางคน ดูแล้วน่าจะเป็นพ่อของเด็กคนหนึ่งมาที่สถานีตำรวจ เมื่อเขาเห็นใบหน้าบวมฉึ่งและมีรอยแผลของคุณทกโกก็เสนอว่าจะชดใช้ค่าเสียหายเป็นเงินให้ แต่ที่น่าตกใจคือคุณทกโกได้เรียกร้องสิ่งอื่นแทน เขาเดินเข้าไปหาหนุ่มสาวทั้งสี่ที่นั่งอยู่ซึ่งยังไม่สร่างเมาดีนัก แล้วบอกให้ชูมือขึ้นทั้งสองข้าง ตอนแรกพวกนั้นมีท่าทีลังเล แต่พอชายวัยกลางคนตะคอกใส่ด้วย พวกเขาก็รีบยกแขนขึ้นเหนือศีรษะเหมือนนักเรียนประถมที่ถูกทำโทษทันที

คุณนายย็อมออกมาจากสถานีตำรวจนัมแดมุน แล้วเดินไปตามตลาดนัมแดมุนในยามรุ่งสางพร้อมกับคุณทกโก พวกเขาเดินผ่านเหล่าพ่อค้าแม่ค้าที่กำลังเตรียมเปิดร้าน เลี้ยวเข้าตรอก แล้วมุ่งไปยังร้านขายแฮจังกุก[10] คุณทกโกตักแฮจังกุกเลือดหมูเข้าปากอย่างมีชีวิตชีวา แม้ว่าบนใบหน้าจะมีปลาสเตอร์ปิดแผลแปะอยู่ เธอมองดูเขาด้วยสีหน้าสงสารปนอึดอัด มือที่ถือช้อนยังคงลังเลว่าจะตักข้าวขึ้นมากินดีหรือไม่

“เด็กสมัยนี้น่ากลัวจะตาย พุ่งเข้าไปแบบนั้นได้ยังไงคะ”

“ผม...บอกแล้วไงครับ...ว่าถ้าสองคน ผมชนะ”

คุณทกโกลูบปลาสเตอร์ราวกับมันเป็นเหรียญตราเกียรติยศพลางยิ้มเห็นฟัน คุณนายย็อมอยากจะตำหนิเขาต่อ แต่ก็นึกขึ้นได้ว่าตัวเธอเองต่างหากที่ทะเล่อทะล่าเข้าไปหาเด็กพวกนั้นก่อน เธอยิ้มเจื่อน ก่อนมองดูเขาอีกครั้ง

“ขอบคุณนะคะ”

“พะ...พอตอบแทน...ค่าข้าวได้ไหมครับ”

“ได้สิ ว่าแต่ทำไมคุณถึงโผล่มาทันเวลาพอดีเลยล่ะ”

---

[10] แกงประเภทหนึ่งที่นิยมกินเพื่อให้สร่างเมาหลังวันที่ดื่มเหล้า

“ผมได้ยินว่า...คุณทำงานตอนกลางคืน...ผมนอนไม่หลับ...แล้วก็เป็นห่วงด้วย...เลยแวะไปครับ”

“เฮ้อ ฉันเป็นห่วงคุณมากกว่าเสียอีก”

คุณทกโกเกาศีรษะด้วยความเขินอาย ก่อนจะเริ่มตักอาหารขึ้นมาอีกครั้ง

“เห็นคุณทกโกพุ่งออกไปอย่างมั่นใจ ไอ้ฉันก็นึกว่าสมัยหนุ่ม ๆ จะชกต่อยเก่ง ไม่คิดว่าจะนอนนิ่งให้พวกเขารุมแบบนั้น โชคดีที่รถสายตรวจผ่านมาพอดี ไม่งั้นคุณอาจจะเจ็บหนักก็ได้นะ”

“ตำรวจ...ผมเรียกมาเองครับ”

“หืม”

“ถะ...แถวนั้น...มีโทรศัพท์...สาธารณะ ผมเห็นเด็กพวกนั้นมาหาเรื่องคุณ...เลยโทร.แจ้งความ แล้วค่อยเข้าไปที่ร้าน...ยอมโดนอัด...แป๊บเดียวได้...เพราะเดี๋ยวตำรวจก็มาช่วย...”

คุณนายย็อมอ้าปากค้าง คุณทกโกไม่ได้เป็นแค่คนที่รักความถูกต้อง แต่ยังฉลาดอีกด้วย ยิ่งไปกว่านั้น เขายังมาคอยเดินดูความเรียบร้อยแถวร้านและยอมเจ็บตัวแทนฉันอีก ในหัวของคุณนายย็อมมีทั้งความประหลาดใจและความซาบซึ้งใจก่อตัวขึ้นทันที เธอพินิจดูคุณทกโกที่กินแฮจังกุกพลางเกาศีรษะแกรก ๆ ด้วยสีหน้าไม่รู้เรื่องรู้ราว

“เอาโซจูสักขวดไหมคะ”

ดวงตาเล็ก ๆ ของคุณทกโกเบิกกว้าง

“...ได้หรือครับ”

“แต่นี่จะเป็นเหล้าขวดสุดท้ายนะคะ ฉันอยากให้คุณมาช่วยดูแลร้านหน่อย มีข้อแม้ว่าดื่มขวดนี้แล้วคุณต้องเลิกเหล้าให้ได้”

คุณทกโกเอียงศีรษะโต ๆ ของเขาด้วยความสงสัย

“ผะ...ผม...เหรอครับ”

“คุณทกโกทำได้ค่ะ ช่วงนี้อากาศเริ่มหนาวแล้ว มาอยู่ที่ร้านตอนกลางคืน ทั้งอุ่น ทั้งได้เงิน ดีจะตาย”

คุณนายย็อมสบตาคุณทกโกตรงๆ ระหว่างรอคำตอบ เขาผินหน้าหลบสายตา โหนกแก้มกระตุกเป็นระยะราวกับกำลังลำบากใจ แต่แล้วดวงตาคู่เล็กคู่นั้นก็หันกลับมามองเธออีกครั้ง

“ทำไม...คุณถึงทำดีกับผมล่ะครับ”

“ฉันก็ทำเท่าที่คุณทำนั่นละ อีกอย่าง ฉันทั้งเหนื่อย ทั้งกลัวอยู่ที่ร้านตอนกลางคืนไม่ไหว คุณต้องมาช่วยฉันแล้วละ”

“แต่คุณ...ไม่รู้ว่า...ผมเป็นใครนะครับ”

“ทำไมจะไม่รู้ คุณคือคนที่ช่วยเหลือฉันไง”

“ผมยังไม่รู้จักตัวเองเลย...คุณเชื่อใจผมหรือครับ”

“ฉันทำงานเป็นครูโรงเรียนมอปลายจนเกษียณ เจอนักเรียนมาแล้วตั้งหลายหมื่นคน ฉันดูคนเก่ง ขอแค่คุณทกโกเลิกเหล้า ต้องทำได้ดีแน่ๆ”

คุณทกโกลูบหนวดเคราของตัวเองอยู่พักหนึ่งพร้อมกับทำปากขมุบขมิบไปด้วย แม้จะเป็นข้อเสนอที่ยื่นให้กะทันหัน แต่หากถูกเขาปฏิเสธ คุณนายย็อมก็คงไม่สบายใจเช่นกัน ในใจของเธอเริ่มว้าวุ่นจนอยากจะบอกให้คุณทกโกหยุดลูบหนวด แล้วรีบตอบรับ

ในที่สุดคุณทกโกก็สบตาคุณนายย็อมราวกับได้ตัดสินใจแล้ว

“ถ้างั้น...ขออีกขวดนะครับ...ให้กินส่งท้ายก่อนเลิกแค่ขวดเดียว...มันเสียดายน่ะ...”

“เอาแบบนั้นก็ได้ ฉันจะจ่ายค่าจ้างล่วงหน้าให้ก่อน กินข้าวเสร็จแล้วก็ไปอาบน้ำที่ซาวน่า ตัดผมให้เรียบร้อย หาซื้อเสื้อผ้ามาใส่นะ

แล้วตอนเย็นคุณค่อยแวะมาที่ร้าน”

“...ขอบคุณครับ”

คุณนายย็อมสั่งโซจูมาสองขวด พอได้โซจูเธอก็เปิดฝาแล้วรินให้คุณทกโกด้วย จากนั้นก็รินใส่แก้วของตัวเอง

ทั้งสองคนชนแก้ว เป็นสัญญาณว่าตกลงทำสัญญาว่าจ้างเสร็จเรียบร้อย

ทดลองอ่าน

เจย์เอสออฟเจย์เอส

ซีฮย็อนตระเวนทำงานพาร์ตไทม์มาแล้วหลายแห่ง การที่เธอมาลงหลักปักฐานที่ร้านสะดวกซื้ออาจเป็นเรื่องที่ถูกกำหนดเอาไว้แล้วก็ได้ เพราะตัวเธอเองใช้บริการร้านสะดวกซื้อเป็นประจำ แถมงานพาร์ตไทม์หลายงานที่เคยผ่านมือยังมีส่วนที่คล้ายคลึงกับการทำงานในร้านสะดวกซื้อแทรกซึมอยู่ไม่น้อย เธอจึงปรับตัวได้อย่างง่ายดาย งานต้อนรับลูกค้าและคิดเงินบนเคาน์เตอร์ที่เรียนรู้มาจากการทำงานในร้านเครื่องสำอางแทบจะไม่ต่างกับงานในร้านสะดวกซื้อ งานจัดแบ่งประเภทสินค้าที่เคยได้รับมอบหมายตอนทำบริษัทขนส่งก็คล้ายกับงานจัดเรียงสินค้าในร้าน เธอเคยฝึกฝนวิธีการรับมือพวกลูกค้าจอมแสบที่เรียกกันว่า 'เจย์เอส[1]' มาจากร้านกาแฟแฟรนไชส์ และยังเคยผ่านการฝึกฝนจิตใจมาแล้วอย่างโชกโชนจากการทำงานร้านหมูย่าง ซึ่งต้องพบเจอกับเจย์เอสที่โยนความผิดให้พนักงานว่าทำเนื้อไหม้ ทั้งที่ลูกค้าเป็นคนย่างเอง

ร้านสะดวกซื้อเป็นส่วนผสมลงตัวของหน้าที่ทุกอย่างที่กล่าวมา รวมถึงสถานการณ์และเหล่าเจย์เอสด้วย หนึ่งปีก่อน ซีฮย็อนเดิน

[1] มาจากศัพท์เกาหลีคำว่า จินซัง ใช้เรียกลูกค้าที่มีความป่วนและแสบ

เข้ามาในร้านสะดวกซื้อแห่งนี้ และเรียนงานเสร็จภายในเวลาเพียงครึ่งวัน ตั้งแต่นั้นมาเธอก็มาทำงานที่ร้านทุกวัน วันละแปดชั่วโมงตั้งแต่บ่ายสองถึงสี่ทุ่ม พร้อมกับเตรียมสอบราชการไปด้วย หากถามว่าเหตุผลใหญ่สุดที่ทำให้เธอทำงานอย่างต่อเนื่องได้เป็นปีคืออะไร ก็คงเพราะเจ้าของร้านเป็นคนใจดี สิ่งนี้ถือว่าสำคัญกับพนักงานพาร์ตไทม์ที่สุด เจ้าของร้านทำงานเป็นครูสอนประวัติศาสตร์ในโรงเรียนมัธยมปลายจนเกษียณ และเป็นผู้ที่ทำให้ชีฮย็อนรู้สึกว่าผู้ใหญ่ในความคิดของเธอคือคนแบบนี้ สมัยนี้ร้านสะดวกซื้อไม่ค่อยอยากจ้างพนักงานพาร์ตไทม์ที่ทำงานห้าวันต่อสัปดาห์ เพราะไม่อยากจ่ายค่าเบี้ยเลี้ยงช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์ให้ หลายที่จึงให้ทำงานติดกันแค่ครั้งละสองหรือสี่วัน เธอจึงทำงานในร้านเหล่านั้นได้ไม่นาน แต่ที่ร้านแห่งนี้ทุกคนทำงานสัปดาห์ละห้าวันเหมือนกันหมด อีกทั้งเจ้าของร้านก็แบ่งงานที่พนักงานอย่างชีฮย็อนต้องทำและงานที่เจ้าของร้านต้องทำออกจากกันอย่างชัดเจน ทำงานให้เห็นเป็นตัวอย่าง และที่สำคัญกว่านั้น เธอยังให้เกียรติพนักงานทุกคนอย่างเต็มที่

‘ถ้าเจ้าของร้านไม่ให้เกียรติพนักงาน พนักงานก็จะไม่ให้เกียรติลูกค้า’

นี่คือคำพูดที่ชีฮย็อน ผู้เติบโตมาภายใต้การเลี้ยงดูของพ่อแม่เจ้าของกิจการร้านอาหารได้ยินมาจนชิน สุดท้ายแล้วร้านค้าก็คือการทำธุรกิจกับคน ร้านที่ไม่ให้ความสำคัญกับลูกค้า และเจ้าของร้านที่ไม่ให้ความสำคัญกับพนักงาน มักจะประสบผลลัพธ์แบบเดียวกัน นั่นก็คือกิจการไปไม่รอด ด้วยเหตุผลนี้ ร้านสะดวกซื้อในแขวงช็องพาแห่งนี้จึงยังเปิดให้บริการต่อไปได้ เพียงแต่ไม่ค่อยทำกำไรเท่าไรนัก เพราะมีร้านสะดวกซื้อมาเปิดอยู่ใกล้กันอีกสองร้าน แถมบริเวณนี้

มีประชากรผู้สูงอายุอาศัยอยู่จำนวนมาก ซึ่งพวกเขาชอบไปร้านขายของชำใกล้บ้านมากกว่าเข้าร้านสะดวกซื้อ แม้จะพอมีนักศึกษามหาวิทยาลัยสตรีซุกมย็องอยู่บ้าง แต่ก็ไม่ค่อยจะช่วยได้นัก เพราะร้านแห่งนี้ก็ตั้งอยู่ห่างจากถนนใหญ่ซึ่งเป็นเส้นทางที่นักศึกษาเดินไปเรียน มีเพียงนักศึกษาที่อยู่หอหรือเช่าห้องอยู่เองแวะเวียนมาบ้างบางครั้ง

ความจริงแล้ว การไม่มีลูกค้าก็เท่ากับว่าพนักงานพาร์ตไทม์อย่างซีฮย็อนทำงานได้สบาย ๆ แล้วเธอจะลาออกจากร้านสะดวกซื้อที่มอบความสะดวกสบายให้กับพนักงานถึงเพียงนี้ได้อย่างไรล่ะ แต่ในขณะเดียวกัน เธอก็รู้สึกผิดต่อเจ้าของร้าน จึงพยายามบริการลูกค้าอย่างสุภาพอ่อนหวานอย่างเต็มที่ เพราะต้องมีลูกค้าประจำที่แวะมาบ่อย ๆ ร้านถึงจะพออยู่ได้

แม้จะเป็นคนที่ผ่านการฝึกฝนมาเป็นอย่างดีแบบซีฮย็อน แต่เธอก็ยังมีเจย์เอสที่เกลียดเข้าไส้ พอได้เห็นทีไรก็โกรธจนฟันกระทบกันเองอัตโนมัติ ไม่รู้ว่าเขาย้ายมาจากไหน แต่ช่วงนี้เขาโผล่มาที่ร้านบ่อยเหลือเกิน ตาลุงคนนั้นดูแล้วอายุประมาณสี่สิบกลาง ๆ ผอมกะหร่องตาโปนออกมา ดูก็รู้ว่าเป็นคนไม่ดี เขาพูดภาษากันเองกับเธอตั้งแต่ตอนแวะมาครั้งแรก แถมยังโยนเงินให้อย่างไม่แยแสจนเธอตกตะลึง เขามักจะพูดคำที่ต้องการใส่ซีฮย็อนอย่างห้วน ๆ ราวกับป้อนคำสั่งใส่เครื่องจักร แล้วก็เร่งผลลัพธ์จากเธอ แต่จะให้คัดค้านก็ไม่ได้ เนื่องจากเขามักหยิบยกเอาความผิดพลาดของเธอมาพูด เธอจึงต้องจำยอมถูกกระทำอยู่ฝ่ายเดียว และเพราะแบบนี้เธอถึงยิ่งโกรธ มีครั้งหนึ่งเขาหยิบขนมที่เพิ่งหมดโปรโมชันหนึ่งแถมหนึ่งมาวางบนเคาน์เตอร์แต่พอคิดเงินแล้วไม่ได้ส่วนลดก็เริ่มถามซักไซ้เธอเหมือนตำรวจญี่ปุ่น

ในยุคอาณานิคม

“ทำไมไม่ได้ลด”

“ลูกค้าคะ สินค้านี้หมดโปรโมชันเมื่อวานเลยไม่ได้ลดราคาค่ะ”

“แล้วทำไมไม่เอาป้ายโปรโมชันออก ฉันอุตส่าห์คิดแล้วคิดอีกกว่าจะหยิบมัน แบบนี้จะให้ทำยังไง เธอลดราคาเองสิ ครั้งนี้ครั้งเดียวน่า”

“ไม่ได้ค่ะ ที่ป้ายก็ระบุช่วงโปรโมชันไว้นะคะ ถ้าคุณดูดี ๆ –”

“อ้าว ก็ฉันตาไม่ค่อยดีแล้ว เขียนไว้ตัวเล็กเท่าเมล็ดข้าวฟ่างจะไปเห็นได้ยังไง สมัยนี้พออายุเลยสี่สิบก็สายตาไม่ดีกันทั้งนั้น เธอควรจะติดป้ายบอกระยะเวลาตัวใหญ่ ๆ ไว้สิ! นี่เธอเหยียดคนอายุมากงั้นหรือ ลดราคาให้ฉันแทนคำขอโทษซะ”

“คุณลูกค้า ขอโทษจริง ๆ ค่ะ...แต่ฉันทำแบบนั้นไม่ได้”

“งั้นฉันไม่กินขนมพวกนี้แล้วก็ได้ เอาบุหรี่มา”

“รับเป็นยี่ห้อไหนดีคะ”

“เอาอันที่ฉันสูบทุกวันไงเล่า ฉันมาซื้อบุหรี่ทุกวัน เธอควรจะจำได้ไม่ใช่หรือ ทำกับลูกค้าประจำแบบนี้จะขายของได้ไหมเนี่ย ฮึ”

ความผิดข้อแรกของเธอคือไม่แกะป้ายโปรโมชันที่เลยวันออก ส่วนความผิดข้อที่สองคือเธอรู้อยู่แล้วว่าเขาสูบบุหรี่ยี่ห้ออะไร แต่พอเขาเริ่มจับผิด เธอก็สติหลุดจนเผลอถามชื่อยี่ห้อออกไป อันที่จริงข้อแรกหากเขาไม่ได้สายตาแย่ก็คงจะมองเห็นแล้วตัดสินใจไม่ซื้อเอง ส่วนข้อหลังไม่ใช่ความผิดของเธอเลย แต่อีตาเจย์เอสคนนี้ฉวยโอกาสตอนชุลมุนโวยวายใส่ซีฮย็อนเหมือนไปโกรธใครมา แล้วออกจากร้านไป

หลังจากรับบุหรี่แล้วโยนเงินมาให้ เขาก็หยิบเงินทอนออกไปสูบบุหรี่ที่โต๊ะด้านนอก แม้จะมีป้ายห้ามสูบติดไว้ แต่เขาก็ฝ่าฝืนอย่าง

ไม่สะทกสะท้าน แถมทิ้งก้นบุหรี่เรี่ยราด คนที่เที่ยวทำพฤติกรรมแย่ ๆ ตามใจตัวเองไปทั่ว และต่อว่าคนอื่นด้วยความผิดที่ไม่ใช่ความผิดจริง ๆ แบบนี้แหละที่เรียกว่าเจย์เอสออฟเจย์เอส

พอถึงช่วงสองถึงสามทุ่มที่เจย์เอสคนนี้ชอบโผล่มาทีไร ชีฮย็อนเป็นต้องอึดอัดใจทุกครั้ง หัวใจของเธอตุ๋ม ๆ ต่อม ๆ ตั้งแต่ตอนได้ยินเสียงกระดิ่งประตูดัง แล้วใบหน้าที่ลูกตาโปนเหมือนปลาทองก็โผล่เข้ามาในร้าน จนถึงตอนเขาคิดเงินเสร็จและกลับออกไป วันนี้จะมาป่วนแบบไหนอีกนะ...ทั้งความกลัวและความอึดอัดปะทุขึ้นพร้อมกันในใจเสมอ แต่ก็เฉพาะช่วงเวลานั้นเท่านั้นที่เขามักมาซื้อบุหรี่และของกินเล่นกลับไปเวลาเดิมตลอด เธอจึงปลอบใจตัวเองว่าก็เหมือนมีเพื่อนบ้านนิสัยไม่ดี อาจมีเหตุให้ต้องเจอหน้ากัน และประสบเรื่องเลวร้ายบ้างอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

เย็นวันหนึ่งหลังช่วงปลายฤดูใบไม้ร่วงผ่านพ้นไปแล้ว เจ้าของร้านก้าวเข้ามาในร้านพร้อมกับผู้ชายคนหนึ่ง ซึ่งทำให้ชีฮย็อนต้องอ้าปากค้าง เธอเพิ่งได้รู้ความจริงเป็นครั้งแรกว่าหนวดเคราของผู้ชายมีอิทธิพลต่อภาพลักษณ์ของเจ้าตัวอย่างมาก แม้เธอจะรู้ว่าไม่ว่าชายหรือหญิง ทุกคนต่างก็ ‘ดูดีได้เพราะทรงผม’ แต่เมื่อได้เห็นใบหน้าของคุณทกโกที่หนวดเคารุงรังทั่วใบหน้าดั่งวัชพืชได้รับการจัดแต่งจนเรียบร้อย เธอก็นึกถึงคุณลุงผู้เป็นญาติท่าทางสะอาดสะอ้าน ไม่ใช่คนไร้บ้านที่อยากหนีให้ห่างเหมือนเมื่อก่อน แถมเขายังตัดผมสั้นและสวมเสื้อเชิ้ตทรงโอเวอร์ไซซ์กับกางเกงยีนแทนเสื้อกันหนาวกับกางเกงผ้าฝ้ายตัวเขลอะเหมือนเอาไปซักในน้ำเสียมา ดูแล้วเหมือนเป็นคนละคน ถึงเขาจะตาตี่ แต่สันจมูกโด่ง ริมฝีปากสะอาดสะอ้านที่ไม่มี

หนวด และสันกรามที่ดูแข็งแกร่ง ทำให้รู้สึกว่าเขามีเสน่ห์ในแบบของผู้ชาย นอกจากนี้ ไหล่กว้างและแผ่นหลังของเขายังดูแข็งแรง พอยืดตัวที่ห่อเหี่ยวขึ้นก็ดูตัวสูงยิ่งกว่าเดิม

รูปโฉมของคุณทกโกเปลี่ยนไปราวกับพลิกฝ่ามือ เจ้าของร้านพาเขามาแนะนำกับชีฮย็อนด้วยสีหน้าภาคภูมิใจดั่งหุ่นยนต์ที่ตนสร้างขึ้น และบอกเธอว่าเขาจะมาทำงานกะดึก เหอะ เมฆฝนค่อย ๆ เคลื่อนตัวเข้ามาในจิตใจของชีฮย็อน ทั้งที่ก่อนหน้านี้เธอเพิ่งประทับใจกับรูปลักษณ์ของคุณทกโก ด้วยเพราะรู้ว่าเจ้าของร้านกำลังจะเสนอให้เธอสอนงานในร้านให้คุณทกโก ให้ตายเหอะ! ข้อเสนอของเจ้าของร้านก็ไม่ต่างอะไรกับคำสั่งนั่นละ

ชีฮย็อนพยายามพูดอ้อม ๆ ว่าเจ้าของร้านเหมาะจะเป็นคนสอนเขา เพราะเป็นนักการศึกษาที่มีประสบการณ์การสอนมาอย่างโชกโชน แต่คำพูดของเธอก็ถูกเมินทันที เจ้าของร้านให้เหตุผลว่าชีฮย็อนคุ้นเคยกับการใช้เครื่องคิดเงินและการต้อนรับลูกค้ามากกว่า แต่เจ้าของร้านจะช่วยสอนเรื่องการรับของตอนกลางคืนและการจัดเรียงสินค้าบนชั้นให้เขาเอง ชีฮย็อนจึงต้องตอบตกลงอย่างไม่มีทางเลือก ต่อจากนี้ไปตนและเจ้าของร้านจะต้องทำให้คุณทกโกกลายมาเป็นพนักงานประจำร้านสะดวกซื้อแห่งนี้อย่างเต็มตัวให้ได้ เพราะเจ้าของร้านทำงานกะดึกที่เป็นช่องโหว่ไปตลอดไม่ได้

อันที่จริง ชีฮย็อนไม่ใช่คนที่เห็นแก่พวกพ้อง หรือมีนิสัยชอบเอาใจใส่อะไรเทือกนั้น นิสัยเธอใกล้เคียงกับคำว่า ‘คนวงนอก’ ที่คนอื่น ๆ พูดกัน และมีเพื่อนไม่เยอะนัก หลังเรียนจบมหาวิทยาลัยเหมือนคนทั่วไปแล้ว เธอคิดว่างานที่เหมาะกับนิสัยของตัวเองที่สุดคงหนีไม่พ้นงานพื้น ๆ อย่างงานราชการ จึงหันมาเตรียมสอบราชการระดับเก้า

ปัญหาอยู่ที่คนรอบตัวเธอต่างก็พากันเตรียมสอบราชการทั้งนั้น แม้แต่พวกเพื่อนที่ซีฮย็อนมองว่าชีวิตมีความหลากหลาย และมีคุณสมบัติเพียบพร้อมก็หันมาลองสอบราชการด้วย โดยให้เหตุผลว่าเป็นอาชีพมั่นคง ด้วยเหตุนี้อัตราการแข่งขันจึงดุเดือดมากอย่างไม่ต้องพูดถึง พวกเธอทั้งผ่านความท้าทายมาเยอะ เป็น 'คนวงใน' แถมยังเคยไปเรียนภาษาที่ต่างประเทศมาด้วยไม่ใช่หรือ คนอย่างพวกเธอหางานทำที่ก้าวหน้ากว่านี้อีกสักนิดยังได้ แต่ทำไมทุกคนถึงมาต่อแถวเพื่อเข้าทำงานราชการแสนน่าเบื่อนี่ล่ะ ของแบบนี้ยกให้คนที่คุ้นชินกับความน่าเบื่อหน่ายอย่างฉันไม่ได้หรือ นี่เป็นทั้งความไม่พอใจและความกลุ้มใจของซีฮย็อน

ในอีกด้านหนึ่ง ร้านสะดวกซื้อแห่งนี้ของคุณนายย็อมก็เป็นสถานที่ให้ซีฮย็อนได้ฝึกฝนตัวเองก่อนเข้าทำงานราชการด้วย หลังจากเรียนจบจากมหาวิทยาลัย เธอล้มเหลวในการสมัครงานจนต้องหันมาเตรียมสอบราชการ แถมยังต้องเปลี่ยนที่ทำงานพิเศษไปเรื่อยจนมาหยุดอยู่ที่นี่ และทำมาอย่างต่อเนื่อง ตอนเช้าเธอจะเข้าไปนั่งเรียนที่โนรยังจิน แล้วนั่งรถไฟใต้ดินมาลงสถานีนัมย็อง จากนั้นก็ทำงานตั้งแต่ช่วงบ่ายจนตกกลางคืน เลิกงานแล้วก็กลับบ้านที่อยู่แขวงซาดัง ชีวิตประจำวันเช่นนี้เป็นสิ่งที่เธอคุ้นชิน แม้แม่จะถามว่าทำไมไม่หางานร้านสะดวกซื้อใกล้บ้านทำแทนที่จะถ่อไปถึงซ็องพา แต่สำหรับเธอ ไม่มีอะไรสยดสยองไปกว่าการทำงานในร้านสะดวกซื้อแถวบ้านแล้วต้องเจอกับคนรู้จักหรือครอบครัวอีกแล้ว นอกจากนี้ เพื่อนผู้ชายที่เธอแอบชอบในอดีตก็เคยอาศัยอยู่ในซ็องพา เธอเคยตามเขามาแถวนี้สองสามครั้ง ที่นี่จึงเป็นสถานที่แห่งความทรงจำ พวกเขาเคยไปกินน้ำแข็งไสสตรอว์เบอร์รีที่อร่อยมาก ๆ ในร้านชื่อวอฟเฟิลเฮาส์ ซึ่งนั่น

เป็นช่วงเวลาที่คลับคล้ายคลับคลาว่าจะเป็นการเดต...แต่แล้วอยู่ดี ๆ หมอนั่นก็ไปเวิร์กกิงฮอลิเดย์ที่ออสเตรเลีย ผ่านไปหลายปีจนถึงตอนนี้เขาก็ยังไม่กลับมา ป่านนี้คงสร้างครอบครัวกับผู้หญิงออสเตรเลียร่างใหญ่ หรือไม่ก็ทำงานพิเศษเป็นคนให้อาหารจิงโจ้ แล้วก็ตกหลุมรักกับลูกจิงโจ้ไปละมั้ง

เอาเป็นว่าร้านสะดวกซื้อที่ตั้งอยู่มุมหนึ่งของตรอกในแขวงช็องพาเป็นพื้นที่ปลอดภัยที่สุดสำหรับชีฮย็อนในตอนนี้ เธอคิดแล้วว่าจะไม่ไปจากที่นี่เด็ดขาดจนกว่าจะสอบราชการได้ และหลังจากแผนเวิร์กกิงฮอลิเดย์ในประเทศญี่ปุ่นที่เธอเริ่มเตรียมมาพร้อมกับการสอบราชการล่มไม่เป็นท่า เธอก็ยิ่งมุ่งมั่นว่าจะอยู่เป็นวิญญาณเฝ้าร้านแห่งนี้ พอผู้ชายที่เคยแอบชอบไปเวิร์กกิงฮอลิเดย์ที่ออสเตรเลียแล้วไม่ส่งข่าวคราวมาหา เธอก็ตัดสินใจจะไปเวิร์กกิงฮอลิเดย์ที่ญี่ปุ่นบ้างเช่นกัน เธอเรียนจบเอกภาษาญี่ปุ่น แถมยังเป็นแฟนคลับแอนิเมชันญี่ปุ่น สำหรับเธอแล้วนี่จึงเป็นหนึ่งในตัวเลือกที่เป็นของตาย แต่เธอก็เลื่อนมันออกไปเรื่อย ๆ จนกระทั่ง...บ้าเอ๊ย สงครามการค้ากับญี่ปุ่นเปิดฉากขึ้นในเดือนมิถุนายนปีนี้ ทำให้ความสัมพันธ์เกาหลี - ญี่ปุ่นแย่ลงไปกว่าเดิม แผนสำรองของเธอจึงกลายเป็นความฝันที่เป็นไปไม่ได้ ความฝันว่าหากได้เป็นราชการแล้วจะไปเที่ยวเมืองเล็ก ๆ ของญี่ปุ่นทุกสุดสัปดาห์ ทุกฤดูกาล ก็เป็นอันต้องเลื่อนออกไปอย่างไม่มีกำหนด

เมื่อความฝันต้องพังทลายเพราะความสัมพันธ์ทางการทูต ชีฮย็อนก็ได้เรียนรู้ว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของสังคม เธอรู้สึกว่าตนเองแตกต่างจากบรรดาคนที่ออกไปจุดเทียน[2] หรือออกไปเชียร์ฟุตบอล

[2] คนเกาหลีมักนัดรวมตัวกันที่ลานกว้าง เพื่อจุดเทียนรำลึก หรือประท้วง

ณ ลานใจกลางเมืองอย่างสิ้นเชิง ชีวิตของเธออยู่ในหน้าจอที่ตั้งอยู่มุมหนึ่งในห้อง แค่มีเน็ตฟลิกซ์หรืออินเทอร์เน็ตก็เชื่อมต่อกับโลกและสนุกไปกับชีวิตได้ และเธอก็รู้สึกสบายอกสบายใจทุกครั้งเมื่อได้อยู่ในร้านสะดวกซื้อ ซึ่งเป็นเหมือนห้องเพาะชำอันอบอุ่นของตัวเองโดยเฉพาะ เพราะแบบนี้หรือเปล่านะ เธอถึงคิดอยู่บ่อย ๆ ว่าอยากเป็นพนักงานพาร์ตไทม์ในร้านสะดวกซื้อไปเรื่อย ๆ มากกว่าอยากทำงานราชการเสียอีก ต่อให้ตรากตรำเตรียมสอบจนเป็นราชการได้ สุดท้ายที่แห่งนั้นก็เป็นเพียงร้านสะดวกซื้อที่มีขนาดใหญ่กว่านี้นิดหน่อยไม่ใช่หรือ อย่างไรมันก็คือชีวิตที่ต้องพบเจอกับเหล่าเจย์เอสในอีกสถานที่หนึ่ง ซึ่งมีไว้อำนวยความสะดวกให้กับประชาชน...ด้วยเหตุนี้ สำหรับชีฮย็อนแล้ว ร้านสะดวกซื้อแห่งนี้จึงเป็นดังบ้านแสนอบอุ่นที่เธอต้องปกป้องเอาไว้ให้ได้

หากชีฮย็อนอยากปกป้องที่แห่งนี้ให้อยู่รอดปลอดภัย อย่างน้อยเธอก็ต้องช่วยเหลือคุณทกโกคนไร้บ้านแปลงโฉมให้สำเร็จ ตอนเอาข้าวกล่องไปให้เขา จริงอยู่ที่เธอมักรู้สึกดี เพราะคิดว่าได้ทำความดีช่วยเหลือผู้อื่น แต่การสอนงานให้เขาและพูดคุยสื่อสารกันอย่างจริงจังเป็นเรื่องลำบากใจไม่น้อย เธอต้องทำตัวให้ชินกับวิธีการพูดติดอ่างของคุณทกโกก่อนเป็นอันดับแรก รวมไปถึงท่าทางอันเชื่องช้าของเขาด้วย แต่ที่สำคัญกว่านั้น ถึงเขาจะบอกว่าอาบน้ำก่อนมาทำงานแล้ว แต่เธอก็ยังต้องอดทนกับกลิ่นคนไร้บ้านที่หลงเหลือติดตัวเขาพอสมควร

คุณทกโกตั้งใจเรียนรู้เนื้อหาที่ชีฮย็อนสอนมาก เขาหยิบสมุดโน้ตเก่า ๆ ที่ไม่รู้ว่าได้มาจากไหนออกมา คอยเช็ดก้อนหมึกปลายปากกาแล้วจดลำดับในการต้อนรับลูกค้าลงไป แถมยังวาดกฎการจัดเรียงชั้นวางของออกมาเป็นรูปภาพด้วย ความตั้งใจของเขาน่าชื่นชมจนทำให้

ชีฮย็อนอดทนสอนเขาทีละอย่างอย่างใจเย็น หากมีลูกค้าเข้ามาเธอก็จะกล่าวทักทาย และใช้ข้อศอกถองคุณทกโกที่มัวยืนลังเลอยู่ แล้วเขาก็จะเปล่งเสียงออกมาว่า 'ยะ...ยินดีต้อน...ครับ' ลูกค้าไม่คิดว่านั่นคือการทักทาย แต่คิดว่าเธอกับคุณทกโกกำลังคุยกันมากกว่า ชีฮย็อนถอนหายใจ แล้วพาเขาเข้าไปหลังเคาน์เตอร์ชำระเงิน

เมื่อเข้ามายืนข้างกันหลังเคาน์เตอร์แล้ว ชีฮย็อนก็สาธิตขั้นตอนการคิดเงินให้เขาดูอย่างช้า ๆ อยู่หลายรอบ โดยมีคุณทกโกจ้องมองจากด้านข้างอย่างไม่วางตา แต่กระนั้นก็ยังไม่ถึงขั้นปล่อยให้เขายืนคิดเงินคนเดียวได้

"คืนนี้เจ้าของร้านบอกว่าจะมาอยู่ด้วยก็จริง แต่ตั้งแต่พรุ่งนี้ไปคุณต้องทำคนเดียวแล้วนะคะ จำวิธีไว้ให้ดี"

"ขะ...เข้าใจแล้วครับ แต่...การคิดราคาสองแบบพร้อมกัน..."

"คุณเชื่อคอมพิวเตอร์ไปเลยค่ะ ทุกอย่างถูกบันทึกลงไปหมดแล้ว มันจะอัปเดตตามของที่เข้ามาเลย แค่ยื่นบาร์โค้ดไปแตะที่เครื่องอ่านก็พอ"

"แค่ ยื่นไป แตะ"

"แตะอะไรคะ"

"สะ...สินค้าครับ"

"ตรงไหนของสินค้า"

"เอ่อ...ตรงที่มีเส้นเยอะ ๆ...เรียกว่าพับโค้ดหรือเปล่านะ"

"บาร์โค้ดค่ะ ให้ยื่นเส้นบาร์โค้ดเข้าไป แล้วแตะตรงนี้เป็นอันเรียบร้อย โอเคไหม"

"โอ...โอเค"

ชีฮย็อนรู้สึกว่าในหัวของเธอร้อนวูบวาบขึ้นมาครู่หนึ่ง แต่อีก

ใจหนึ่งก็ภูมิใจที่ตัวเองได้ออกคำสั่งและสอนนู่นสอนนี่ให้กับลุงที่ดูอายุมากกว่าตัวเองยี่สิบปี ยิ่งไปกว่านั้นยังสัมผัสได้ถึงสายตาพึงพอใจของเจ้าของร้านที่แม้จะนั่งคุยกับเพื่อนอยู่ตรงโต๊ะด้านใน แต่ก็หันมามองการสอนของซีฮย็อนเป็นระยะ ซีฮย็อนชอบเจ้าของร้าน หากสมัยเรียนได้พบกับครูแบบนั้น เธอคงจะไม่ได้เป็นแฟนคลับของแอนิเมชัน แต่เป็นแฟนประวัติศาสตร์แทน

อย่างไรก็ตาม เธอจะต้องทำให้ตาลุงคนนี้ที่พูดจาติดอ่าง ตัวผอมแห้ง และเพิ่งจบการศึกษาจากการเป็นคนไร้บ้านมาหมาดๆ ยืนประจำอยู่ที่เคาน์เตอร์คิดเงินคนเดียวให้ได้ เธอบอกตัวเองก่อนจะหันไปค้อนตาเขียวใส่คุณทกโกที่จู่ๆ ก็ลงมือวาดเส้นบาร์โค้ดลงในสมุดโน้ต

วันต่อมา หลังจากซีฮย็อนเรียนพิเศษเสร็จ เธอก็ไปทำงานที่ร้าน เมื่อเดินเข้าร้านมา คุณโอก็ออกจากเคาน์เตอร์แล้วพุ่งเข้ามาหาเธอทันที

“คุณซีฮย็อน ตาหมีทึ่มคนนั้นเขาเป็นใครกันแน่”

เธอหลุดหัวเราะออกมาโดยไม่รู้ตัว เพราะเป็นครั้งแรกที่รู้สึกว่าคำว่า ‘หมีทึ่ม’ ที่พวกผู้ใหญ่ชอบใช้กันช่างฟังดูเหมาะเหม็งเหลือเกิน คุณโอถามซักไซ้ราวกับว่าซีฮย็อนเป็นคนพาคุณทกโกมาเองอย่างไรอย่างนั้น วิธีการพูดของคุณโอมักจะฟังดูเหมือนการถามเพื่อจับผิดเสมอ ไม่รู้ว่าปกตินิสัยอย่างนี้อยู่แล้ว หรือเพราะลูกชายเจ้าปัญหากันแน่ เธอถึงได้ชอบซักถามทุกคนด้วยคำพูดคำจาในเชิงโจมตี รวมไปถึงตอนพูดกับลูกค้าด้วย!

“เอ้า อย่าเอาแต่หัวเราะ ตอบฉันหน่อยสิ คุณซีฮย็อนเป็นคนแนะนำเขามาหรือเปล่า ก่อนหน้านี้เขาทำงานอะไร ทำไมถึงไม่เข้าใจ

อะไรเลย แถมยังพูดจาติดอ่างอีก –”

“ไม่ใช่ฉันค่ะ เจ้าของร้านเป็นคนเลือกเขามาทำงานเอง”

ชีฮย็อนขี้เกียจจะอธิบายมากกว่านี้ จึงตอบด้วยน้ำเสียงจริงจัง แล้วเดินตรงไปยังห้องเก็บของ

คุณโอจะพูดจาช้า ๆ อย่างสุภาพเวลาคุยกับเจ้าของร้านคนเดียวเท่านั้น เธอเป็นเพื่อนบ้านในละแวกเดียวกันและไปโบสถ์เดียวกับเจ้าของร้าน จึงเรียกเจ้าของร้านว่าพี่และเชื่อฟังมาก ก็ไม่แปลกหรอก คุณโออาจจะคิดว่าตัวเองเป็นคนชัดเจน ตรงไปตรงมา แต่อันที่จริงเธอเป็นคนที่ไม่ถ้อยทีถ้อยอาศัยและโมโหง่าย จึงไม่เหมาะกับงานบริการเลยแม้แต่นิด ด้วยเหตุนี้เธอจึงภักดีกับเจ้าของร้านที่ยอมรับและให้งานตัวเองทำ

พอชีฮย็อนสวมเสื้อกั๊กเครื่องแบบออกมาจากห้องเก็บของ คุณโอก็เริ่มบ่นงึมงำอีกครั้งเหมือนกำลังพุ่งเป้ามาที่เธอ

“ทำไมเจ้าของร้านถึงพาคนแบบนั้นมาทำงานล่ะ ไม่เห็นบอกฉันก่อนเลย...คุณชีฮย็อนรู้อะไรก็บอกกันหน่อยสิ หืม”

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกันค่ะ”

เธอตัดสินใจไม่พูดอะไรออกไป เพราะถ้าบอกว่าคุณทกโกเป็นคนไร้บ้าน คุณโอจะต้องไม่ยอมเลิกงาน แล้วคอยมาบ่นอยู่ข้าง ๆ เหมือนประเทศชาติล่มสลายแล้วแน่ แต่ถึงอย่างนั้น เธอก็ไม่อาจห้ามให้ตัวเองถอนหายใจออกมาได้ เมื่อไรถึงจะเริ่มงานโดยไม่ถูกป้าคนนี้ชวนคุยหรือรัวคำถามใส่ได้สักทีนะ

“ไม่เข้าใจเลยจริง ๆ งานกะดึกคงจะเหนื่อยมาก เจ้าของร้านเลยรีบจ้างคนมาทำงาน แต่ฉันว่าเขาต้องก่อเรื่องแน่ ๆ อาจจะทะเลาะกับลูกค้าขี้เมาตอนดึก คิดเงินมั่วไปหมด หรือไม่ก็คิดจะจิ๊กเงิน...เราน่าจะ

ไปบอกเจ้าของร้านด้วยกันว่าไม่เห็นด้วยนะ”

“ไม่รู้สิคะ แต่...เขาก็ดูไม่ใช่คนเลวร้ายอะไร”

“ใครมันจะเป็นคนไม่ดีตั้งแต่แรกล่ะ คุณซีฮย็อนยังไม่ค่อยมีประสบการณ์เลยยังไม่รู้ คนที่หน้าซื่อแล้วก็พูดจาติดอ่างอย่างเขา พออยู่ๆ ไปก็ชอบแอบทำเรื่องไม่ดีทั้งนั้นแหละ อันที่จริงเจ้าของร้านก็เคยแต่ทำงานอยู่ในโรงเรียน เลยไม่รู้ว่าสังคมเรามีคนไม่ดีอยู่เยอะแค่ไหน”

“อันที่จริงฉันก็ต้องสอนเขาคิดเงินตอนเย็น เหนื่อยเหมือนกันค่ะ แต่จะทำยังไงได้ล่ะ ในเมื่อไม่มีคนมาทำกะดึกนี่นา”

“แล้วรอบตัวคุณซีฮย็อนไม่มีพวกเพื่อนๆ เที่ยวกลางคืนบ้างหรือ”

พลาดแล้ว ไม่น่าเข้าไปร่วมผสมโรงให้ทางนั้นมีโอกาสถามต่อเลย

“ฉันไม่ค่อยมีเพื่อนน่ะค่ะ”

“ยังสาวยังแส้อยู่เลย ทำไมถึงไม่ค่อยมีเพื่อนล่ะ วัยแบบนี้ต้องออกไปทำกิจกรรมข้างนอกเยอะๆ”

อะไรกัน นี่เป็นสัญญาณชวนทะเลาะหรือเปล่า ซีฮย็อนข่มอารมณ์โกรธไว้ แล้วถามกลับด้วยสีหน้าสดใส

“งั้นลูกชายคุณโอเป็นยังไงคะ เห็นคราวที่แล้วคุณบอกว่าปวดหัวเพราะลูกเอาแต่เล่นเกมนี่”

“เฮ้อ ลูกฉันทำงานแบบนี้ไม่ได้หรอก ช่วงนี้เขาบอกว่าจะเตรียมสอบราชการ...ฉันถามกลับไปว่าจะสอบราชการทำไม ไหนๆ จะสอบแล้ว ก็ตั้งเป้าหมายว่าจะเป็นทูต แล้วไปสอบนักการทูตเสียเลยสิ อย่างน้อยเขาก็มีหัวด้านการเรียนน่ะ”

เธอแพ้แล้ว พลังจู่โจมของป้าคนนี้ไม่สั่นคลอนเลย

“ทูตก็เป็นราชการเหมือนกันนะคะ”

ซีฮย็อนตอบเสียงเบาราวกับยุง แล้วเดินเข้าไปดูหน้าจอเครื่อง

คิดเงิน เพื่อแสร้งเป็นทำงาน คุณโอเริ่มบ่นกระปอดกระแปดเรื่องหมีที่มอีกครั้ง แถมพูดย้ำว่าตัวเองเป็นหัวหน้าร้านสะดวกซื้อแห่งนี้อ้าว ถ้างั้นป้าก็ควรไปโวยวายกับเจ้าของร้านสิ จะมาโอดครวญใส่ฉันทำไม บางทีอาจเพราะช่วงนี้เห็นเจ้าของร้านทำดีกับชีฮย็อน เธอเลยเกิดอิจฉาขึ้นมา และคิดจะสกัด แต่ถึงอย่างไรทั้งคู่ก็ไม่ได้ทำงานในเวลาเดียวกัน ชีฮย็อนไม่เข้าใจเลยว่าทำไมอีกฝ่ายถึงต้องพยายามหาทางสกัดกั้นตนขนาดนั้นด้วย

ชีฮย็อนตัดสินใจแล้วว่าไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เธอจะสอบราชการให้ผ่าน แล้วลาออกจากร้านสะดวกซื้อเสีย เธอให้คำมั่นกับตัวเองว่าจะหัวเราะเยาะใส่ลูกชายของคุณโอที่ล้มเหลวจากการสอบนักการทูตก่อนออกไปจากที่นี่ให้ได้

คุณโอบอกลา แล้วเดินจ้ำอ้าวออกจากร้านไป เหลือชีฮย็อนคนเดียวแล้ว ขณะที่เธอกำลังหยุดพักหายใจหายคอ ลูกค้าก็เข้ามาในร้าน บรรดานักศึกษาหญิงส่งเสียงพูดคุยกันไปด้วย ทำให้บรรยากาศภายในร้านสดใสขึ้นทันตาเห็น ตอนนี้ชีวิตพวกเธอยังดี แต่เหลือเวลาอีกไม่มากแล้วละ พอเรียนจบจากมหาวิทยาลัยเมื่อไร ก็จะได้พบเจอกับช่วงเวลาที่รับเงินค่าแรงขั้นต่ำไปพลาง ๆ ระหว่างเตรียมตัวเพื่ออะไรบางอย่าง พอคิดแล้วชีฮย็อนก็หดหู่เพราะรู้สึกว่าตัวเองแก่ ช่วงปลายฤดูใบไม้ร่วงของวัยยี่สิบเจ็ดที่ไม่เก่งอะไรสักอย่าง ไม่มีเงิน แถมยังไม่มีแฟน...ใช้ชีวิตแบบนี้ต่อไปอีกไม่กี่ปีก็จะสามสิบ เธอเคยคิดว่าเมื่ออายุสามสิบ วัยหนุ่มสาวจะสิ้นสุดลง ซึ่งหากเวลานั้นมาถึง เธอก็ต้องยอมรับตัวเลขนั้นแต่โดยดี

“คิดเงินค่ะ”

ชีฮย็อนถูกดึงกลับมาสู่โลกแห่งความจริง นักศึกษาหญิงสามคน

วางของลงบนเคาน์เตอร์แล้วพากันจ้องมองเธอ ชีฮย็อนสลัดเรื่องการคำนวณอายุที่ใกล้เข้ามาถึงทิ้งไปด้านหลัง แล้วหันมาจดจ่ออยู่กับการคิดราคาแทน

หมีทึ่มปรากฏตัวขึ้นและเตรียมตัวกินน้ำผึ้งแล้ว ตอนนี้ฤดูหนาวอยู่แค่เอื้อม สำหรับอดีตคนไร้บ้านอย่างเขา แค่ได้มาใช้เวลาตอนกลางคืนในร้านสะดวกซื้ออันอบอุ่นก็ถือว่าดีมากแล้วไม่ใช่หรือ แถมยังได้กินข้าวฟรี และได้ค่าจ้างอีก สำหรับเขาแล้ว สถานการณ์แบบนี้ก็เหมือนมีน้ำผึ้งให้กินอย่างไรล่ะ คุณทกโกเองก็น่าจะรู้ตัว วันนี้ถึงได้แต่งตัวสะอาดสะอ้านมาที่ร้านตั้งแต่ก่อนสองทุ่มเสียอีก

เขาต้องเรียนรู้เรื่องการต้อนรับลูกค้าและคิดเงินตั้งแต่สองทุ่มไปจนถึงตอนชีฮย็อนออกกะตอนสี่ทุ่ม แล้วตั้งแต่สี่ทุ่มก็เรียนรู้เรื่องกฎระเบียบการทำงานกะดึกจากเจ้าของร้าน วันนี้เป็นวันที่สอง แต่อาจต้องทำแบบนี้ไปอีกหลายวันจนกว่าเขาจะคุ้นเคยกับงานทุกอย่าง ชีฮย็อนยอมทำงานเพิ่มเพราะเห็นแก่เจ้าของร้าน แต่ก็คิดว่าเอาความเครียดจากตรงนั้นมาลงที่ลุงหมีทึ่มได้ เพราะพอตาลุงคนนี้ที่เพิ่งเรียนงานได้วันเดียวเดินเข้ามาในร้านปุ๊บ ก็ทักทายชีฮย็อนแบบขอไปที แล้วหายไปในห้องเก็บของครู่หนึ่ง ก่อนจะเดินถือกาแฟออกมานั่งดื่มพลางมองบรรยากาศนอกหน้าต่างไปด้วย แถมนั่นไม่ใช่กาแฟสำเร็จรูปยี่ห้อแม็กซิม แต่เป็นคานูแบล็ก! คานูแบล็กคือกาแฟที่เจ้าของร้านหยิบออกมาไว้เพื่อดื่มเอง ทั้งชีฮย็อน ทั้งคุณโอ ต่างก็เกรงใจจึงไม่กล้าดื่ม แต่นอกจากหมีทึ่มจะไม่ใช่คงยู[3] แล้ว เขายังมีหน้า

[3] นักแสดงชายชื่อดังของเกาหลีใต้ เป็นพรีเซนเตอร์ของกาแฟยี่ห้อคานู

มาเต๊ะท่าดื่มกาแฟ…เธอทนดูไม่ไหวจริง ๆ

“ตอนกลางคืน…ง่วงอยู่เรื่อย…เลยต้องดื่มกาแฟตลอด อันนี้…ดีที่สุดเลยครับ”

คุณทกโกเดินเข้ามาใกล้ตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ แล้วพูดอย่างใสซื่อ ชีฮย็อนแค่นหัวเราะออกมาทีหนึ่งก่อนจะต่อว่าเขา

“คานูแบล็กเป็นของที่เจ้าของร้านดื่มคนเดียวค่ะ เพราะเธอเป็นโรคเบาหวาน!”

คุณทกโกพยักหน้าแล้วพูดพึมพำคนเดียว ชีฮย็อนคิดว่าเขาแอบด่าเธอ จึงถามด้วยความโมโห

“เมื่อกี้คุณว่าอะไรนะคะ”

“ก็…คงเพราะแบบนั้นสินะ…เจ้าของร้านถึงบอกให้ผมดื่ม…”

“คะ”

“โรคเบาหวาน…คนไร้บ้าน…เป็นกันเยอะครับ…”

“คุณว่าไงนะ”

“คนไร้บ้าน…กินอาหารไปเรื่อย…ไตเลยมีปัญหาง่าย…”

“ใครบอกคุณคะ”

“ตอนเช้า…ผู้เชี่ยวชาญในรายการตอนเช้าบอกครับ…ผมดูโทรทัศน์ที่สถานีโซลทุกวัน…เลยรู้”

“ค่ะ งั้นก็เชิญคุณดื่มเยอะ ๆ แล้วก็รักษาสุขภาพไปแล้วกันนะคะ”

ชีฮย็อนกำชับกับตัวเองในใจอีกครั้งว่าวันนี้เธอจะพูดให้น้อย คุณโอพูดมาก ส่วนคุณทกโกพูดติดอ่าง สื่อสารกันไม่ได้เลย เธออยากทำงานกับคนที่คุยกันรู้เรื่องจริง ๆ ไม่เข้าใจเลยว่าทำไมเจ้าของร้านถึงใจกว้างและพยายามเข้าใจผู้อื่นแบบนั้น เพราะเป็นครูอย่างนั้นหรือเพราะเป็นผู้ช่วยบาทหลวงในโบสถ์อย่างนั้นหรือ หรือว่าพออายุมากขึ้น

คนเราก็จะมีวิชาแกร่งกล้าขึ้นนะ

กรุ๊งกริ๊ง เสียงลูกค้าเข้ามาในร้านทำให้ชีฮย็อนหันไปมองคุณทกโก แล้วส่งสัญญาณให้เขาผ่านสายตา เขาพูดทักทายลูกค้าว่า 'ยินดีต้อน...ครับ' ช้าไปหนึ่งจังหวะ จากนั้นก็ยกกาแฟขึ้นดื่มจนหมด แล้วเดินมายังเคาน์เตอร์ชำระเงิน ชีฮย็อนหลบให้ เธอกะจะจับตาดูเขาคิดเงินด้วยสายตาที่แหลมคมเหมือนเหยี่ยว แต่ให้ตายเถอะ ลูกค้าคนนั้นคือเจย์เอสออฟเจย์เอส ไม่เห็นเขามาหลายวัน ฟันของเธอที่เคยกัดกรอด ๆ เลยได้พักบ้าง แต่ทำไมเขาต้องโผล่มาตอนกำลังสอนคุณทกโกด้วยนะ...ชีฮย็อนกระซิบเสียงเบาข้างหูคุณทกโก

"เจย์เอสค่ะ เตรียมพร้อมเอาไว้ด้วย"

"อะไรนะครับ อะไร...เอสนะครับ"

"ก็จอมแสบยังไงล่ะคะ ฉันบอกแล้วไงว่าเราเรียกลูกค้าจอมแสบว่าเจย์เอส"

"อ้อ จริงด้วย จอมแสบ...อยู่ไหนครับ"

"ชู่ว์ อย่าพูดดังสิคะ อ๊ะ–"

เจย์เอสเดินตรงมาที่เคาน์เตอร์ชำระเงินอย่างไม่สะทกสะท้านราวกับได้ยินที่พวกเขาเพิ่งพูดกัน ก่อนที่ชีฮย็อนจะได้เอ่ยเตือนอะไรไปมากกว่านั้น ลูกค้าก็โยนขนมหลายซองลงบนเคาน์เตอร์ คุณทกโกหยิบเครื่องอ่านบาร์โค้ดขึ้นมากำหลวม ๆ ด้วยท่าทางเหมือนชิมแปนซีหยิบสมาร์ตโฟน แล้วเริ่มตั้งหน้าตั้งตาหาบาร์โค้ดที่แฝงตัวกลืนไปกับรูปภาพสีสดใสบนซอง ผิดแล้ว ต้องถามก่อนว่าจะรับถุงพลาสติกไหมเอาเถอะ ฉันไม่รู้ด้วยแล้วกัน ชีฮย็อนยืนมองอยู่เฉย ๆ พลางทำใจว่าอะไรจะเกิดก็ต้องเกิด ในที่สุดเขาก็หาบาร์โค้ดเจอและใช้เครื่องอ่านบาร์โค้ดยิงอย่างงก ๆ เงิ่น ๆ ก่อนจะบอกราคา

เจย์เอสหันมามองชีฮย็อนแล้วยิ้มเยาะ เขาคงจะดูออกแล้วว่านี่คือการฝึกฝนพนักงานใหม่

“บุหรี่”

คุณทกโกมองเจย์เอส แล้วเอียงศีรษะ

“...ฉันไม่สูบ...”

“บอกให้เอาบุหรี่มา”

“อ๋อ บุหรี่...เอาอะไร”

“เฮ้ย แกพูดจาแบบนี้กับลูกค้าได้ยังไง อายุเท่าไรเนี่ย”

“มะ...ไม่รู้”

“เหอะ ไอ้หมอนี่ ตลกดีจริง ๆ แกเป็นคนโง่หรือ”

“ไม่ใช่...เอาบุหรี่อะไร”

เจย์เอสแค่นหัวเราะด้วยการพ่นลมออกมาทางจมูก แล้วหันไปมองชีฮย็อน เธอรีบยื่นมือไปยังชั้นวางบุหรี่ แต่ตาลุงนั่นก็ยกมือขึ้นปรามเสียก่อน เขาหันกลับมามองคุณทกโกแล้วพูด

“ไหนมาดูหน่อยซิว่าไม่ได้โง่จริงหรือเปล่า เอาเอสเซ่แชงจ์สี่ มม. มาเดี๋ยวนี้!”

เอสเซ่เป็นบุหรี่ที่มีหลายรุ่น จึงต้องดูดี ๆ ยิ่งถ้าเป็นเอสเซ่แชงจ์แล้วละก็ มีหลายชนิดมากจนปวดหัวเลยละ ทั้งแชงจ์เฉย ๆ แชงจ์อัป แชงจ์ลิน แชงจ์บิง แชงจ์หิมาลัย ชีฮย็อนไม่สูบบุหรี่ เธอจำได้ว่าสิ่งที่ยากที่สุดตอนมาทำงานแรก ๆ คือบรรดาลูกค้าที่สั่งซื้อบุหรี่เอสเซ่โดยไม่คิดอะไรนี่ละ แม้ปกติเจย์เอสคนนี้สูบดอนฮิลล์หก มม. แต่เขาจงใจสั่งของยากกับคุณทกโก

แต่เรื่องกลับกลายเป็นว่าคุณทกโกหยิบเอสเซ่แชงจ์สี่ มม. ออกมาแล้วยิงบาร์โค้ดได้ในครั้งเดียวเลยน่ะสิ เจย์เอสคงอยากจะเอาชนะเขา

ให้ได้ คราวนี้จึงโยนบัตรให้ คุณทกโกหยิบบัตรขึ้นมาโดยไม่หือไม่อือ แล้วคิดเงิน จากนั้นก็คืนบัตรให้เจย์เอส

“ถุงล่ะ”

เจย์เอสถามราวกับอยากทดสอบ ชีฮย็อนยืนนิ่งแล้วข่มใจตัวเองให้อดทน คุณทกโกมองสินค้ากับใบหน้าเจย์เอสสลับกันไปมาก่อนจะยิ้ม

“ถะ...ถือไปเถอะน่า ถุง...เป็นพลาสติก...ไม่ดีต่อสิ่งแวดล้อม”

เจย์เอสชักสีหน้าทันที เขาโน้มตัวเข้าไปใกล้คุณทกโกคล้ายจะชวนกันมาสู้สักยกหนึ่ง

“บ้านฉันอยู่ไกลจากที่นี่ ถ้าไม่มีถุง จะถือกลับไปทั้งหมดได้ยังไง”

“งะ...งั้นก็...ต้องซื้อ”

“งั้นก็ควรบอกกันก่อนสิ ถุงราคาแค่ไม่กี่วอน จะให้ใช้บัตรรูดอีกงั้นหรือ หยิบถุงมาให้ฉันเถอะน่า”

“ทะ...ทำแบบนั้น...ไม่ได้”

“อ้าว ถ้าทำให้ลูกค้าลำบาก ก็ควรแก้ปัญหาให้ไม่ใช่หรือ ที่นี่เป็นร้านสะดวกซื้อไม่ใช่หรือไง ฉันพูดถูกไหม”

เจย์เอสพูดเหมือนไม่ใช่เรื่องยากอะไร สถานการณ์เริ่มตึงเครียดเพราะวิธีการพูดของเขาเป็นน้ำเสียงพูดเล่นที่แฝงการขู่เอาไว้ด้วย เมื่อเห็นว่าเรื่องเริ่มบานปลาย ชีฮย็อนก็วิตกกังวลจนคิดจะออกหน้าแทน แต่แล้วอยู่ดี ๆ คุณทกโกก็ปรบมือขึ้นครั้งหนึ่ง

ระหว่างที่เจย์เอสและชีฮย็อนกำลังสับสนงุนงง เขาก็เดินเข้าไปในห้องเก็บของแล้วหยิบกระเป๋าผ้าของตัวเองออกมา มันเป็นกระเป๋าที่มีโลโก้ของหน่วยอาสาสักหน่วยอยู่ตรงกลาง หลังจากหยิบกระเป๋าสภาพมอมแมมมาแล้ว เขาก็วางมันลงข้างเคาน์เตอร์ชำระเงิน แล้วเทของที่อยู่ข้างในออก ในนั้นมีแค่ปากกาลูกลื่น สมุดโน้ต และแซนด์วิช

เหลือทิ้ง คุณทกโกหยิบขนมของเจย์เอสใส่กระเป๋าผ้าที่ว่างใบนั้น เจย์เอสเดาะลิ้นแล้วมองคุณทกโกด้วยสายตาของคนที่กำลังมองดูสัตว์หายาก

“นี่แกทำอะไร”

“ให้ใส่...กระเป๋าใบนี้ไป...”

“เอาของไปใส่กระเป๋าสกปรกแบบนั้นได้ยังไง”

“ถ้าสกปรก...เอาไปซัก...ก็สะอาดแล้ว”

ซีฮย็อนทนดูไม่ได้อีกต่อไป จึงก้าวขึ้นมารับหน้าแทน

“ขอโทษด้วยค่ะ พนักงานคนนี้เพิ่งมาใหม่...ฉันจะใส่ถุงพลาสติกให้นะคะ”

ซีฮย็อนจับกระเป๋าผ้าของคุณทกโกที่ใส่ของไว้ แต่คุณทกโกกลับไม่ขยับเขยื้อน เขาดันซีฮย็อนที่กำลังยืนอึ้งไปข้างหลัง แล้วยื่นกระเป๋าผ้าไปตรงหน้าของเจย์เอส ทางนั้นจ้องมองคุณทกโกอยู่ครู่ใหญ่ ส่วนซีฮย็อนก็หันไปมองคุณทกโกด้วยสีหน้าลำบากใจ

ดวงตาของคุณทกโกหรี่เล็กลงจนเกือบเหมือนหลับตาอยู่ แต่นั่นยิ่งทำให้เขาดูเย็นชา ริมฝีปากที่ปิดมิดชิด และคางใหญ่ของเขายื่นออกมาเหมือนอาวุธอันแข็งแกร่ง คุณทกโกยื่นถุงผ้าให้ และยืนนิ่งอย่างนั้นโดยไม่พูดอะไร ซีฮย็อนไม่รู้ว่าควรทำอย่างไรดี จึงหันกลับไปมองเจย์เอสอีกครั้ง ดวงตาปูดโปนของเขาจ้องมองคุณทกโกเหมือนจะฆ่าให้ตาย แต่ก็ดูจะตกใจกับท่าทางไม่หวั่นไหวแม้แต่น้อยของคุณทกโกอยู่เหมือนกัน เขาชักสีหน้าไม่พอใจแล้วกระชากถุงผ้าไปจากมือคุณทกโกก่อนจะหันหลังแล้วเดินตัวเอียงเหมือนตาชั่งออกจากร้านไป

การต่อสู้ทางสายตาของพวกผู้ชายที่เกิดขึ้นโดยไม่ทันตั้งตัวเมื่อครู่นี้ ทำให้ซีฮย็อนหดตัวจนหลังงอเป็นกุ้ง คุณทกโกหยิบปากกาขึ้นมาเขียนลงในสมุดโน้ตเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นว่า ‘ถามเรื่องถุงก่อน...’

ซีฮย็อนกระแอม และพยายามจะลืมใบหน้าน่าสะพรึงกลัวดั่งคนที่พร้อมจะทำสงครามของเขาออกไป

“คุณทกโก ทำดีแล้วค่ะที่ไม่ได้ให้ถุงไป”

“ขะ...ขอโทษครับ ผม...ลืม คุณซีฮย็อน...เคยสอนแล้วแท้ๆ...”

“ไม่ต้องขอโทษหรอกค่ะ คราวหน้าอย่าลืมแล้วกัน แล้วก็...ถึงเขาจะเป็นเจย์เอส แต่ยังไงลูกค้าก็เป็นลูกค้า เพราะงั้นห้ามทะเลาะกันนะคะ”

พอพูดแบบนั้น คุณทกโกก็ยิ้ม

“ถ้าไม่เกินสองคน...ผมก็ไม่หวั่นครับ”

ไม่รู้ว่าหมายถึงทะเลาะกับลูกค้าได้สองคนหรือต้อนรับลูกค้าได้สองคนในเวลาเดียวกันกันแน่ แต่สายตาเย็นชาก่อนหน้านี้ได้เลือนหายไปจากใบหน้ายิ้มแย้มของเขาแล้ว เธอถอนหายใจออกมาด้วยความโล่งอก แล้วนึกถึงเรื่องที่สงสัยเมื่อครู่นี้

“ว่าแต่ ทำไมคุณถึงหาบุหรี่เจอง่ายจังล่ะคะ”

“มะ...เมื่อคืนมีลูกค้ามาซื้อบุหรี่เยอะ...ผมเลยรีบท่องไว้ ยี่ห้อเอสเซ่ มีเอสเซ่วัน เอสเซ่สเปเชียลโกลด์ เอสเซ่สเปเชียลโกลด์หนึ่ง มม. เอสเซ่สเปเชียลโกลด์ศูนย์จุดห้า เอสเซ่คลาสสิก เอสเซ่ซูศูนย์จุดห้า เอสเซ่ซูศูนย์จุดหนึ่ง เอสเซ่โกลเด้นลีฟ เอสเซ่โกลเด้นลีฟหนึ่ง มม. ...”

คุณทกโกร่ายรายชื่อรุ่นบุหรี่ออกมาเหมือนคนท่องสูตรคูณ ซีฮย็อนยืนอึ้งไปพักหนึ่ง ก่อนจะตัดบท

“เอาเถอะค่ะ แต่คุณจำทั้งหมดนั่นได้ภายในวันเดียวงั้นหรือ”

“...ไม่มีอะไรให้ทำทั้งคืน...แล้วมันก็ง่วงด้วย...”

“คุณเคยเป็นสิงห์อมควันมาก่อนหรือเปล่า”

“มะ...ไม่รู้ครับ”

“ไม่รู้หรือ จำไม่ได้หรือว่าตัวเองเคยสูบบุหรี่ไหม”

“ก็บอกว่าไม่รู้ไงครับ...ไม่รู้ว่าเคยหรือเปล่า”

“คุณเป็นโรคความจำเสื่อมหรือ”

“ผมกินเหล้าเยอะ...สมอง...เลยพังไปแล้ว”

“งั้นจำอดีตได้ถึงตอนไหนคะ”

“มะ...ไม่รู้ครับ”

โธ่เอ๊ย...ชีฮย็อนนึกเสียดาย เธอลืมปณิธานเมื่อกี้ไปเสียสนิทว่าจะคุยกับเขาให้น้อย แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ การไล่ต้อนเจย์เอสออกไปแบบนั้นทำให้เธอสะใจเหลือเกิน ชีฮย็อนคิดในใจว่าต่อให้เขาดื่มคานูแบล็กก็จะไม่โกรธแล้ว

เวลาล่วงเลยมาจนถึงเวลาออกกะของชีฮย็อน แต่เจ้าของร้านก็ยังไม่มา เธอจึงส่งข้อความไปถามว่าตอนนี้อยู่ที่ไหนแล้ว และได้คำตอบกลับมาว่า ‘ฉันออกไปนมัสการวันพุธ แล้วก็ตรงกลับบ้านเลย ตั้งแต่วันนี้ไปให้คุณทกโกเริ่มทำงานคนเดียว’ ชีฮย็อนส่งข้อความกลับไปถามอีกครั้งว่า ‘จะดีหรือคะ’ และได้คำตอบกลับมาว่า ‘แล้วเธอคิดว่ายังไง’

“เอ่อ ก็...”

ชีฮย็อนครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะหันไปมองคุณทกโก เขากำลังเรียงรามย็อน[4]ไก่เผ็ดลงบนชั้นวาง พลางท่องด้วยเสียงพึมพำว่า ไก่เผ็ด แฮม ไก่เผ็ดชีส ไก่เผ็ดคาร์โบ...นารา พอเห็นคุณทกโกยืนเอนตัวไปข้างหน้า ทำปากขมุบขมิบ ขณะเรียงถ้วยรามย็อนให้เป็นแถวอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย เธอก็ตอบข้อความกลับไปว่าเห็นด้วย

[4] บะหมี่กึ่งสำเร็จรูป

ผ่านไปหนึ่งสัปดาห์ พอถึงสองทุ่มทีไร คุณทกโกจะเดินมาทำงานที่ร้านด้วยเสื้อผ้าชุดเดิมและท่าเดินละล้าละลังแบบเดิมทุกครั้ง สิ่งเดียวที่เปลี่ยนไปคือเขาสลัดคำว่า 'ทึ่ม' จากชื่อหมีทึ่มออกไปได้แล้ว แม้การเคลื่อนไหวจะยังเชื่องช้า แต่การพูดติด ๆ ขัด ๆ ของเขาก็ดีขึ้นหนึ่งระดับ เพียงแค่นี้ก็ดูใกล้เคียงคนทั่วไปมากโข หลังจากทำงานติดต่อกันหลายวันเหมือนเครื่องจักร เขาก็เริ่มทำตามที่เรียนทีละอย่างสองอย่างสำเร็จ ทั้งงานเช็ดโต๊ะด้านนอกและในร้าน งานจัดเรียงของบนชั้น โละอาหารเหลือทิ้ง แถมยังใช้ผ้าขี้ริ้วเช็ดตู้แช่ทั้งที่ไม่ได้สั่งให้ทำด้วย

ดูเหมือนว่าเขาไม่ต้องเรียนรู้อะไรเพิ่มแล้ว เพราะไม่มีอะไรให้สอนอีก แถมเขายังลงมือทำงานต่าง ๆ ได้เองโดยไม่ถามชีฮย็อน พอเป็นแบบนั้น เธอก็เริ่มมีเรื่องอยากถามเขาบ้าง แม้เป็นช่วงอาหารเย็นพอดี แต่วันนี้ก็มีลูกค้าบางตา ชีฮย็อนกับคุณทกโกจึงยืนกินคิมบับพร้อมดื่มนมข้างกันอยู่หลังเคาน์เตอร์

"ตอนกลางวันคุณอยู่ที่ไหนหรือคะ"

ชีฮย็อนถามขึ้นหลังจากดูดนมสตรอว์เบอร์รี คุณทกโกรีบเคี้ยวแล้วกลืนคิมบับ เขาหันไปหาเธอ

"เจ้าของร้าน...จ่ายค่าจ้างล่วงหน้าให้ครับ...ผมเลยเอาเงิน...ไปเช่าห้องเล็ก ๆ...ที่แขวงทงจา...ตรงข้ามสถานีโซล"

"งั้นแสดงว่าตอนกลางวันคุณนอนในห้องเช่าเล็ก ๆ แล้วก็ออกมาทำงานตอนเย็นหรือคะ ข้าวก็กินที่ห้องนั้นหรือ"

"ห้องเช่า...เหมือนโลงศพ...แค่นอนก็เต็มแล้ว...พอเลิกงาน ผมเดินกลับบ้าน แล้วก็กินแซนด์วิชไปด้วย...หลังจากนอนหลับ ก็ออกมา...ดูโทรทัศน์ที่สถานีโซล แล้วค่อย...มาทำงานครับ"

"ไม่ไปสถานีโซลไม่ได้หรือคะ ถ้าไปเจอเพื่อน ๆ ที่เป็นคนไร้บ้าน

แล้วถูกลากตัวไปจะทำยังไง”

“ไม่หรอกครับ...ผมต้องไปดูโทรทัศน์...ที่สถานี ต้องดูคนเดินไปเดินมาด้วย...”

“เดี๋ยวนี้คุณพูดเก่งแล้วนะ ตอนนี้ก็น่าจะพอนึกเรื่องในอดีตออกบ้างแล้วไม่ใช่หรือคะ เรื่องบ้าน ครอบครัว หน้าที่การงาน จำเรื่องพวกนั้นไม่ได้เลยหรือ”

คุณทกโกชะงักไปเล็กน้อย ก่อนจะส่ายหน้า หลังจากนั้นก็หยิบคิมบับที่เหลืออยู่สองชิ้นยัดใส่ปาก แล้วหยิบกล่องนมที่มีหลอดเสียบไว้ขึ้นมา ทำไมกันนะ เพราะเหตุใดสายตาของซีฮย็อนถึงมองว่าภาพตอนเขาพยายามดูดนมขึ้นมาอย่างสุดแรงดูเหมือนคนที่กำลังพยายามนึกเรื่องในอดีตให้ได้ เธอมองดูเขาแลบลิ้นเลียริมฝีปากหลังจากดื่มนมก่อนจะถาม

“แต่มาทำงานร้านสะดวกซื้อแบบนี้ก็ดีใช่ไหมคะ”

“ดีหมดเลยครับ...แต่ลำบากตรงที่กินเหล้าไม่ได้”

“นี่คุณลุง ตอนนี้มีทั้งงาน ที่นอน แถมยังมีข้าวให้กินแล้ว จะมาบ่นว่าอดกินเหล้าแบบนี้ไม่ได้นะคะ”

“ไปสถานสงเคราะห์ก็มีที่นอน...ไปหาตามที่เขาแจกข้าว...ก็มีให้กินครับ...แต่ทำงานแล้วกินเหล้าไม่ได้...ผมเลยปวดหัว”

“ปัดโธ่ ก็พอดื่มเหล้าแล้ว มันปวดหัวบ่อยจนติดน่ะสิ พอไม่ได้ดื่มก็ปวดอีก เพราะงั้นถ้าคุณหยุดดื่ม เดี๋ยวอาการก็หายไปเอง เข้าใจไหมคะ”

เขายิ้มกว้างให้ซีฮย็อนจนแทบจะไม่เห็นดวงตาเล็ก ๆ ซีฮย็อนคิดว่าในฐานะรุ่นพี่ด้านการทำงานร้านสะดวกซื้อ เธอได้สอนงานให้เขาผู้ซึ่งในอดีตน่าจะเป็นรุ่นพี่ด้านการใช้ชีวิตจนครบหมดแล้ว

“คุณเรียนจบแล้วค่ะ เจ้าของร้านบอกว่าถ้าคุณเรียนรู้งานครบหมดแล้ว ไม่ต้องมาตอนสองทุ่มอีก ให้มาตอนสี่ทุ่มค่ะ เพราะงั้นตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไปให้มาตอนสี่ทุ่มแทนนะคะ”

“ขอบคุณครับ ผมได้เรียนรู้หลายเรื่อง...จากคุณ”

“ไม่หรอกค่ะ”

“จริง ๆ นะครับ...คุณซีฮย็อนดูมีพรสวรรค์...นะ...ในการสอนนะครับ...สอนแล้วเข้าหัวเลย”

“คุณลุงนี่ก็อยู่เป็นนะ ฉันว่าก่อนเป็นคนไร้บ้าน คุณต้องมีหน้าที่การงานที่ดีแน่ ๆ...บอกมาตามตรงนะ ตอนฉันต่อว่าคุณ คุณแอบหัวเราะเยาะฉันหรือเปล่าคะเนี่ย”

“ไม่นะครับ...ผม...ไม่มีอะไรเลย...ในหัวผมว่างเปล่า แต่คุณสอนให้ทุกอย่าง ถ้าไม่เชื่อ...ก็ลองอัปวิธีใช้เครื่องคิดเงินลงในอินเทอร์เน็ตสิครับ...คุณสอนเก่งจริง ๆ”

“ให้ฉันอัปลงอินเทอร์เน็ตที่ไหนล่ะคะ”

“นะ...ในยุกทูบ...”

“ยุกทูบหรือ หมายถึงยูทูบน่ะหรือคะ อัปทำไม”

“คนที่ต้องการมัน...ก็ต้องการจริง ๆ นะครับ...”

“พอเริ่มพูดเยอะขึ้นหน่อย คุณก็กลับไปใช้คำซ้ำ ๆ อีกแล้ว สรุปว่าอยากให้ฉันอัปโหลดวิธีการใช้เครื่องคิดเงินลงในยูทูบหรือคะ”

“มะ...มันจะต้องมีประโยชน์แน่ครับ เพราะมีร้านสะดวกซื้อเยอะ...คนทำงานพิเศษก็เยอะ...ถ้าทำแบบตอนที่...สอนผม –”

“นี่ คุณลุง แค่นี้ฉันก็ยุ่งจนตัวเป็นเกลียวแล้ว จะทำเรื่องยุ่งยากอย่างถ่ายวิดีโอเพื่อช่วยคนอื่นทำไม กลับบ้านไปฉันก็ต้องวุ่นกับการเตรียมบทเรียน แล้วก็ต้องนอนด้วยนะ”

“แต่คุณก็ช่วยผมไม่ใช่หรือ”

“นั่นมัน...เป็นคำสั่งเจ้าของร้านน่ะสิ”

“ถึงจะเป็นคำสั่งเจ้าของร้าน...แต่คุณก็สอนได้ดีเลยนะครับ”

ในตอนนั้นเองที่ชีฮย็อนได้สติ เพราะจะอย่างไรก็ตาม เธอได้ช่วยเหลือชายคนนี้ไว้จริง และมีสิทธิ์ที่จะภาคภูมิใจกับมัน

“แล้วก็ยุก...ทูบอันนั้น...ทำเงินได้ด้วยนะครับ ในโทรทัศน์บอกเอาไว้”

คุณทกโกทำตาเป็นประกายขณะพูดให้ชีฮย็อนฟัง ถ้าเป็นเวลาปกติ เธอคงจะหัวเราะออกมา แต่ตอนนี้เธอกำลังจมอยู่ในห้วงความคิด จากนั้นก็พยายามนึกไอดีและรหัสผ่านยูทูบของตนที่ไม่ได้ล็อกอินมาเป็นเวลานาน

“สวัสดีค่ะ นี่คือคลิปสอนวิธีใช้เครื่องคิดเงินของร้านสะดวกซื้อออลเวย์ส พบกันเป็นครั้งที่สองแล้วนะคะ”

ชีฮย็อนถ่ายหน้าจอเครื่องคิดเงินด้วยโทรศัพท์มือถือ แล้วพูดอย่างใจเย็นใส่ไมค์ราคาสองหมื่นหกพันห้าร้อยวอนที่สั่งซื้อมาจากร้านในอินเทอร์เน็ต

“สัปดาห์ที่แล้ว เราได้ดูหน้าตาของเครื่องคิดเงินและวิธีใช้เบื้องต้นไปแล้ว วันนี้เราจะมาเรียนขั้นตอนที่สองกันค่ะ ซึ่งประกอบไปด้วยการคิดเงินแบบผสม การคืนสินค้า การเติมเงินบัตรโดยสาร และการเติมออลเวย์สพอยต์ค่ะ ถ้าอย่างนั้นมาดูการคิดเงินแบบผสมก่อน เอาละ สมมติว่าลูกค้าหยิบสินค้ามาวางที่เคาน์เตอร์แล้ว แต่บอกว่าอยากแบ่งจ่ายเป็นเงินสดกับบัตร ไม่ต้องตกใจไปนะคะ แค่ทำแบบนี้ก็หมดปัญหา”

เธอใช้สมาร์ตโฟนถ่ายช็อกโกแลตข้างเครื่องคิดเงินที่หยิบมาวางไว้ล่วงหน้าต่อ

“ก่อนอื่น แตะบาร์โค้ดสินค้าเพื่อตรวจสอบราคาค่ะ อันนี้ราคาสามพันสองร้อยวอน แต่ลูกค้าบอกว่าจะจ่ายเงินสดสามพันวอน แล้วก็จ่ายบัตรอีกสองร้อยวอน ลูกค้าไม่ชอบพกเศษเหรียญ ก็เลยจะขอให้คิดเงินแบบนี้ค่ะ ดังนั้นให้ใส่จำนวนเงินลงไปในจอเครื่องคิดเงินสองร้อยวอน นั่นก็คือจำนวนที่อยากจ่ายบัตรค่ะ จากนั้นก็รับบัตรมาเสียบ แล้วกดปุ่มชำระเงิน พอกดแล้วก็จะเป็นการจ่ายด้วยบัตรเครดิตสองร้อยวอนค่ะ ทีนี้ก็เหลือที่ต้องจ่ายอีกสามพันวอน รับเงินสดมาสามพันวอน แล้วกดปุ่มชำระเงินก็เป็นอันเสร็จเรียบร้อย ง่ายมากเลยใช่ไหมคะ”

ซีฮย็อนหยุดถ่าย เธอพักหายใจครู่หนึ่ง แล้วกดดูคลิปที่เพิ่งอัดไป ในหน้าจอมีแค่มือตัวเอง เครื่องคิดเงินกับสินค้า เสียงโทนต่ำของเธอค่อย ๆ อธิบายการคิดเงินแบบผสมอย่างใจเย็น การสอนอย่างช้า ๆ แต่อธิบายอย่างละเอียดเหมือนตอนสอนคุณทกโกครั้งแรกน่าจะทำให้คนที่ไม่คุ้นเคยกับเครื่องไม่ลำบากใจนัก เธอเองก็เป็นคนที่ไม่คุ้นเคยกับเครื่องจักรเช่นกัน ช่วงแรกที่เริ่มงานพิเศษเลยไม่ค่อยชอบการใช้เครื่องคิดเงิน แต่พอมาถึงตอนนี้ การใช้เครื่องคิดเงินเป็นเรื่องง่ายเหมือนปอกกล้วยเข้าปาก การถ่ายคลิปตอนสอนให้คนอื่นก็กลายเป็นเรื่องง่ายเหมือนโละกล่องข้าวหมดอายุออกจากชั้น

ซีฮย็อนกระแอม ก่อนจะเริ่มลงมือถ่ายอีกครั้ง

“ต่อไปเราจะมาดูวิธีการคืนเงินกัน เรื่องการคืนเงินให้ทุกคนกดปุ่มงานจัดการใบเสร็จก่อน...”

มีเสียงตอบรับกลับมามากกว่าที่คิด แน่นอนว่าในยูทูบมีคลิปวิธีใช้เครื่องคิดเงินของร้านสะดวกซื้อหลายแห่ง มีตั้งแต่คนที่ถ่ายหน้าตา

สวย ๆ ของตัวเองสลับกับเครื่องคิดเงินจนดูไม่ออกว่าต้องการสอนวิธีใช้เครื่องหรืออวดความงามของตัวเองกันแน่ ไปจนถึงคลิปที่มีเทคนิคตระการตา มีซับไตเติ้ล เสียงเพลง แถมยังตัดต่อจนเหมือนรายการวาไรตี้อีก เทียบกันแล้วคลิปของซีฮย็อนช่างดูเรียบง่ายจนเรียกได้ว่ามินิมัลและไม่มีอะไรน่าตื่นตาตื่นใจ แต่ดูเหมือนว่ามันจะไปตรงใจกับคนที่ต้องการใช้เครื่องให้เป็นจริง ๆ ที่สำคัญ ซีฮย็อนยังคอยตอบคอมเมนต์ของพนักงานพาร์ตไทม์มือใหม่ทีละอันด้วย

คนดูบอกว่าชอบคลิปการเรียนเรื่องเครื่องคิดเงินของซีฮย็อน เพราะมันไม่ไวจนเกินไป เธอบอกวิธีใช้ทีละจุดอย่างค่อยเป็นค่อยไป เหมือนสอนนักเรียนชั้นประถม จึงทำตามได้ง่าย มีคนบอกว่าเสียงต่ำที่ใจเย็นของเธออธิบายแล้วฟังเหมือนไม่ได้บีบบังคับ และทำให้รู้สึกผ่อนคลายอีกด้วย พอเจอความเห็นเช่นนี้ทีไร ซีฮย็อนก็จะลองเปล่งเสียงออกมาโดยไม่รู้ตัว แต่ไม่ว่าจะฟังอย่างไร เสียงตัวเองก็ฟังเหมือนง่วง พอได้ยินคนอื่น ๆ บอกว่าเสียงของเธอทำให้ผ่อนคลายจึงรู้สึกแปลกใจอยู่เหมือนกัน

คุณทกโกยังคงมาเข้ากะก่อนเวลาหนึ่งชั่วโมง เขาทำความสะอาดบริเวณรอบร้าน จัดโต๊ะข้างนอก แล้วจึงรับงานต่อจากซีฮย็อน เขาคุ้นชินกับงานกะดึกแล้ว และเปลี่ยนไปมากถึงขั้นที่ไม่มีใครจินตนาการออกว่าก่อนหน้านี้เพียงหนึ่งเดือน เขายังเป็นคนไร้บ้านที่ตั้งค่ายและใช้ชีวิตอยู่ที่สถานีโซล เขาสวมเสื้อกันหนาวสีขาวตัวหนาที่ซื้อมาด้วยเงินเดือนเดือนแรก ทำให้เปลี่ยนจากหมีสีน้ำตาลที่ดูน่ากลัวไปเป็นหมีขั้วโลกในโฆษณาโคล่าแทน เขากลายมาเป็นเพื่อนร่วมงานที่มอบความเชื่อมั่นให้กับเจ้าของร้านและซีฮย็อนได้พอ ๆ กับร่างใหญ่ของเขาเมื่อวานนี้ก็ด้วย ถ้าไม่ได้เขาสักคนก็คงประกอบต้นคริสต์มาสไม่ได้เร็ว

ขนาดนั้น และตั้งมันอย่างมั่นคงไม่ได้ สิ่งที่ดียิ่งไปกว่านั้นคือหลังจากลูกค้าเจย์เอสออฟเจย์เอสปะทะกับคุณทกโกไป เขาก็ไม่ย่างกรายมาใกล้ร้านอีกเลย เขาเจอแต่คนที่อ่อนแอกว่าตัวเองมาตลอด พอเจอคนที่กร่างใส่แล้วไม่ได้ผลก็ต้องยอมโอนอ่อนลง ทว่าท่าทีแบบนั้นของเขาก็ช่างดูน่ารังเกียจเหลือเกิน

แต่คุณโอยังคงคิดว่าคุณทกโกเป็นเสี้ยนหนาม เธอมักนินทาเขาให้ซีฮย็อนที่มาเข้ากะต่อฟังก่อนกลับบ้านจนกลายเป็นกิจวัตร ดูเหมือนว่าคนที่โกรธตลอดเวลาอย่างเธอจะเจอที่ระบายอารมณ์แล้วในที่สุด แต่ไม่ว่าจะอย่างไร คุณทกโกก็ดูไม่ได้สนใจเลยสักนิด ครั้งหนึ่งซีฮย็อนเคยถามเขาว่าคุณโอทำให้เครียดหรือเปล่า แต่เขาก็ส่ายหน้า แล้วยิ้มน้อย ๆ

“เครียด...เรื่องนั้นมากกว่าครับ”

“คะ”

“ตู้เย็นแช่เหล้าตรงนั้น...มันอยู่ใกล้ผมมาก...”

“คุณกลับไปดื่มเหล้าอีกไม่ได้นะคะ! ฉันพูดจริงนะ!”

ซีฮย็อนขึ้นเสียงสูงโดยไม่รู้ตัว คุณทกโกพยักหน้าเหมือนเข้าใจซีฮย็อนที่กำลังเขินอาย พลางบอกว่าเห็นด้วย

“ผมก็กำลัง...หาวิธีรับมืออยู่ครับ”

คุณทกโกพูดแล้วยิ้ม ทำให้ซีฮย็อนโล่งใจ เดี๋ยวนี้เวลาคานูแบล็กพร่องลงไปเพราะคุณทกโกหยิบไปชงดื่ม เธอก็จะเอามาเติมให้โดยอัตโนมัติ เธอได้ทำตัวให้มีประโยชน์จากการช่วยเหลือเขา และค้นพบว่าตนเองมีความสามารถในการทำอย่างนั้นซ่อนอยู่ เมื่อวานนี้ตอนเธอถ่ายคลิปวิดีโอก็คิดถึงคุณทกโก เธอพูดและขยับอย่างใจเย็นเหมือนตอนสอนเขา บางทีการช่วยเหลือคนอย่างคนไร้บ้านก็อาจต้อง

ทำเช่นนี้ คือต้องเข้าไปหาพวกเขาทีละนิดอย่างค่อยเป็นค่อยไป มาลองคิดดูแล้ว ที่ผ่านมาเธอผันตัวเองเป็นคนวงนอกด้วยความสมัครใจ เพราะรู้สึกว่าตนไม่มีความเชื่อมโยงใด ๆ กับสังคม แต่การที่เธอหาจุดเชื่อมโยงของอะไรบางอย่างเจอเช่นนี้ ก็เป็นเพราะได้รับความช่วยเหลือจากคุณทกโกนั่นเอง

อีเมลจากคนแปลกหน้าฉบับหนึ่งถูกส่งมาหาซีฮย็อนในอีเมลที่เชื่อมกับบัญชียูทูบ วันนั้นเป็นวันก่อนคริสต์มาสอีฟ ในอีเมลบอกว่าผู้เขียนเป็นหญิงที่เปิดร้านออลเวย์สอยู่สองสาขาด้วยกัน เธอบอกว่าอยากร่วมงานกับซีฮย็อน และทิ้งเบอร์โทรศัพท์ของตนเองไว้

“อะไรเนี่ย มีแมวมองมาชวนฉันไปทำงานหรือ”

มาชวนให้พนักงานพาร์ตไทม์ของร้านสะดวกซื้อไปทำงานด้วยเนี่ยนะ เรื่องนี้เป็นไปได้ด้วยหรือ มีเหตุผลอะไรถึงมาซื้อตัวเธอ แล้วจะเสนออะไรให้ จะให้ค่าแรงเพิ่มอีกชั่วโมงละพันวอนหรือ หรือจะบอกให้เธอรับงานสองที่ ในหัวของเธอมีคำถามผุดขึ้นมาไม่หยุดเหมือนพลุที่กำลังระเบิด ถ้าจะทำให้ในหัวสงบได้ก็ไม่มีทางอื่นนอกจากกดเบอร์โทร.นั้นเสีย ซีฮย็อนซึ่งเป็นคนขี้กลัวโทร.ไปหาเจ้าของอีเมลด้วยความคาดหวังน้อยนิดและความสงสัยมากมาย

เสียงที่ฟังดูใจเย็นของหญิงวัยกลางคนรับโทรศัพท์ เธอเริ่มเรื่องด้วยการบอกว่าได้ดูและชอบคลิปสอนใช้เครื่องคิดเงินในร้านของซีฮย็อนจากยูทูบ แล้วก็บอกว่าตนเปิดร้านสะดวกซื้อสองแห่งในเขตทงจัก และตอนนี้กำลังจะเปิดสาขาใหม่อีกจึงต้องการคนมาดูแลร้าน นั่นหมายถึงเสนอให้ซีฮย็อนมารับตำแหน่งผู้จัดการสาขา และรับผิดชอบดูแลสาขาหนึ่งไปเลย ซีฮย็อนอึกอัก เพราะยังสับสนงุนงงจนไม่รู้ว่าต้องพูด

อะไร พอเห็นแบบนั้น ปลายสายก็บอกให้เธอแวะมาหาที่ร้านสักครั้ง แล้วถ้ารู้สึกว่าไว้ใจได้ ค่อยตกลงทำงานกัน ที่น่าตกใจคือร้านนั้นอยู่ใกล้บ้านของซีฮย็อนมาก เธอจึงตอบว่าพรุ่งนี้เลิกงานแล้วจะแวะไป

ร้านสะดวกซื้อแห่งนั้นตั้งอยู่ก่อนถึงบ้านของซีฮย็อน ห่างกันเพียงแค่สถานีรถไฟใต้ดินสถานีเดียว เจ้าของร้านเป็นคุณป้าอายุห้าสิบปลาย ๆ ใกล้เคียงกับคุณโอ แต่ก็ขอโทษจริง ๆ ที่ต้องบอกว่าวิธีการพูดและสีหน้าท่าทางกลับตรงข้าม เธอมีวิธีการพูดอย่างใจเย็น และมีรอยยิ้มอ่อนโยน เธอมองว่าร้านสะดวกซื้อเป็นกิจการ ตอนนี้มีร้านอยู่สองสาขา และกำลังจะเปิดสาขาใหม่อีกหนึ่งแห่ง แถมยังเน้นย้ำว่าอยากได้ผู้จัดการร้านที่เชื่อถือได้

“ทำไมคุณถึงเชื่อใจฉันแล้วยื่นข้อเสนอแบบนี้ล่ะคะ”

ซีฮย็อนมีท่าทีระแวดระวัง ตั้งแต่เกิดมาเธอแทบจะไม่เคยได้รับคำชมจากคนอื่นเลยด้วยซ้ำ พอได้รับข้อเสนอแบบนี้ จึงต้องระวังเป็นอย่างมาก

“พอเห็นคลิปในยูทูบของคุณ ฉันก็ประทับใจมากค่ะ รู้สึกได้จากวิธีการพูด วิธีการสอนว่าไม่ได้ทำไปเพื่ออวดความสามารถของตัวเอง แต่ทำไปเพราะเอาใจใส่ความรู้สึกของคนที่เรียนจริง ๆ”

“งั้นหรือคะ”

“ฉันถึงกับสั่งให้พนักงานพาร์ตไทม์ที่เพิ่งจ้างเมื่อเดือนก่อนไปดูคลิปของคุณก่อนมาทำงาน แบบนี้ก็เท่ากับว่าฉันได้รับความช่วยเหลือจากคุณแล้วใช่ไหม แต่จากนี้ไป คุณไม่ต้องทำอย่างนั้นแล้ว เปลี่ยนมาสอนพนักงานใหม่ให้ร้านเราได้ไหมคะ ฉันอยากให้คุณดูแลสาขาใหม่แล้วก็เดินทางไปอบรมพนักงานสาขาอื่น ๆ ให้ด้วย แน่นอนว่าฉันมีค่าทำงานนอกสถานที่ให้”

ชีฮย็อนรู้สึกได้ว่าตนกำลังกัดริมฝีปากเพื่อไม่ให้อีกฝ่ายจับได้ว่าตื่นเต้น ได้เป็นทั้งผู้จัดการสาขาและพนักงานประจำ พอได้ยินตัวเลขค่าตอบแทนแล้วก็ต้องอ้าปากค้าง แถมร้านที่เปิดใหม่อยู่ใกล้บ้านมาก ใช้เวลาเดินทางไม่ถึงห้านาทีด้วยซ้ำ แม้เธอจะยังไม่กล้าสู้หน้าครอบครัวและคนแถวบ้านในฐานะพนักงานพาร์ตไทม์ แต่หากได้พบพวกเขาในฐานะผู้จัดการร้าน นอกจากจะไม่เขินอายแล้ว ยังรู้สึกเผชิญหน้ากับพวกเขาได้อย่างสง่าผ่าเผยด้วย

เธอตัดสินใจว่าจะเลื่อนตำแหน่งและย้ายไปทำงานในสายเดียวกับงานเดิม

เส้นทางกลับบ้านดูมีชีวิตชีวาราวกับพยายามขับบรรยากาศของคริสต์มาสอีฟออกมาสุดฤทธิ์ ถนนทุกเส้นเต็มไปด้วยบรรดาคู่รักและของตกแต่งสีแดง สีขาว แม้คริสต์มาสปีนี้จะเป็นอีกปีที่ไม่มีแฟน แต่เธอก็ไม่หนาวเลยสักนิด

นายจ้างคนใหม่บอกว่าจะเปิดร้านในอีกสิบวันให้หลัง จึงขอให้เธอรีบจัดการเรื่องต่าง ๆ ให้เสร็จเรียบร้อยโดยเร็ว เธอจะได้เริ่มต้นปีใหม่ด้วยหน้าที่การงานใหม่ ใจหนึ่งของชีฮย็อนกังวล แต่อีกใจหนึ่งก็ได้แต่เฝ้ารอให้เจ้าของร้านมาถึง ปกติเธอจะแวะมาที่ร้านช่วงเย็นเหมือนคนเลิกงาน แล้วถามสถานการณ์ร้านตลอดทั้งวัน จากนี้ไปเธอต้องรับฟังรายงานจากคนอื่นที่ไม่ใช่ชีฮย็อนแล้ว ชีฮย็อนรู้สึกผิด แต่ระหว่างนั้น เจ้าของร้านก็ปรากฏตัวพร้อมกับถุงสีขาวในมือ

“ฉันซื้อพุงออปัง[5] มา มานั่งกินด้วยกันนะ”

[5] ขนมปังรูปปลา ด้านในมักเป็นไส้ถั่วแดงหรือไส้ครีม

ชีฮย็อนหยิบพุงออปังที่เรียงกันอยู่อย่างน่ารักน่าชังในถุงสีขาวขึ้นมา มันอุ่นเหมือนกับจิตใจของเจ้าของร้าน เธอเริ่มกัดจากส่วนหัวราวกับตัดสินใจได้แล้ว จากนั้นก็เริ่มเล่าเรื่องให้เจ้าของร้านฟังตั้งแต่ต้นจนจบ เจ้าของร้านกินไปได้นิดเดียวก็หันมาตั้งใจฟังเรื่องของชีฮย็อน หลังจากฟังจบแล้ว เธอก็มองดูชีฮย็อนพลางเคี้ยวพุงออปังเต็มปากไปด้วย

“ดีเลย”

“ขอโทษด้วยนะคะที่ลาออกกะทันหัน...”

“ไม่เป็นไร เธอทำงานที่นี่มานานแล้ว ฉันยังเคยนึกกังวลว่าขืนเป็นแบบนี้ไปเรื่อย ๆ ต้องคอยดูแลเธอไปตลอดหรือเปล่านะ แต่ดีแล้วละ จริง ๆ นะ”

“ฉันรู้ค่ะว่าคุณแกล้งพูดไปอย่างนั้นเอง”

“ฟังเหมือนอย่างนั้นหรือ”

“ค่ะ”

“งั้นฉันจะพูดความจริงแล้วกัน อันที่จริงฉันก็กะจะให้เธอออกอยู่แล้ว อย่างที่เธอก็รู้ว่าร้านเรายอดขายไม่ดี แล้วคุณโอกับคุณทกโกก็บอกว่าอยากทำงานเยอะกว่าเดิมด้วย...ฉันเลยกะจะแบ่งเวลางานของเธอให้ตัวเอง คุณโอ แล้วก็คุณทกโกทำ จะได้ประหยัดค่าจ้างน่ะ”

“อะไรนะคะ”

“ในเมื่อยอดขายลดลงก็ควรจะลดคนด้วย แต่คุณโอกับคุณทกโกมีแค่งานนี้งานเดียวที่จะช่วยให้มีชีวิตต่อไปได้ จะให้ทำยังไงได้ล่ะ ไล่พวกเขาออกไม่ได้นี่นา แต่ชีฮย็อน เธอน่ะ มีทั้งที่บ้านคอยทำกับข้าวให้กิน อีกไม่นานก็จะสอบแล้วด้วย ฉันกะจะอ้างว่าให้ถือโอกาสนี้ตั้งใจอ่านหนังสือซะ แล้วไล่เธอออกน่ะสิ”

“คุณพูดเล่นใช่ไหมคะเนี่ย”

“พูดจริงจ้ะ”

“ช่วยบอกทีเถอะค่ะว่าพูดเล่น ไม่งั้นฉันคงจะน้อยใจมากแน่”

“ก็ต้องน้อยใจและเสียใจ จะได้เดินออกไปจากที่นี่โดยไม่หันกลับมามอง พอออกไปอยู่ที่อื่นแล้วจะได้คิดถึงที่นี่ พอคิดถึงแล้วก็จะยิ่งรู้สึกขอบคุณไม่ใช่หรือไง”

“แค่ตอนนี้ฉันก็ขอบคุณมากแล้วค่ะ!”

ซีฮย็อนรู้สึกได้ว่ามีน้ำใส ๆ คลออยู่ที่เบ้าตา เจ้าของร้านผู้มีประสบการณ์มาอย่างยาวนานยิ้มละไม พลางหยิบพุงออปังขึ้นมากัดคำใหญ่อีกครั้ง ซีฮย็อนกลั้นน้ำตาเอาไว้ แล้วเคี้ยวพุงออปังเช่นกัน เนื้อถั่วแดงรสหวานกลมกล่อมทำให้เธอรู้สึกจั๊กจี้ที่ลิ้น

ทดลองอ่าน

ประโยชน์ของข้าวปั้นสามเหลี่ยม

สำหรับโอซ็อนซุกแล้ว มีผู้ชายอยู่สามคนที่เธอไม่อาจเข้าใจได้เลย

คนแรกคือสามี แม้จะอาศัยอยู่ด้วยกันมาเป็นเวลาสามสิบปี แต่เธอก็ยังคงคาดเดาวันพรุ่งนี้ของชายคนนี้ไม่ได้ ทั้งตอนที่เขาลาออกจากอาชีพมั่นคงอย่างผู้จัดการบริษัทขนาดกลาง หรือตอนที่เขาตัดสินใจเปิดร้านของตนเองขึ้นมาและทำอยู่หลายปีหลังจากเผชิญความสับสนต่างๆ แต่แล้ววันดีคืนดี เขาก็หายออกจากบ้านไปอีก เขาเป็นคนดื้อรั้นและมักจะสื่อสารกันไม่รู้เรื่องอยู่เสมอ หลายปีก่อน ตอนเขากลับมาบ้านในสภาพป่วยออดแอด เธอถามซักไซ้จากเขาว่าทำไมถึงใช้ชีวิตตามอำเภอใจแบบนั้น แต่เขาไม่ตอบ ซ็อนซุกโกรธ เธอถามเขาทุกวันราวกับเป็นการลงโทษ ไม่รู้ว่าเพราะเขาไม่อยากตอบหรืออย่างไร แต่สุดท้ายเขาก็หนีออกจากบ้านไปอีกครั้ง เธอไม่ได้รับคำตอบ ไม่รู้ว่าตอนนี้สามีเป็นตายร้ายดีอย่างไร แต่เธอไม่มีวันเข้าใจ รวมถึงไม่จำเป็นต้องเข้าใจเขาอีกต่อไปแล้ว

คนที่สองคือลูกชาย เธอต้องเลี้ยงลูกชายคนเดียวโดยลำพัง จึงทะนุถนอมเขาเป็นอย่างมาก แต่ลูกไม้ก็หล่นไม่ไกลต้น เพราะยิ่งเขาอายุมากขึ้น เธอก็เริ่มมองเห็นภาพของสามีที่ไม่อาจเข้าใจได้ปรากฏ

ขึ้นมา ตอนที่ลูกเรียนจบมหาวิทยาลัยแล้วเข้าทำงานในบริษัทใหญ่ทันที เธอยังคิดในใจว่าคุ้มค่าแล้วที่อุตส่าห์เลี้ยงมาอย่างยากเย็น แต่ก็เริ่มรู้สึกลางไม่ดีตอนเขาลาออกจากบริษัทที่ใคร ๆ ต่างพากันอิจฉาหลังจากเพิ่งเริ่มทำงานไปได้แค่หนึ่งปีสองเดือนเท่านั้น แล้วอยู่ดี ๆ เขาก็หันมาลงทุนหุ้น เงินที่เคยมีเก็บไม่มากนักหายวับไปกับตา ต่อมาเขาบอกอีกว่าอยากเป็นผู้กำกับภาพยนตร์ จึงไปเรียนในศูนย์การศึกษาอะไรสักอย่างแล้วเริ่มสนิทสนมกับพวกเพื่อน ๆ ขี้เกียจสันหลังยาว จากนั้นก็ทำเรื่องน่าตกใจ นั่นคือยอมเป็นหนี้เพื่อกู้เงินมาถ่ายภาพยนตร์อิสระ แต่แล้วก็ล้มเลิกกลางคันอีก และกลายเป็นโรคซึมเศร้าจนต้องเข้าโรงพยาบาลอยู่พักหนึ่ง

เธอไม่เข้าใจลูกชายเลยจริง ๆ ว่าทั้งที่ชีวิตกำลังดำเนินไปอย่างราบรื่น ไม่ต้องอิจฉาใคร แต่อยู่ดี ๆ ทำไมเขาถึงหันมาทำเรื่องไม่มั่นคงและอันตรายอย่างการเล่นหุ้นหรือการสร้างภาพยนตร์ สุดท้ายด้วยแรงอ้อนวอนของซ็อนซุก ลูกชายก็เลิกทำเรื่องเสียเวลา แล้วหันมาเตรียมสอบนักการทูตแทน แม้จะช้าไปแล้วก็ตาม ใบหน้าของลูกชายมักจะดูหม่นหมองและอึดอัดจนน่าเป็นห่วงว่าโรคซึมเศร้าอาจกำเริบขึ้นมาอีก พอเห็นแบบนั้นซ็อนซุกก็จะตะโกนในใจว่า ‘ไอ้ลูกคนนี้นี่ลองออกไปแบกปูนซีเมนต์กลางแดดเปรี้ยง ๆ ดูบ้างไหมล่ะ แล้วจะรู้ว่ามีเวลาให้ซึมเศร้าเสียที่ไหน’

แค่ผู้ชายสองคนที่ไม่อาจเข้าใจได้อย่างสามีและลูกก็ทำให้ชีวิตที่ผ่านมาของซ็อนซุกต้องลำบากมากพออยู่แล้ว แต่คราวนี้ยังมีบุคคลที่เต็มไปด้วยปัญหาโผล่เข้ามาในชีวิตของเธอเหมือนเป็นเครื่องหมายคำถามอันมหึมา มิหนำซ้ำปัญหาเหล่านั้นยังไม่ได้รับการแก้ไข นั่นก็คือคุณทกโก เจ้าหมีทึ่มที่เริ่มทำงานพาร์ตไทม์กะดึกในร้านสะดวกซื้อตั้งแต่

หนึ่งเดือนก่อน เธอมารู้เอาทีหลังว่าเขาเคยเป็นคนไร้บ้าน จึงรู้สึกกลัว แต่ก่อนหน้านั้น พี่สาวผู้เป็นเจ้าของร้านต้องเหนื่อยเพราะคอยทำงานกะดึก แล้วตัวเธอเองก็ช่วยอะไรไม่ได้ จึงไม่มีทางเลือกอื่น หากอยากให้ร้านสะดวกซื้ออยู่ต่อไปได้ ต่อให้มีมือของแฮมสเตอร์ยื่นมาก็ต้องคว้าไว้ก่อน เธอจึงไม่ได้คัดค้าน

โชคดีที่หมีที่มตัวนั้นคอยดูแลร้านช่วงกลางคืนให้ โดยไม่สร้างปัญหาใหญ่อะไร เขาไม่ได้กลิ่นตัวแรงอย่างที่เคยกังวล เสื้อผ้าก็ไม่ได้ดูสกปรกมอมแมม พี่เจ้าของร้านบอกอย่างภาคภูมิใจว่าเธอจ่ายค่าจ้างให้ล่วงหน้า เขาจึงเอาเงินนั้นไปเช่าห้องเล็กๆ พอซื้อเสื้อผ้า ตัดผม เขาก็เหมือนเปลี่ยนไปเป็นคนละคน แหม เรื่องราวงดงามจริงๆ พี่เจ้าของร้านเป็นทั้งเทพีแห่งการมองโลกในแง่ดีและเป็นบุคคลที่ให้การศึกษาแก่ผู้อื่นมาทั้งชีวิต จึงเป็นตัวตั้งตัวตีในการอบรมนักเรียนเกเรอยู่เสมอ แต่สำหรับซ็อนซุกแล้วกลับแตกต่าง เธอมีแค่สุภาษิตข้อเดียวที่อยู่ในใจอย่างชัดเจน นั่นก็คือ สุดท้ายแล้วคนเราก็ไม่มีวันเปลี่ยนแปลงได้ หรือในภาษาของผู้เชี่ยวชาญก็คือ ผ้าขี้ริ้วต่อให้ซักแล้วก็ยังเป็นผ้าขี้ริ้วอยู่ดี ในอดีตเธอเคยเปิดร้านขายอาหารในอาคาร ทำงานกับคนมากมาย และเจอคนไม่เอาไหนนับไม่ถ้วน ทั้งพนักงานพาร์ตไทม์ที่ขโมยเงินในเคาน์เตอร์ชำระเงินทั้งหมดหนีไป แล้วได้พบกันอีกครั้งที่สถานีตำรวจพร้อมกับพ่อแม่เขา หรือลูกค้าประจำอายุราวหกสิบที่เมาแล้วทำลายข้าวของ แต่สุดท้ายก็พนมมือขอให้ยกโทษให้ พอยกโทษให้แล้ว เขากลับเที่ยวด่าเธอให้คนอื่นฟัง ดังนั้นซ็อนซุกจึงคิดมาตลอดว่าถ้าให้เชื่อคน เธอขอเชื่อสุนัขเสียยังจะดีกว่า เจ้าเยปีและกามีที่เธอเลี้ยงซื่อสัตย์กับเธอ และมองแต่เธอเพียงคนเดียว

ดังนั้นเธอจึงไม่เชื่อว่าหมีที่มที่เคยเป็นคนไร้บ้านมาก่อนจะกลาย

เป็นคนขึ้นมาได้ ต่อให้เขากินแฮมรสกระเทียมจากเมืองอึยซองและเครื่องดื่มที่ทำจากซุก[1] ครบยี่สิบคืนก็ตาม ทั้งดวงตาไม่น่าไว้ใจที่หรี่ลงกึ่งหนึ่ง ท่าทีเชื่องช้าอืดอาดของเขา รวมถึงการที่เขากล่าวทักทายลูกค้าหรือซ็อนซุกไม่ทันเวลาเลยแม้แต่ครั้งเดียว ทำให้เธอไม่คิดว่าคนที่ไม่เคยชินกับการเข้าสังคมจะเปลี่ยนไปได้ง่าย ๆ

แต่แล้วก็เกิดเรื่องที่เธอไม่อาจเข้าใจขึ้นอีก เพียงแค่สัปดาห์เดียว หมีทึ่มไม่เพียงเปลี่ยนเป็นมนุษย์ แต่ยังเป็นมนุษย์ที่ใช้ได้เสียด้วย เขาเรียนรู้งานทั้งหมดในร้านได้ในเวลาเพียงแค่สามวัน แล้วพอผ่านไปอีกสามวัน การเคลื่อนไหวของเขาก็คล่องแคล่วขึ้น พอสบตากับลูกค้าหรือซ็อนซุกก็จะก้มหัวทักทายทันที ทั้งที่ก่อนหน้านี้ อย่าว่าแต่การเอ่ยทักทายเลย แค่สบตาเขาก็ทำได้อย่างยากเย็น ทำไมเขาถึงปรับตัวเข้ากับสังคมการทำงานได้รวดเร็วอย่างนี้นะ ซ็อนซุกเหมือนจะเข้าใจแต่ก็ไม่เข้าใจอะไรเลย

แม้คุณทกโกจะเป็นผู้ชายคนที่สามที่เธอไม่เข้าใจต่อจากสามีและลูกชาย แต่เขาแตกต่างกับสองคนนั้นซึ่งทำให้เธอผิดหวังเพราะไม่เคยเปลี่ยนแปลง เธอไม่เข้าใจว่าเหตุใดคุณทกโกถึงเปลี่ยนไปมากจนแทบจะใกล้เคียงกับการแปลงร่าง แค่ความช่วยเหลือเล็กน้อยจากเจ้าของร้าน ทำให้คนเราเปลี่ยนไปได้ถึงขนาดนี้เลยหรือ ถ้าอย่างนั้นคุณทกโกคนไร้บ้านเคยเป็นคนอย่างไรในอดีต ถึงได้กลับมาเป็นคนธรรมดาเร็วแบบนี้ เธอนึกสงสัยขึ้นมาในใจ แต่ทั้งเจ้าของร้านและซีฮย็อนต่างก็ไม่รู้เรื่องราวในอดีตของเขา เขาสูญเสียความทรงจำไป

---

[1] ตำนานสร้างชาติของเกาหลี หมีและเสือมาขอต่อเทพฮวันอุงว่าอยากเป็นมนุษย์ เทพจึงสั่งให้บำเพ็ญเพียรด้วยการกินกระเทียม ซุก (ผักชนิดหนึ่งของเกาหลี) เป็นเวลาร้อยวัน แต่หมีบำเพ็ญเพียรแล้วกลายเป็นมนุษย์ได้ภายในยี่สิบเอ็ดวัน

เยอะ เพราะโรคความจำเสื่อมจากการติดสุรา จำได้เพียงชื่อเรียกอันคลุมเครือว่า 'คุณทกโก' ที่ไม่รู้ว่ามาจากนามสกุลหรือชื่อกันแน่

"ลองนึกดูดี ๆ สิ ตอนนี้สติสัมปชัญญะคุณเหมือนจะกลับมาแล้วนะ"

"มะ...ไม่รู้ครับ ถ้าคิดเยอะ...ปวดหัว"

ทุกครั้งที่ซ็อนซุกถาม เขาจะใช้ฝ่ามือใหญ่ลูบใบหน้า แล้วตอบแบบนี้เสมอจนทำให้เธออึดอัด ดูแล้วก็น่าสงสัยเหมือนกันที่คุณทกโกไม่คิดจะรื้อฟื้นเรื่องราวในอดีตของตนเอง ในเมื่อได้สติแล้ว ปกติก็น่าจะอยากรู้ไม่ใช่หรือว่าเมื่อก่อนตัวเองเคยทำงานอะไร มีครอบครัวไหม ตัวตนที่แท้จริงเป็นอย่างไรกันแน่ พอเห็นท่าทีของคุณทกโกที่ตนไม่เข้าใจ เธอจึงเลือกจะคิดว่าเขาเป็นหมีที่มีเหมือนเดิม และแน่นอนว่าหมีไม่ใช่สุนัข ดังนั้นสำหรับเธอจึงมองว่ายังไว้ใจไม่ได้

เนื่องจากทั้งเข้าใจและเชื่อใจไม่ได้ ซ็อนซุกจึงปฏิบัติกับคุณทกโกอย่างไม่แยแสนัก แต่พี่เจ้าของร้านกลับทำกับคุณทกโกเหมือนเขาเป็นน้องคนเล็ก ชีฮย็อนก็พูดคุยกับเขาโดยไม่ติดใจเช่นกัน พอถึงเวลาเปลี่ยนกะ เธอมักถามชีฮย็อนเรื่องของคุณทกโก แล้วหญิงสาวก็จะพูดซ้ำ ๆ แค่ว่าเขาเป็นคนปกติ แถมยังบอกอีกว่า แม้จะไม่รู้ว่าก่อนเป็นคนไร้บ้าน เขาเคยมีชีวิตอย่างไร แต่ก็เดาว่าน่าจะเป็นคนที่มีความสามารถ

"เป็นไปได้เหรอ หมีที่มเนี่ยนะ จะเคยเป็นคนมีความสามารถมาก่อน แค่คุยกับเขา ฉันก็อึดอัดจะแย่แล้ว"

"เขาพูดติดอ่างน้อยลงเยอะแล้วนะคะ ฉันเคยอ่านเจอจากที่ไหนสักแห่งว่าพอคนเราไม่ได้พูดนาน ๆ จนเป็นนิสัย เส้นเสียงจะแห้งจนอาจพูดติด ๆ ขัด ๆ ได้ อีกอย่างฉันก็เป็นคนสอนงานให้คุณทกโก

ตอนแรกอาจมีอึดอัดบ้าง แต่แค่แป๊บเดียวเขาก็ฟังเข้าใจ กว่าฉันจะเรียนงานที่นี่จนเป็นงานทั้งหมดยังใช้เวลาตั้งสี่วัน แต่คุณทกโกเรียนแค่วันสองวันก็คล่องแล้ว เขาจำยี่ห้อบุหรี่ได้หมดภายในวันเดียวด้วยนะคะ...ที่แน่ ๆ คือเขามีความสามารถในการเรียนรู้ค่ะ”

“สุนัขพันธุ์เชปเพิร์ดก็มีความสามารถในการเรียนรู้เหมือนกัน”

“แหม มันไม่เหมือนกันนะคะ แล้วบางทีถ้าดูเขาทำงานต่าง ๆ จะรู้สึกมีความน่ายำเกรงมากค่ะ เขาเคยทำหน้าตาน่ากลัวใส่ลูกค้าจอมแสบด้วย ฉันว่าอย่างน้อยก็น่าจะเคยเป็นเจ้าของร้านอาหารมาก่อน”

“หึ ๆ น่าจะเป็นอันธพาลปลายแถว หรือหัวโจกนักเลงมากกว่าละมั้ง”

“ฉันก็เคยคิดเหมือนกันว่าเขาเป็นแบบนั้นหรือเปล่า แต่คงไม่ใช่หรอกค่ะ เพราะดูแล้วไม่เหมือนคนที่จะทำความผิด”

“ก็ใช่ ปัญหาอยู่ที่เขาดันมาอยู่สถานีโซล แทนที่จะอยู่ในคุกน่ะสิ”

“เป็นคนไร้บ้านมันผิดหรือคะ คุณมีอคติกับคนอื่นแบบนี้ไม่ได้นะคะ”

“ชีฮย็อน ไม่ใช่ว่าอคติทุกอย่างจะแย่ไปหมดหรอกนะ เราต้องระวังตัวเอาไว้เสมอ”

ชีฮย็อนทำหน้าอึดอัดใจ แต่ซ็อนซุกตัดบทด้วยการปรายตามองในเชิงว่าเด็กอย่างเธอจะไปรู้อะไร ทั้งพี่เจ้าของร้าน ทั้งพนักงานพาร์ต-ไทม์อายุน้อยช่างอ่อนต่อโลกเสียจริง ซ็อนซุกตัดสินใจว่าเธอจะปกป้องที่ทำงานแห่งนี้ด้วยท่าทีแข็งแกร่งของตนเอง

หลังจากเตรียมข้าวเช้าให้ลูกชายแล้ว เธอก็มาที่ร้านสะดวกซื้อก่อนแปดโมง และเห็นคุณทกโกยืนสัปหงกอยู่หลังเคาน์เตอร์ชำระเงิน พอเขาเห็นเธอปรากฏตัวก็รีบทำตาโตแล้วกล่าวทักทาย ซ็อนซุกทักทายกลับแบบขอไปทีแล้วเดินเข้าไปในห้องเก็บของเพื่อใส่เสื้อกั๊กยูนิฟอร์มก่อนจะเดินกลับออกมา คุณทกโกยังคงยืนเฉยอย่างไม่รู้เรื่องรู้ราวอยู่หลังเคาน์เตอร์ จนกระทั่งเธอกวักมือด้วยท่าทางที่ดูคล้ายไล่แมลงวันเขาถึงเดินหาวออกมา เธอเข้าไปยืนอยู่หน้าเครื่องคิดเงินแทน แล้วถามขึ้นขณะที่ตรวจสอบเงินไปพลาง ๆ

“มีเรื่องอะไรที่อยากบอกก่อนออกกะหรือเปล่า”

“ก็...ไม่มีนะครับ”

“แน่ใจนะ”

คุณทกโกเกาศีรษะขณะครุ่นคิด แล้วตอบว่า

“โลกเรา...ไม่มีอะไรแน่หรอกครับ”

พูดอะไรของเขา...ฉันไม่ได้จะมาถามไถ่เรื่องคุณค่าของโลกนี้สักหน่อย ซ็อนซุกพ่นลมหายใจออกมาทางจมูก ก่อนกลับไปตรวจสอบเครื่องคิดเงินให้เสร็จเรียบร้อย

จากนั้นครู่หนึ่ง คุณทกโกก็เริ่มทำพฤติกรรมที่ไม่อาจเข้าใจได้ แม้ว่าเวลางานของเขาจะสิ้นสุดตอนแปดโมง แต่เขาก็ยังเดินไปเดินมาตามชั้นวางของแล้วเริ่มจัดสินค้าให้เรียงแถวอย่างเป็นระเบียบทั้งแถวหน้ากระดานและแถวดิ่ง ไม่รู้ว่าชอบย้ำคิดย้ำทำอะไรนักหนา แต่เขาจะยืนเหงื่อท่วมเพื่อจัดสินค้าที่อยู่ในระดับสายตาให้เป็นระเบียบอย่างนั้นประมาณสามสิบนาที ไม่เลวเหมือนกัน แต่ทำให้เสร็จตั้งแต่ตอนรุ่งสาง ซึ่งเป็นเวลาที่ไม่มีลูกค้า แล้วรีบกลับบ้านตอนเลิกงานไม่ดีกว่าหรือ เขามักจะรอจนกว่าซ็อนซุกยืนประจำเคาน์เตอร์เข้าที่เข้าทาง แล้วค่อย

ลงมือจัดของช้า ๆ ไม่หมดแค่นั้น หลังจากจัดของเสร็จแล้วยังหยิบอุปกรณ์ทำความสะอาดออกไปนอกร้าน ใช้ผ้าขี้ริ้วเช็ดโต๊ะด้านนอกและกวาดบริเวณรอบประตูทางเข้า หลังจากนั้นก็จะนั่งลงที่เก้าอี้ด้านนอก กินนมกับขนมปังที่เหลือทิ้ง แล้วจ้องมองดูผู้คนออกไปทำงานไปด้วย

ซ็อนซุกคิดเอาเองว่าคงเป็นเพราะคุณทกโกยังสลัดนิสัยของคนไร้บ้านทิ้งไปไม่ได้ จึงไม่อยากกลับไปอยู่ในห้องเช่ารูหนู เมื่อเธอเลิกสนใจแล้วหันไปทำงานของตนต่อ พอรู้ตัวอีกที เขาก็จะหายตัวไปแล้ววันอันแสนน่าเบื่อก็จะเริ่มต้นขึ้น

ลูกค้าที่เข้ามาในร้านสะดวกซื้อคงไม่คิดหรอกว่าพนักงานตรงเคาน์เตอร์จะคอยจับตามองตนอยู่ แต่ลูกค้าที่ขโมยของในร้านมีมากกว่าที่คิด มีทั้งพวกขโมยโดยวางแผนเอาไว้ก่อนและขโมยโดยไม่สนใจ ยิ่งเวลาป้าตัวอ้วนและดูเฉื่อยชาอย่างซ็อนซุกอยู่ร้าน คนขโมยก็จะยิ่งไม่ระวังตัว ซ็อนซุกมีประสบการณ์ในการต้อนรับลูกค้ามายาวนาน จึงมักสังเกตได้ว่าลูกค้าคนไหนดูไม่ซื่อ และด้วยเหตุนี้ เธอจึงจับตัวเด็กหนุ่มที่เพิ่งเดินเข้าร้านมา และขโมยข้าวปั้นสามเหลี่ยมสองอันโดย ‘วางแผนเอาไว้ก่อน’ ได้อย่างคาหนังคาเขา ตอนนี้เป็นช่วงปิดเทอม ช่วงเช้าจึงมีเด็กมัธยมแวะมาซื้อของที่ร้านบ่อย ๆ แต่เด็กหนุ่มคนนั้นดูไม่เหมือนพวกเด็กที่ไม่ไปเรียน เพราะปิดเทอม อายุของเขาน่าจะประมาณสิบห้าได้ เขาสูงพอ ๆ กับซ็อนซุก สีหน้าหม่นหมองและเสื้อผ้าชุดซอมซ่อชวนให้นึกถึงพวกกลุ่มเด็กเกเรที่ชอบเดินเร่ร่อนอยู่แถวถนนวงอนฮโยกับย่านจำหน่ายเครื่องใช้ไฟฟ้า

เด็กคนนั้นเดินไปเดินมาตามแนวชั้นวางสินค้าพลางแอบ

เหลือบมองซ็อนซุก พอเห็นว่าเธอหันไปทำอย่างอื่นก็รีบหยิบข้าวปั้นสามเหลี่ยมสองอันยัดใส่กระเป๋าเสื้อกันหนาวทันที จากนั้นก็เดินกลับไปกลับมาตรงชั้นวางสินค้าต่ออีกครู่หนึ่ง แล้วจึงเดินมาที่เคาน์เตอร์ชำระเงิน เพียงแค่ช่วงเวลาสั้นๆ นั้น มีความคิดผุดขึ้นมาในหัวของซ็อนซุกมากมายว่าจะจัดการเขาอย่างไรดี แม้สิ่งแรกที่นำหน้ามาคือความคิดว่าเธอจำเป็นต้องเผชิญหน้ากับเด็กเกเรเพียงเพื่อข้าวปั้นแค่สองอันไหม แถมยังไม่รู้ว่าเขาพกมีดมาด้วยหรือเปล่า แต่ซ็อนซุกก็ไม่ชอบให้ใครมองว่าตัวเองเป็นคนอ่อนแอ นิสัยเข้มงวดของเธอจึงวิ่งแซงความคิดนั้นออกมาอย่างรวดเร็ว

“ป้า ที่นี่ไม่มีเกรปฟรุตหรือครับ”

“เกรปฟรุตเหรอ เราไม่มีของแบบนั้นนะ”

เมื่อเด็กหนุ่มรีบหันหลังกลับไปเหมือนไม่สนใจคำตอบเลยสักนิด ซ็อนซุกก็ยื่นมือมาคว้าแขนของเขาเอาไว้ได้ทันเวลาพอดี เด็กหนุ่มสะดุ้งตกใจเหมือนมีใครมาตบเข้าที่ด้านหลังศีรษะของตน เขาหันมามองพร้อมกับดึงแขนของตัวเองกลับด้วย

“เอาคืนมา ของที่ขโมยไปน่ะ”

ซ็อนซุกเบิกตาจ้องมองเด็กหนุ่มอย่างไม่ลดละ ขณะที่เขายืนตัวแข็งทื่อเพราะไม่รู้ต้องทำอย่างไร

“เธอคิดว่าฉันเป็นใคร หา เอามาเดี๋ยวนี้!”

“โธ่เว้ย...ให้ตาย...”

เด็กหนุ่มสบถออกมาพลางถอนหายใจ เขาใช้มือข้างที่ว่างอยู่ล้วงเข้าไปในกระเป๋าเสื้อกันหนาว เธอผวาอยู่แวบหนึ่งว่าเขาจะหยิบมีดออกมาหรือเปล่า ขณะเดียวกันก็อยากลบความประหม่าออกไป จึงใช้มือบีบแขนเขาแรงกว่าเดิม

เขาหยิบข้าวปั้นสามเหลี่ยมออกมาวางไว้บนเคาน์เตอร์คิดเงิน แต่หยิบออกมาแค่ชิ้นเดียว ซ็อนซุกพยักพเยิดใส่เด็กหนุ่มด้วยสีหน้าไม่ยอมแพ้

“เอาออกมาให้หมดก่อนที่ฉันจะเรียกตำรวจมาลากตัวเธอไปเร็วสิ!”

ซ็อนซุกพูดด้วยเสียงต่ำอย่างสุขุมเหมือนตอนที่เธอดุเจ้ากามี

ทันใดนั้นเอง เด็กหนุ่มซุกมือเข้าไปในเสื้อกันหนาวอีกครั้งแล้วหยิบข้าวปั้นสามเหลี่ยมออกมาปาใส่หน้าเธอ ตุ้บ ข้าวปั้นสามเหลี่ยมลอยมาฟาดตรงกลางหน้าผากของซ็อนซุกพอดี พอเบื้องหน้าสายตาดับวูบไป เธอก็เผลอปล่อยแขนเด็กหนุ่ม

เด็กคนนั้นตะโกนออกมาว่า “เวรเอ๊ย!” และกำลังจะเดินออกจากร้านโดยทิ้งให้เธอยืนหน้าชาอยู่ด้านหลัง แต่แล้วใครบางคนก็พาร่างใหญ่อย่างกับหมีมายืนขวางหน้าประตูที่เขากำลังผลัก คุณทกโกนั่นเอง

“เฮ้ย จามง”

คุณทกโกเปิดประตูเข้ามาพร้อมรอยยิ้ม แต่เด็กหนุ่มกลับก้าวถอยหลังเพราะทำอะไรไม่ถูก จากนั้นคุณทกโกก็เดินเข้าหาเขาอย่างใจเย็น ก่อนจะอ้าแขนข้างหนึ่งคว้าตัวเด็กหนุ่มเหมือนมารับสินค้าที่ฝากไว้ แล้วพามาใกล้ซ็อนซุก เด็กหนุ่มหมดหนทางขัดขืน จึงเดินตามคุณทกโกมาหน้าเคาน์เตอร์ชำระเงินแต่โดยดี หลังจากซ็อนซุกได้สติกลับคืนมา เธอก็เดินออกมาหน้าเคาน์เตอร์

“เจ้าหมอนี่...หยิบของไปแล้วลืมจ่ายเงิน...ใช่ไหมครับ”

“ลืมที่ไหนกันล่ะ! พาตัวเขาไปโรงพักเลย เร็วเข้า!”

ซ็อนซุกแผดเสียงให้เด็กหนุ่มที่ยืนคอตกอยู่ในอ้อมแขนของ

คุณทกโกได้ยินด้วย แต่คุณทกโกกลับเอียงศีรษะ โดยที่แขนของเขายังคงล็อกตัวเด็กหนุ่มไม่ให้กระดุกกระดิกได้ ความโกรธของซ็อนซุกพลุ่งพล่านจนเธอหันมาถามซักไซ้เขา

“ทำไม คุณรู้จักเขาหรือ”

“เด็กคนนี้ชื่อจามง...เขามาซื้อเกรปฟรุตทุกวัน ทั้งที่เราไม่มีขาย...ปกติเขามาตอนผมเข้ากะ...แต่วันนี้คงจะมาช้าไปหน่อย จามง วันนี้นาฬิกาในท้อง...ไม่ทำงานหรือ หรือว่า...นอนตื่นสายกันล่ะ”

คุณทกโกถามเด็กคนนั้นเหมือนคุยกับเพื่อน เด็กหนุ่มไม่ตอบอะไร เขาทำปากยื่นแล้วหันไปมองทางอื่น นี่มันอะไรกัน ถ้างั้นก็เท่ากับว่าเด็กคนนี้มาขโมยข้าวปั้นสามเหลี่ยมในเวลากะคุณทกโกทุกวันไม่ใช่หรือ แต่ไม่ใช่หรอก บัญชีในเครื่องคิดเงินถูกต้องตลอดนี่ หรือว่าเจ้าหมีคอยออกเงินให้เด็กคนนั้นตลอด ความประทับใจที่มีตอนเขาโผล่เข้ามาจับเด็กหนุ่มเมื่อกี้หายวับไป และเปลี่ยนเป็นความโกรธแทน

“ที่ผ่านมาเด็กคนนี้ขโมยของไปใช่ไหม บอกมาตามตรงนะ!”

“ไม่นี่ครับ”

“เป็นไปไม่ได้ เพราะเขาหนีไปโดยไม่จ่ายเงิน แถมยังโยนข้าวปั้นใส่ฉันด้วย”

คุณทกโกหันไปจับตัวเด็กหนุ่มให้ยืนตัวตรง เขามองดูเด็กคนนั้นแล้วหันไปมองข้าวปั้นสามเหลี่ยมที่ร่วงอยู่หน้าซ็อนซุก ก่อนจะก้มลงไปเก็บ

“นาย...จริงหรือ”

“...แล้วจะทำไมครับ”

“ทำแบบนั้น...ไม่ได้นะ”

“ผมรู้”

พอซ็อนซุกได้ยินคุณทกโกคุยกับเด็กหนุ่มอย่างใจเย็น เธอก็ยิ่งโมโหเข้าไปใหญ่ คนที่ถูกกระทำคือฉันนะ ทำไมพวกเธอสองคนถึงมายืนปรับความเข้าใจกันเองล่ะ!

ซ็อนซุกเดาะลิ้น คุณทกโกหันกลับมาทางเธอแล้วยื่นข้าวปั้นสามเหลี่ยมให้ อะไรเนี่ย

“คิดเงินครับ”

ซ็อนซุกแค่นหัวเราะ แต่พอเห็นว่าคุณทกโกยื่นมือมาด้วยสีหน้าเดิมไม่เปลี่ยน เธอก็รู้สึกตัวและเริ่มประหม่าโดยไม่มีเหตุผล เธอยื่นมือที่ลังเลออกไปหยิบเครื่องอ่านบาร์โค้ด แล้วคิดเงินข้าวปั้นสามเหลี่ยมสองอัน คุณทกโกล้วงเข้าไปในกระเป๋าเสื้อ แล้วหยิบธนบัตรห้าพันวอนหนึ่งใบยื่นให้เธอ ซ็อนซุกรับมาอย่างระแวดระวังราวกับมันเป็นแมลงใส่ลงในเครื่องคิดเงิน และหยิบเงินทอนให้เขา

แต่จนแล้วจนรอด คุณทกโกก็ยังยื่นมือที่ถือข้าวปั้นมาตรงหน้าของซ็อนซุก ไม่ยอมดึงมือกลับ

“เอามือออกไปได้แล้วค่ะ”

“ยังคิด...ไม่เสร็จนี่ครับ...คุณปาสิ”

คุณทกโกพยักพเยิดคางไปทางเด็กหนุ่ม หมอนี่กำลังบอกให้ฉันทำสิ่งเดียวกับที่เด็กคนนี้ทำงั้นหรือ ซ็อนซุกรู้สึกว่าช่างเหลวไหล สีหน้าจริงจังของคุณทกโกก็เรื่องหนึ่ง แต่ภาพเด็กหนุ่มยืนคอตกอยู่ข้างหลังเหมือนนักโทษประหารที่กำลังรอรับโทษทำให้เธอพูดไม่ออก

“เร็วสิครับ”

คราวนี้คุณทกโกเป็นฝ่ายเร่งเธอคืนบ้าง ซ็อนซุกตั้งสติ แล้วคิดว่าตนต้องไม่เอออออไปตามสถานการณ์ที่เขาพยายามทำให้เกิด

“เก็บมันไปเถอะ! จะให้ฉันเอาคืนด้วยการปาข้าวปั้นเหมือนเด็กงั้นหรือ คุณเอาไปซะ จะเอาไปกินกันสองคนหรือจะเอาไปทิ้งก็เชิญ!”

ซ็อนซุกตะโกนเสียงดังลั่นใส่พวกเขา แต่คุณทกโกกลับหัวเราะออกมา ยังจะหัวเราะอีก คุณทกโกจับไหล่ของเด็กหนุ่มแล้วหมุนตัวเขาให้หันไปหาเธอ

“เธอ...ยกโทษให้แล้ว...นายควรขอโทษนะ...ถึงจะสายไปแล้วก็เถอะ”

เด็กหนุ่มก้มศีรษะที่ค้อมต่ำอยู่แล้วให้ต่ำยิ่งกว่าเดิม จนซ็อนซุกมองเห็นขวัญผมทั้งสองจุดบนศีรษะเขาได้อย่างชัดเจน

“ขอโทษครับ”

พอเงยหน้าขึ้น เด็กหนุ่มก็พูดด้วยเสียงเบาเหมือนยุง ซ็อนซุกปัดมือแทนคำพูดว่าไม่อยากดูต่อไปแล้ว คุณทกโกจึงเอามือพาดไหล่เด็กคนนั้นแล้วพาเดินออกไปนอกร้านคล้ายหัวหน้าครอบครัวที่มากับลูกชาย ทั้งสองคนออกไปนั่งที่โต๊ะด้านนอกแล้วเริ่มแกะข้าวปั้นสามเหลี่ยมกินด้วยกันอย่างสนิทสนม

ซ็อนซุกมองดูทั้งคู่กินข้าวปั้นพลางหัวเราะด้วยกันอยู่ครู่หนึ่ง เมื่อกี้เกิดเรื่องอะไรขึ้นนะ มีเด็กหนุ่มคนหนึ่งมาขโมยของในร้าน เธอเข้าไปห้ามไว้ แล้วก็โดนปาข้าวปั้นใส่หน้า จากนั้นคุณทกโกโผล่มาจับตัวเด็กหนุ่มที่กำลังจะหนีไปได้พอดี เขาออกเงินค่าของที่ขโมยไปแทนแล้วก็สั่งให้เด็กคนนั้นขอโทษ

ผู้ถูกกระทำควรจะเป็นเธอสิ เพราะมีคนขโมยของ แล้วเธอโดนปาข้าวปั้นใส่หน้าเต็มเปา แต่คุณทกโกกลับแก้ปัญหาเรื่องนี้ได้ในพริบตา เธอจึงแสดงความโกรธออกมาไม่ได้ ปกติเวลาเจอเรื่องแบบนี้ ความโกรธของซ็อนซุกจะปะทุจนเธอต้องเล่าความไม่พอใจออกมาให้คน

รอบตัวฟัง และโมโหเป็นฟืนเป็นไฟด้วย แต่น่าแปลกที่คราวนี้ความโกรธของเธอทุเลาลง และเธอก็คิดคำบ่นไม่ออก

เธอได้แต่มองดูคุณทกโกและ 'จามง' กินข้าวปั้นทรงสามเหลี่ยมเป็นอาหารเช้าเหมือนคู่พ่อลูกฐานะอัตคัด เธอรู้สึกแปลกอย่างบอกไม่ถูก แถมยังรู้สึกได้ถึงความโล่งใจ การให้อภัย และอารมณ์ตื่นเต้นในแบบที่ไม่เคยสัมผัสมาก่อน ความวุ่นวายที่แปลกประหลาดนี้ทำให้เธอรู้สึกว่าสนุกชอบกล ถึงขั้นที่เธอฉุกคิดขึ้นมาว่าหรือตนควรแกะข้าวปั้นแล้วเข้าไปนั่งกับพวกเขาด้วย

ที่ผ่านมาคุณทกโกคงจะคอยดูแลเจ้าเด็กที่ชื่อจามงสินะ เด็กเกเรคนนั้นถึงได้ทำตามคำสั่งของเขาโดยไม่ปริปากบ่น...แม้ตรงระหว่างหัวคิ้วจะยังตึงอยู่ แต่เธอก็รู้สึกประหลาดใจเมื่อพบความเปลี่ยนแปลงที่เกิดกับตัวเอง เนื่องจากปกติเธอไม่ค่อยยอมหยวนให้ใครนัก

สรุปสั้น ๆ ก็คือ เธออารมณ์ดีขึ้น

จากวันนั้น พอเธอได้เจอคุณทกโกทีไรก็ต้องแปลกใจ เพราะความรู้สึกที่ยากจะเข้าใจและความอึดอัดสลายหายไปหมดสิ้น เธอเริ่มรู้สึกอุ่นใจเมื่อเห็นเขา และดูเหมือนว่าจะไม่ใช่ซ็อนซุกคนเดียวเท่านั้น บรรยากาศในร้านช่วงเช้าก็ค่อย ๆ เปลี่ยนไปทีละนิดเหมือนกับทิศทางของแสงแดด

บรรดาคุณย่าคุณยายที่เคยบอกว่าของในร้านสะดวกซื้อราคาแพง จึงนิยมซื้อของที่ร้านขายของชำหรือซูเปอร์ในละแวกนั้นเริ่มพากันผลักประตูกระจกเข้ามา แล้วเดินป้วนเปี้ยนในร้านเหมือนมาจ่ายตลาด พวกคุณยายเดินไปสะกิดแผ่นหลังของคุณทกโกขณะเขากำลังทำความสะอาดแล้วถามนู่นถามนี่ จากนั้นเขาจะพาคุณยายไปตามชั้นวางสินค้า

แล้วแนะนำสินค้าสองแถมหนึ่งหรือหนึ่งแถมหนึ่งให้

“อันนี้กับอันนี้...ซื้อด้วยกัน จะ...จะได้...ราคาถูกมากครับ”

“ถ้าซื้อแบบนี้ก็ถูกกว่าในซูเปอร์อีกนะเนี่ย”

“บอกแล้วไงล่ะว่าร้านสะดวกซื้อไม่ได้มีแต่ของแพง ๆ มีพ่อหนุ่มคนนี้ช่วยบอกให้ด้วย ดีจะตาย”

“พวกเราสายตาไม่ดี เลยมองตัวหนังสือไม่ค่อยเห็น จะรู้ได้ยังไงว่าซื้อหนึ่งแล้วจะแถมอีกหนึ่ง แล้วจะเชื่อได้หรือ”

คุณทกโกหยิบสินค้าที่คุณยายเลือกมาเป็นตะกร้า แล้ววางลงตรงหน้าซ็อนซุก ก่อนจะยิ้มกว้างจนเห็นฟัน ท่าทางของเขาทำให้นึกถึงสุนัขพันธุ์โกลเด้นรีทรีฟเวอร์ที่เพิ่งไปคาบลูกบอลมาตามคำสั่งแล้วมาขอขนม พอซ็อนซุกคิดเงินเสร็จ เขาก็ถือสินค้าเต็มตะกร้าออกไป หลังหายไปพักใหญ่ก็จะถือตะกร้ากลับมา พอถามเหตุผล เขาก็บอกว่าของหนักเกินกว่าที่คุณยายจะถือกลับไปได้ เลยถือไปส่งให้! นี่เป็นระบบเดลิเวอรีแบบใหม่สุด ๆ งั้นหรือ แม้ซ็อนซุกจะรู้สึกว่าไร้สาระ แต่ภายหลัง การบริการผู้สูงอายุเช่นนี้ทำให้มีลูกค้าประจำที่เป็นคุณยายเพิ่มขึ้น และทำให้ยอดขายช่วงเช้าพุ่งพรวด พอปิดเทอม บรรดาคุณยายก็จะหิ้วเหล่าหลานชายหลานสาวมาที่ร้านด้วยเหมือนเป็นตะกร้าจ่ายตลาด และพวกเด็ก ๆ ก็เก่งกาจเหลือเกินในการทำให้พวกเธอควักเงินจำนวนเล็กน้อยออกมาจ่ายให้กับมุมอาหารและเครื่องดื่ม

“ยอดขายช่วงเช้าเพิ่มขึ้น เกิดอะไรขึ้นเนี่ย”

พี่สาวผู้เป็นเจ้าของร้านพูดขึ้น ซ็อนซุกจึงรีบเล่าถึงความดีว่าตนตั้งใจทำงานมากแค่ไหน โดยปกปิดความจริงที่ว่าคุณทกโกเจาะกลุ่มลูกค้าคุณยายและหลาน ๆ ที่อาศัยอยู่แถวนั้นได้สำเร็จ และกอบโกยทุกอย่างให้เป็นความดีความชอบของตนจนหมด แต่เธอก็ยังมีสำนึก

อยู่บ้าง เดี๋ยวนี้พอเห็นคุณทกโกจึงเริ่มเข้าไปพูดคุยและปฏิบัติต่อเขาอย่างอ่อนโยนมากขึ้น

“ตอนนี้ยังเอาข้าวปั้นสามเหลี่ยมให้เด็กคนนั้นอยู่หรือเปล่า เขาไม่โผล่มาในเวลากะฉันเลย”

“เดี๋ยวนี้...ไม่มาแล้วครับ เขาบอกว่ากลับไปอยู่บ้านแล้ว”

“คุณเชื่อด้วยหรือ ฉันเคยได้ยินว่าสมัยนี้พวกเด็ก ๆ ที่หนีออกจากบ้านจะไปมั่วสุมกันอยู่ที่ห้องชั้นกึ่งใต้ดิน[2]...”

“ผมเคยลองไป...แต่ไม่เจอครับ”

“ไปไหน”

“ห้องชั้นกึ่งใต้ดิน...ที่ที่จามงกับเด็กคนอื่น ๆ อยู่ด้วยกัน”

“หืม ไปที่นั่นทำไม”

“ผมเป็นห่วงเขา...แต่คนที่นั่นบอกว่าพวกเด็ก ๆ ย้ายออก...แล้วก็หายตัวไปหมดแล้ว”

“คุณทกโก คิดถึงเด็กพวกนั้นมันก็เป็นเรื่องที่ดีอยู่หรอก แต่คุณทกโกเองก็น่าจะเริ่มมองหาบ้านดี ๆ อย่างจริงจังได้แล้วไม่ใช่หรือ”

“ผม...ไม่ต้องการบ้านครับ เพราะงั้น...ถึงเรียกว่าเป็นคนไร้บ้านไงล่ะ”

“แต่ตอนนี้คุณไม่ใช่แล้ว คุณเป็นคนที่มีการมีงานทำแล้วนะ”

“ผม...ยังอีกไกลครับ”

“อะไรยังอีกไกล”

“ทุกอย่าง...ยังอีกไกลครับ...”

“คุณนี่ก็ช่างถ่อมตัวเสียจริง เฮ้อ คุณรู้ใช่ไหมว่าฉันรู้สึกผิด

[2] อาคารที่พักอาศัยของเกาหลีใต้บางแห่งมีชั้นกึ่งใต้ดิน ซึ่งจะโผล่ขึ้นมาอยู่ในระดับถนนเพียงครึ่งเดียว ทำให้ไม่ค่อยมีแสงแดดส่องถึง และหากเป็นห้องเช่าก็จะมีราคาถูกมาก

เพราะที่ผ่านมามองคุณผิดไป”

“ผม...ไม่สิ ผมเองต่างหาก...ขอโทษนะครับ...ที่ทำให้เข้าใจผิดมาตลอด”

“เอาเป็นว่าคุณเก็บของออกมาจากห้องเช่ารูหนูนั่น แล้วก็ไปหาห้องสตูดิโอดี ๆ อยู่เถอะ คนเราต้องมีที่นอนดี ๆ นะ”

“ขอบคุณ...ที่แนะนำครับ”

เขาพยักหน้าเหมือนเป็นสุนัขที่เชื่อฟังคำสั่งเจ้านาย จากนั้นก็เดินทอดน่องออกไปหลังเลิกงาน จะบอกว่าเป็นเวลาเลิกงานก็ไม่ใช่เสียทีเดียว ในโลกนี้มีพนักงานพาร์ตไทม์ที่ไหนทำงานเกินเวลาของตัวเองตั้งสี่ชั่วโมงด้วยหรือ แต่เพราะแบบนี้ยอดขายของร้านถึงได้เพิ่มขึ้น ซ็อนซุกเองก็ทำงานได้สบายขึ้น เธอจึงเริ่มไว้ใจเขา คงจะเป็นตอนนั้นนั่นละที่คุณทกโกผู้เคยเป็นหมีเริ่มเหมือนสุนัขขึ้นมา

ก่อนสิ้นปี พี่เจ้าของร้านบอกว่ามีคนมาติดต่อชีฮย็อนให้ย้ายไปทำงานร้านสะดวกซื้อแฟรนไชส์เดียวกัน แต่คนละสาขา จึงชวนให้เธอมาปรับเวลาการทำงาน มีคนมาติดต่อให้ไปทำงานงั้นหรือ คุณทกโกเดินไปส่งของให้ลูกค้าฟรี ๆ ส่วนชีฮย็อนก็ถูกซื้อตัวไป พวกเขาช่างเป็นพนักงานพาร์ตไทม์ร้านสะดวกซื้อที่ไม่ได้เรื่องกันเลยจริง ๆ ซ็อนซุกคิดในใจว่าตัวเธอเองควรจะเป็นคนดึงความสมดุลของร้านกลับมา จึงตอบรับคำขอให้ขยายเวลาทำงานของเจ้าของร้านอย่างยินดี ด้วยเหตุนี้เวลาทำงานของชีฮย็อนจึงถูกแบ่งให้ทั้งคุณทกโก เจ้าของร้าน และตัวเธอเอง เธอได้ทำงานเพิ่มจากปกติอีกสองชั่วโมงก่อนกลับบ้าน

พอขึ้นปีใหม่ และได้งานเพิ่มขึ้น ซ็อนซุกก็พยายามทุ่มเทแรงกายให้กับงานอย่างมาก แต่ไม่รู้เป็นเพราะอายุมากขึ้นหนึ่งปี

หรืออย่างไร เธอทำงานไปได้ครู่เดียวก็รู้สึกเหนื่อยแล้ว แถมบ้านก็รกและเละเทะอีก พอซ็อนซุกต้องกลับบ้านช้ากว่าเดิมสองชั่วโมง ลูกชายก็มักต้มรามย็อนกิน แล้วกองชามทิ้งไว้อย่างนั้น ไม่คิดจะล้างหรือเก็บให้เป็นระเบียบเลย ครั้นจะปลอบใจตัวเองว่าคงเป็นเพราะมัวแต่ตั้งใจอ่านหนังสือ เสียงเกมออนไลน์ที่ทะลุลอดออกมาจากห้องก็ช่างดังจนเธอตรอมตรมใจ

กล่าวง่าย ๆ คือ ระหว่างที่เธอไม่อยู่บ้าน เจ้าลูกชายดีแต่ทำให้บ้านเละเทะมากขึ้น ไม่ลงมือทำสิ่งที่จะเป็นประโยชน์ต่อชีวิตเลย ซ็อนซุกไม่ได้คาดหวังว่าลูกชายต้องตอบแทนเธอหรือช่วยแบ่งเบาภาระงานบ้าน เธอแค่หวังว่าลูกชายจะทำอะไรเพื่อตัวเองบ้าง แต่หลังจากขึ้นปีใหม่ ผู้เป็นแม่อย่างตนต้องทำงานมากขึ้นจนเกินกำลัง กระนั้นลูกชายวัยสามสิบยังคงทำตัวเป็นเด็กไม่รู้จักโต ไม่สิ อันที่จริงแล้วเหมือนเขาจะน้อยใจชีวิต เพราะสมัยมัธยมเป็นนักเรียนดีเด่นจึงไม่ค่อยได้เที่ยวเล่นมากนัก พอมาตอนนี้เลยอยากใช้ชีวิตเหมือนพวกวัยรุ่นเกเรอีกครั้ง ภาพคนเตรียมสอบราชการในวัยสามสิบทำตัวเป็นเด็กมัธยมที่หมกมุ่นอยู่กับเกมไล่ยิงชาวบ้านช่างดูน่าอึดอัดและน่าโมโหเหลือเกิน

สุดท้ายเธอก็ทนไม่ไหว หลังจากเลิกงานแล้ว เธอไปเคาะประตูห้องลูก แต่เสียงเกมก็ดังกลบเสียงเคาะไปเสียสนิท เธอจับลูกบิดประตูแล้วดึงทันที แต่ประตูล็อกไว้อย่างที่คิด ในตอนนั้นเธอรู้สึกได้ว่าลูกบิดประตูเป็นดั่งมืออันเย็นเฉียบของลูกชายที่ยื่นหาแม่เฉพาะเวลาที่ต้องการเท่านั้น ความโกรธพุ่งขึ้นมาจนทำให้เธอต้องทุบประตูห้องรัว ๆ เหมือนจะพังมันให้ได้

“ลูก! เปิดประตู!! ออกมาคุยกับแม่หน่อย!!”

เมื่อเดซิเบลของเสียงทุบประตูและเสียงโหวกเหวกดังขึ้นยิ่งกว่า

เสียงเกม ลูกชายของเธอก็เปิดประตูออกมาด้วยหน้าตาไม่รับแขก เขาก้มลงมองเธอ

“ผมรู้ว่าแม่จะพูดอะไร เพราะงั้นไม่ต้องพูด”

ลูกชายพูดห้วน ๆ เหมือนเสียงปืนที่เพิ่งทะลุออกมาจากในเกมเมื่อครู่นี้ ใบหน้าของเขามันเลื่อมทั้งหน้า พุงก็ยื่นล้นออกมานอกกางเกงขาสั้นที่สวมอยู่ ใส่กางเกงขาสั้นในฤดูหนาวงั้นหรือ...ช่างเป็นสภาพที่น่าสมเพช เพราะเขาหมกตัวอยู่แต่ในบ้านโดยเปิดเครื่องทำความร้อนอย่างเต็มที่ ภาพพนักงานใหม่สวมสูทสีกรมท่า ตัดผมเผ้าอย่างเรียบร้อยในวันแรกที่ไปทำงานในบริษัทใหญ่หายไปแล้ว เขากลายเป็นเพียงคนไร้ค่า อย่าว่าแต่ออกจากบ้านเลย ทุกวันนี้เขาไม่ก้าวออกมาจากห้องนอนด้วยซ้ำ

ลูกชายไม่สนใจสีหน้าของเธอที่กำลังมองดูเขาด้วยความสมเพชและคิดจะกลับเข้าไปในห้อง ซ็อนซุกจึงรีบคว้าแขนของเขาเอาไว้แน่น จนเล็บของเธอแทบจะจิกลงไปบนเนื้อ แขนส่วนที่ถูกจับอยู่ใต้เสื้อแขนสั้น เขาคงจะรู้สึกเจ็บ เพราะลูกชายหันมาจ้องเธอเขม็ง พอเห็นเช่นนั้นซ็อนซุกก็คิดว่าต้องรั้งเขาไว้ให้ได้ และบีบแขนเขาแน่นยิ่งขึ้น

“ปล่อยครับ ผมต้องอ่านหนังสือ”

“โกหก! แกทำอะไรกันแน่ หือ”

“ก็แม่บอกให้ผมเตรียมสอบนักการทูตไม่ใช่หรือ! ผมอ่านหนังสือแล้วก็พักเล่นเกมนิดหน่อย จะโวยวายทำไม เห็นผมเป็นเด็กหรือไง ผมเคยสอบติดมหา'ลัยชื่อดัง แล้วก็เคยทำงานในบริษัทใหญ่มาก่อนนะ แค่อ่านหนังสือ ผมจัดการเองได้ แม่ไม่ต้องทำให้เป็นเรื่องใหญ่!”

“หน็อย เจ้าลูกคนนี้! แล้วยังไง แกก็เลยอยู่ในสภาพแบบนี้รึ เอาแต่หมกตัวเล่นเกมอยู่ในห้อง กินแต่รามย็อนแบบนี้ใช้ได้ที่ไหน

หัดออกไปเดินเล่นข้างนอกบ้าง ไม่งั้นก็ไปเช่าโคชีว็อน[3] อยู่ซะ!!"

"โธ่เว้ย! น่าเบื่อ...ผมเบื่อฟังแม่บ่นเต็มทนแล้ว!!"

ลูกชายตะคอกเสียงดังลั่นแล้วสะบัดแขนของซ็อนซุกออก ก่อนจะหายกลับเข้าไปในห้อง ปึง หลังจากเสียงปิดประตูก็มีเสียงแกร๊กเป็นเสียงกดล็อกประตูตามมา ซ็อนซุกก็รู้สึกเหมือนมีใครมากดตรงไหนสักแห่งในหัวใจเธอเช่นกัน เธอทุบประตูอีกครั้ง และทุบอย่างบ้าคลั่งราวกับต้องการเอาคืนสายตาลูกชายที่จ้องเขม็งและมองมาเหมือนเธอเป็นคนบ้า แต่คำตอบที่ได้รับกลับมาจากลูกชายมีเพียงเสียงเกมที่เร่งให้ดังยิ่งกว่าเดิม เสียงปืนที่สาดออกไปอย่างดุเดือดทำให้เธอรู้สึกเหมือนร่างกายตัวเองพรุนเป็นรวงผึ้ง

เมื่อมือที่ทุบประตูเริ่มเจ็บ เธอก็โขกหน้าผากของตนเข้ากับประตู ปึง ปึง ๆ ปึง ๆ พอหน้าผากเริ่มชา เธอก็ล้มเลิกแล้วหันหลังกลับ น้ำตาไหลลงมาเป็นสาย เจ็บและแน่นหน้าอกไปหมด แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่มีสามีที่จะช่วยแบ่งเบาความเจ็บปวด ที่ผ่านมาเธอเที่ยวอวดลูกชายให้คนนู้นคนนี้ฟัง พอมาถึงตอนนี้จะให้ไปบ่นว่าลูกชายกลายเป็นคนน่าสมเพชย่อมไม่ได้ เธอได้ยินเสียงนินทาของเพื่อนในรุ่นที่แสดงความอิจฉาตอนลูกชายเข้าทำงานในบริษัทใหญ่ดังสะท้อนมาจากที่ไกล ๆ

พอร้องไห้จนเหนื่อย เธอก็ผล็อยหลับไป แล้วตื่นขึ้นมาอีกครั้งตอนเจ็ดโมง เวลานั้นเสียงเกมยังดังทะลุออกมาจากห้องของลูกชาย ฟังดูน่าขยะแขยงเหลือเกิน เธอหยิบเสื้อโค้ตขึ้นมาสวมแล้วรีบออกจากบ้านคล้ายกำลังวิ่งหนี โดยไม่เตรียมอาหารเช้าไว้ให้ลูกชายเหมือนทุกวัน ตอนนี้ใจเธอคิดอยากจะทิ้งบ้านและลูกชาย แล้วหายไปอยู่

[3] ห้องเช่าราคาถูก มีขนาดเล็กมาก ผู้เช่าส่วนใหญ่เป็นคนที่เตรียมตัวอ่านหนังสือสอบ

ที่ไหนสักแห่งจริงๆ แต่ที่ที่เธอไปได้ มีเพียงที่แห่งเดียว นั่นก็คือที่ที่เธอต้องไปทำงาน

ประตูเปิดออก ซ็อนซุกก้าวเข้าไปในร้าน คุณทกโกไม่อยู่ตรงเคาน์เตอร์ พอหันไปมองรอบๆ ก็เห็นว่าเขากำลังตั้งหน้าตั้งตาจัดเรียงรามย็อนแบบถ้วยให้ตรงแถวกันอยู่ แม้จะเคยบอกไปแล้วว่าไม่จำเป็นต้องทำถึงขั้นนั้น แต่เขาก็ยังคงทุ่มเทกับการจัดเรียงสินค้าเหมือนเป็นโรคย้ำคิดย้ำทำ การกระทำของเขาแตกต่างกับเจ้าลูกชายน่าสมเพชของเธอ เป็นครั้งแรกที่เธอคิดว่าลูกชายยังสู้ผู้ชายที่เพิ่งจะถอดคราบคนไร้บ้านไม่ได้ แต่พอคิดแบบนั้นก็ยิ่งรู้สึกว่าตัวเองน่าเวทนากว่าเดิม

“มาแล้วหรือครับ”

เขาเอ่ยถามขณะจัดเรียงสินค้าอย่างตั้งอกตั้งใจไปด้วย ซ็อนซุกตอบกลับไปไม่ได้ เพราะอยู่ดีๆ ก็กลั้นน้ำตาไว้ไม่อยู่ เธอรีบตรงไปที่ห้องเก็บของแล้วสวมเสื้อกั๊กยูนิฟอร์ม แต่ถึงอย่างนั้นน้ำตาก็ไม่หยุดไหล ลูกชายของฉันสู้ชายที่ไม่ต่างอะไรกับคนไร้บ้านคนนั้นไม่ได้หรือนี่...ไม่สิ หรือว่าเดี๋ยวนี้คุณทกโกจะกลายมาเป็นคนในสังคมได้เต็มตัวแล้วนะ การพูดติดอ่างของเขาก็พัฒนาจนเป็นธรรมชาติมากขึ้น ในทางกลับกันลูกชายติดเกมที่เอาแต่หมกตัวอยู่ในห้องกลับเป็นคนขี้แพ้ที่หลีกหนีออกจากสังคม แถมอนาคตยังมืดแปดด้าน ทำตัวเหมือนพ่อไม่มีผิด ถ้าหากวันใดซ็อนซุกตายไป ลูกชายอาจจะตั้งเนื้อตั้งตัวไม่ได้ และต้องเที่ยวขอเงินจากคนอื่นจนกลายเป็นคนไร้บ้านหรือคนจรจัด เมื่อความคิดเช่นนั้นเริ่มก่อตัวขึ้นรางๆ เธอก็ทรุดลงไปนั่งร้องไห้อยู่กับพื้น

พอรู้ตัวอีกทีก็เห็นว่าคุณทกโกเปิดประตูห้องเก็บของ แล้วกำลังก้มมองเธอ

คุณทกโกเดินเข้ามาเงียบๆ แล้วยื่นมือให้ เธอจับมือเขาแล้ว

ยันตัวลุกขึ้นยืน จากนั้นเขาก็ยื่นมือที่กำกระดาษทิชชูก้อนหนึ่งมาตรงหน้าเธอ ซ็อนซุกรับกระดาษทิชชูมาเช็ดน้ำตา น้ำมูก รวมถึงน้ำลายด้วย แต่ถึงอย่างนั้นข้างในใจก็เหมือนจะมีอะไรคอยปะทุออกมาอยู่เรื่อย ๆ เธอจึงต้องสูดหายใจลึกอยู่หลายครั้ง

เมื่อคุณทกโกพาเธอออกมา เธอก็เห็นแสงแดดสดใสกำลังสาดทะลุผ่านกระจกเข้ามาในร้าน คุณทกโกเดินไปที่มุมเครื่องดื่ม แล้วหยิบชาไหมข้าวโพดมาให้เธอขวดหนึ่ง

“เวลาเศร้าต้องกินข้าวโพด...ชาไหมข้าวโพดดีนะครับ”

เธออึ้งไปครู่หนึ่งเพราะไม่รู้ว่าเขาพูดเหลวไหลอะไร แล้วคุณทกโกก็เปิดขวดชาไหมข้าวโพดยื่นให้ ซ็อนซุกมองดูความปรารถนาดีที่อยู่ตรงหน้าเธอครู่หนึ่ง สุดท้ายก็รับมันมาดื่ม ต้องหาอะไรบางอย่างมาสะกดสิ่งที่กำลังปะทุขึ้นมาให้ได้ เธอดื่มชาไหมข้าวโพดดังอึ๊ก ๆ ราวกับเป็นเบียร์สดที่ดื่มท่ามกลางฤดูร้อนอย่างไรอย่างนั้น

หลังจากอาการกระหายน้ำหายไป ซ็อนซุกก็เริ่มเปิดปากพูดโดยที่ควบคุมตัวเองไม่ได้ คุณทกโกตั้งใจฟังคำของเธอเหมือนว่าเขารอโอกาสนี้มานาน ซ็อนซุกยืนเช็ดน้ำตาอยู่ที่เคาน์เตอร์พลางร่ายเรื่องลูกชายไม่เอาไหนของตนออกมาอย่างไม่หยุดหย่อนราวกับสายน้ำที่ทะลักออกมาจากเขื่อน คุณทกโกยืนอยู่ฝั่งตรงข้ามคอยพยักหน้าอย่างต่อเนื่อง และตั้งใจฟังการคร่ำครวญปนอารมณ์โกรธของเธอ

“ฉันไม่เข้าใจเลยจริง ๆ ทำไมเขาถึงทิ้งงานมั่นคง แล้วเสียเวลาชีวิตไปกับการหมกมุ่นอยู่กับเรื่องแปลกประหลาด ทั้งเรื่องหุ้น ทั้งเรื่องทำหนัง เอาเข้าจริงมันก็เหมือนกับการเล่นพนันไม่ใช่หรือ ลูกชายฉันทำผิดพลาดตั้งแต่ตอนไหนกันแน่ หือ”

“เขา...ยังอายุน้อยนะครับ”

“ตอนนี้เขาสามสิบแล้ว สามสิบเลยนะ! ไม่ต่างอะไรกับคนว่างงานอายุสามสิบที่ไม่รู้จักเติบโต”

“คุณเคยลองคุยเรื่องนี้...กับลูกชายหรือยังครับ”

“เขาไม่ฟังที่ฉันพูดเลย มักจะทำเป็นไม่พอใจแล้วก็เดินหนีไปทุกครั้ง ฉันดึงเขาให้มาคุยกันดี ๆ หลายรอบแล้ว แต่ลูกชายก็เมินเดี๋ยวนี้เขาหลบหน้าฉันด้วย สำหรับคนคนนั้น ฉันไม่ต่างอะไรกับแม่บ้านหรือเจ้าของห้องเช่าหรอกค่ะ!”

“คุณลองฟังลูกชาย...ดูก่อนสิครับ เมื่อกี้คุณบอกว่าลูกชายมะ... ไม่ยอมฟังที่คุณพูด...แต่เหมือนคุณซ็อนซุกก็...ไม่ฟังลูกชายเหมือนกันนะครับ”

“คุณว่าไงนะ”

“ตอนนี้คุณตั้งใจฟังผมดี...งั้นก็ลองฟังลูกชายบ้างสิครับ ว่าทำไม...ถึงออกจากงาน...ทำไมถึงเล่นหุ้น...ทำไมทำหนัง...อะไรแบบนั้นน่ะครับ”

“ฟังแล้วจะได้อะไร! ทุกอย่างเป็นเรื่องที่เขาตัดสินใจทำแล้วพังไม่เป็นท่าเองทั้งนั้น เดี๋ยวนี้เขาก็ไม่คุยกับฉันแล้วด้วย!”

“แต่ถึงอย่างนั้น เขาก็...น่าจะเคยบอกไม่ใช่หรือครับ”

“เฮ้อ...มันก็สามปีมาแล้วละค่ะ ตอนนั้นเขาบอกว่าจะลาออกจากบริษัท พอได้ยินฉันก็โกรธจนควันออกหูเลยน่ะสิ บริษัทดี ๆ แบบนั้นกว่าจะเข้าไปได้ก็ยากเย็น ทำไมถึงจะลาออกล่ะ ว่าไหมคะ”

“แล้วคุณได้รู้ไหมว่าทำไม...เขาถึงลาออก”

“ก็ไม่รู้น่ะสิ”

“ลองถามอีกครั้งสิครับ ว่าทำไม...ถึงลาออก มีอะไร...ที่ยากลำบาก มีแค่ลูกของคุณคนเดียวที่รู้เรื่องนี้ คุณก็ควรจะรู้ด้วย...เพราะ

เป็นเรื่องของลูก”

“ฉันเคยกลัวว่าถ้าฟังแล้วเขาจะลาออกจริงๆ ตอนนั้นเลยโวยวายใส่ไปน่ะ พอถามว่าทำไมจะลาออก เขาก็อ้ำๆอึ้งๆ ฉันเลยบอกให้อดทนทำต่อไป แต่เขากลับไปลาออกเสียอย่างนั้น แล้วพ่อเขาก็มาหนีออกจากบ้านไปอีก”

ซ็อนซุกรีบเล่าเรื่องราวของตัวเองออกมาอย่างไม่หยุดพัก เธอรู้สึกว่าขอบตาของตนชื้น จึงเพิ่งนึกได้ว่าภาพของตนที่ชายตรงหน้ามองเห็นจะเป็นอย่างไร จากนั้นก็กลั้นน้ำตาไว้ ชายตรงหน้าครุ่นคิดอย่างหนักอยู่ครู่หนึ่ง โหนกแก้มของเขาขยับขึ้นลง แล้วเขาก็ค่อยๆยิ้มให้ซ็อนซุก

“คุณกลัวนี่เอง กลัวว่าลูกชาย...จะเป็นเหมือนพ่อ”

น้ำตาของซ็อนซุกหยุดไหลทันที เธอเผลอพยักหน้าโดยไม่รู้ตัว

“นั่นแหละที่ฉันหมายถึง ไอ้ฉันก็นึกว่าลูกชายจะโตมาไม่เหมือนพ่อ...แต่ฉันคงเลี้ยงเขามาผิด...ทั้งที่คิดว่าตัวเองทุ่มเทสุดตัวแล้ว แต่ลูกชายกลับไม่รับรู้ถึงความตั้งใจของฉันเลย...เอาแต่เล่นเกมอยู่ในห้องทั้งวัน...ฮึก”

คุณทกโกยื่นก้อนกระดาษทิชชูให้ซ็อนซุกอีกครั้ง เธอหยิบมาเช็ด ตอนนั้นมีลูกค้าเข้ามาในร้านพอดี คุณทกโกเดินเข้าไปในห้องเก็บของส่วนซ็อนซุกก็จัดการอารมณ์ตัวเอง แล้วขยับไปที่เคาน์เตอร์ชำระเงินเพื่อเตรียมให้บริการลูกค้า

หลังจากลูกค้าออกไปแล้ว คุณทกโกก็กลับมาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าซ็อนซุกอีกครั้ง คราวนี้เธอเริ่มอารมณ์สงบแล้ว จึงยิ้มเจื่อนๆกลับไปให้เขา

“ฉันพูดมากไปใช่ไหม ที่ผ่านมาฉันลำบากมามาก...ไม่มีที่ให้

ระบาย…พอคุณทกโกช่วยฟังก็รู้สึกเหมือนแก้ปัญหาไปได้นิดหนึ่งแล้ว ขอบคุณมากนะ”

“นั่นแหละครับ”

“อะไรหรือ”

“ถ้าลองฟังอีกฝ่าย มันก็จะแก้ได้ครับ”

ซ็อนซุกทำตาโต แล้วฟังคำของชายที่อยู่ตรงหน้าอย่างตั้งใจ

“ลองฟังลูกชายดูนะครับ ถ้าฟังแล้ว…จะแก้ปัญหาได้ครับ สักนิดเดียวก็ยังดี”

ซ็อนซุกเพิ่งรู้ตัวว่าที่ผ่านมาเธอไม่เคยฟังคำของลูกชายสักครั้งเลย เธออยากให้ลูกชายใช้ชีวิตตามที่ตัวเองคาดหวัง เธอไม่เคยฟังเลยว่าลูกชายประสบกับเรื่องกลุ้มใจหรือความยากลำบากแบบไหน ถึงได้เดินออกจากเส้นทางของนักเรียนดีเด่นที่แม่ปูทางไว้เป็นอย่างดี เธอเอาแต่ต่อว่าลูกเรื่องที่เขาเดินออกนอกเส้นทาง แต่ไม่เคยมีเวลาได้ฟังเหตุผลนั้นเลย

“นี่ครับ…”

แล้วอยู่ ๆ คุณทกโกก็วางอะไรบางอย่างลงบนเคาน์เตอร์ มันคือเซตข้าวปั้นสามเหลี่ยมสองแถมหนึ่ง คุณทกโกยิ้มเห็นฟันให้กับซ็อนซุกที่จ้องมองเขาด้วยสีหน้างุนงง

“เอาไปให้ลูกชายสิครับ”

“ให้ลูกชายหรือ…ทำไมล่ะ”

“จามงบอกไว้ว่า…ข้าวปั้นสามเหลี่ยม…เหมาะจะกินตอนเล่นเกม…ที่สุด เอาไปให้ตอนลูกชาย…เล่นเกมนะครับ”

ซ็อนซุกก้มลงมองข้าวปั้นสามเหลี่ยมที่คุณทกโกเอามาวางเงียบ ๆ ลูกชายของเธอชอบข้าวปั้นสามเหลี่ยมมาแต่ไหนแต่ไร ถึงขนาดที่พอ

รู้ว่าซ็อนซุกเริ่มทำงานที่ร้านสะดวกซื้อ ก็เคยขอให้เธอเอาข้าวปั้นที่เหลือทิ้งไปให้ แต่แล้วพอถึงจุดหนึ่ง ซ็อนซุกก็เลิกเอาข้าวปั้นสามเหลี่ยมกลับบ้าน เพราะเธอเกลียดที่ต้องเห็นลูกชายเอาแต่หมกตัวอยู่ในห้องแล้วเล่นเกมพร้อมกินข้าวปั้นไปด้วย

หลังจากมองดูเงียบ ๆ อยู่ครู่หนึ่ง เสียงพึมพำของคุณทกโกก็ก้องเข้ามาในหูของเธอ

“แต่ให้แค่ข้าวปั้น...ไม่ได้ครับ ต้องให้...จดหมายด้วย”

ซ็อนซุกเงยหน้าขึ้นมอง คุณทกโกสบตากับเธอ ทำให้เธอยิ่งคิดว่าเขาดูเหมือนสุนัขพันธุ์โกลเด้นรีทรีฟเวอร์จริง ๆ

“เขียนจดหมาย...บอกลูกชาย...ว่าที่ผ่านมาคุณไม่เคยรับฟังเรื่องของเขา ต่อไปนี้จะยอมฟังแล้ว...ช่วยเล่าให้ฟังหน่อย แล้วก็...เอาข้าวปั้นสามเหลี่ยม...วางไว้บนนั้นครับ”

ซ็อนซุกก้มลงมองข้าวปั้นที่คุณทกโกเอามาให้อีกครั้ง พลางกัดริมฝีปาก คุณทกโกหยิบธนบัตรหนึ่งพันวอนที่ยับยู่ยี่ขึ้นมาสามใบ

“อันนี้ผมซื้อเอง รีบ...ยิงบาร์โค้ดสิครับ”

ซ็อนซุกหยิบเครื่องอ่านบาร์โค้ดมาใกล้ข้าวปั้นสามเหลี่ยมตามคำสั่งราวกับเขาเป็นหัวหน้างานของตน พอเสียงติ๊ดดังขึ้นพร้อมกับเสียงเครื่องคิดเงินดังว่า ‘ชำระเงินเรียบร้อย’ เธอก็รู้สึกว่าความหวาด-หวั่นที่เคยลอยไปลอยมาอย่างวุ่นวายในหัวของเธอถูกจัดการเรียบร้อยแล้วเช่นกัน ซ็อนซุก ผู้เชื่อในสุนัขมากกว่าคนพยักหน้าตอบรับให้กับคุณทกโก ผู้ที่ดูเหมือนสุนัขตัวใหญ่ใจดีอีกครั้ง

คุณทกโกยิ้มกว้างจนเห็นฟัน แล้วหมุนตัวเดินออกจากร้านสะดวกซื้อไป กรุ๋งกริ๋ง เมื่อเสียงกระดิ่งดังขึ้น ซ็อนซุกก็เริ่มนึกข้อความในจดหมายที่จะวางไว้ใต้ข้าวปั้นสามเหลี่ยมทันที

หนึ่งแถมหนึ่ง

คย็องมันมักจะเรียกร้านสะดวกซื้อแห่งนั้นในใจว่า 'โรงสีของนกกระจอก' เสมอ ใช่แล้ว วันนี้ก็เป็นโรงสี ส่วนนกกระจอกคือตัวของคย็องมันเอง ตอนเขายังเด็กเคยมีเพลงดังที่ชื่อ *วันของนกกระจอก* ซึ่งขับร้องด้วยน้ำเสียงก้องกังวานของซงซังซิก เพลงนั้นเปรียบชาวบ้านชนชั้นสามัญว่าเป็นนกกระจอก และมีเนื้อหาปลอบโยนชีวิตที่ต้องเผชิญความยากลำบาก *ตอนเช้าช่างสว่างสดใส วันนี้ก็ต้องออกไปเก็บเมล็ดพืชพันธุ์เหมือนเช่นเคย ยามเช้าช่างสว่างสดใสเหลือเกิน* หลังจากเกาหลีได้รับเอกราช และเขาเป็นเด็กน้อยที่เข้าเรียน 'โรงเรียนกุกมิน[1]' ยังเคยฮัมเพลงนี้พลางมีอารมณ์ร่วมไปกับมัน จะว่าไปในตอนนั้นเขาก็เป็นนักเรียนปลายแถวที่คิดว่าการไปโรงเรียนช่างเป็นเรื่องลำบากยากเย็น สำหรับคย็องมันแล้ว ชีวิตก็คือวันอันหนักอึ้งที่ดำเนินต่อเนื่องกันไปเท่านั้นเอง

คนสมัยนี้บ้างก็ว่าการดื่มเหล้าคนเดียวเป็นเรื่องโรแมนติก บ้างก็ว่าการดื่มเหล้าคนเดียวกำลังเป็นกระแส แต่จะอย่างไรก็ช่าง ในตอนที่คำว่าการดื่มเหล้าคนเดียวเริ่มกลายมาเป็นประเด็นในสังคม

[1] คำเรียกโรงเรียนประถมศึกษาของเกาหลีในยุคอาณานิคม

ด้วยสาเหตุหลายอย่าง สำหรับคย็องมันแล้ว ก็ไม่ต่างกับการนั่งลงที่โต๊ะด้านนอกร้านสะดวกซื้อหลังเลิกงาน รับลมเย็น ๆ และกระดกโซจูขึ้นดื่ม โรแมนติกบ้าอะไร แค่การดื่มเหล้าคนเดียวของเขาไม่ตกเป็นเป้าสายตาของคนอื่นก็นับว่าโชคดีมากแล้ว

เขาจำไม่ได้ชัดเจนว่าโต๊ะด้านนอกร้านสะดวกซื้อแห่งนั้นกลายมาเป็นที่ประจำของตนเวลาดื่มเหล้าคนเดียวไปตั้งแต่เมื่อไร จำได้รางๆ ว่าตอนอากาศเริ่มเย็นลง เขามักแวะกินรามย็อนแบบถ้วยที่ร้านสะดวกซื้อก่อนเข้าบ้านบ่อย ๆ จากนั้นก็เพิ่มข้าวปั้นสามเหลี่ยมลงไปในรามย็อน และเติมกิมจิผัดลงไปอีก ตบท้ายด้วยโซจูฉลากสีแดงหนึ่งขวด จนตอนหลังมันเริ่มกลายเป็นโต๊ะอาหารอันอุดมสมบูรณ์ เขากลายเป็นนกกระจอกที่บินผ่านโรงสีแห่งนี้ไปไม่ได้ง่าย ๆ ตอนเที่ยงคืนของทุกวันจึงต้องแวะมาดื่มสุราและกับแกล้มในมูลค่าห้าพันวอนเติมลงไปให้ท้องอิ่ม น้ำซุปรามย็อนอุ่น ๆ ทำให้เขารู้สึกโล่งสบาย ส่วนโซจูเย็น ๆ ก็ทำให้ร่างกายอบอุ่น เขาจับคู่รามย็อนและข้าวปั้นสามเหลี่ยมจำนวนมากที่จัดวางอยู่ในร้านสะดวกซื้อจนเกิดเป็นเมนูใหม่ได้ทุกวัน จึงไม่รู้สึกเบื่อเลย

วันนี้เป็นเมนู ‘ชัมชัมชัม’ มันคือการจับคู่ที่ลงตัวที่สุดของคย็องมันตลอดหลายเดือนที่ผ่านมา ชัมแกรามย็อน[2] ชัมชีคิมบับ[3] รวมไปถึงชัมอีซึล[4] เหล่านี้คือตัวเลือกอันดับหนึ่งในดวงใจของคย็องมัน อีกทั้งยังเป็นการปิดท้ายวันที่กินแล้วไม่มีทางนึกเสียใจเป็นอันขาด อีกอย่างมันยังเป็นสินค้าคุ้มค่าที่สุดสำหรับคนจนที่ต้องการดื่มเหล้าคนเดียวด้วย

---

[2] ยี่ห้อบะหมี่กึ่งสำเร็จรูป รสชาติเผ็ดเล็กน้อย ภายในซองจะมีไข่อัดเป็นก้อนมาให้ด้วย

[3] ข้าวห่อสาหร่ายไส้ทูน่า

[4] ยี่ห้อโซจู

แต่วันนี้ที่เคาน์เตอร์มีชายแปลกหน้ายืนอยู่ ร่างใหญ่และสายตาน่าเกรงขามของเขาแตกต่างกับลุงหน้าซาลาเปาก่อนหน้านี้ลิบลับ คย็องมันเดินไปที่เคาน์เตอร์อย่างกระดากอาย แล้ววางซัมอีซีลซัมแกรามย็อน และซัมชีคิมบับลงบนเคาน์เตอร์ ชายคนนั้นยื่นเครื่องอ่านบาร์โค้ดมาแตะเพื่อคิดราคาอย่างเชื่องช้า

“ห้าพัน...สองร้อยวอน...ครับ”

วิธีการพูดที่เว้นช่วงและไร้อารมณ์ของเขาทำให้คย็องมันลำบากใจ เขารีบจ่ายเงินแล้วหยิบตะเกียบไม้ข้างเคาน์เตอร์ออกไปนั่งโต๊ะข้างนอก หลังจากวางอาหารลงบนโต๊ะ ก็หยิบแก้วกระดาษที่มักจะพกติดตัวออกมาจากกระเป๋า ทีนี้ก็แค่รอให้รามย็อนสุก เขาแง้มฝาของถ้วยซัมแกรามย็อนแล้วลอบมองข้างใน ให้ตายสิ ดันบังเอิญสบตากับผู้ชายร่างหมีที่ยืนประจำเคาน์เตอร์คนนั้นเสียได้ คย็องมันรีบเบนสายตามองไปทางอื่น แล้วฉีกซองเครื่องปรุง

คย็องมันเดินกลับเข้าไปในร้านอีกครั้งเพื่อกดน้ำ ระหว่างนั้นก็คิดถึงลุงหน้าซาลาเปาที่ทำงานถึงสัปดาห์ที่แล้วไปด้วย ลุงคนนั้นดูเหมือนลาออกจากงานก่อนเกษียณอายุ แล้วมาทำงานกะดึกที่ร้านสะดวกซื้อ ใบหน้ากลมและผมที่ตัดสั้นทำให้คนที่เห็นรู้สึกสบายใจ คย็องมันแอบเรียกเขาในใจว่าลุงซาลาเปา ลุงซาลาเปาเป็นคนที่ใจดีมาก เวลาไปซื้อรามย็อนแบบถ้วย เขาจะหยิบตะเกียบไม้ให้ และอวยพรว่ากินให้อร่อย คย็องมันนึกถึงสายตาอบอุ่นของลุงที่บางครั้งก็ยื่นแซนด์วิชแฮมที่เพิ่งเลยวันหมดอายุมา แล้วบอกว่าถ้าไม่ติดอะไรก็ให้รับไปกิน มันคือช่วงเวลาแบ่งปันความเห็นอกเห็นใจ ในฐานะสหายที่กำลังเผชิญกับความยากลำบากในสมรภูมิชีวิตเดียวกัน

ถ้าอย่างนั้น ชายผู้มาดูแลร้านสะดวกซื้อแห่งนี้ในช่วงกลางคืน

อันแสนเงียบเหงาแทนลุงซาลาเปาคือใครกัน คย็องมันคาดเดาไปเรื่อยระหว่างรอให้รามย็อนสุก ท่าทีไร้อารมณ์ ท่าทางไม่คุ้นชินกับงานบริการ รวมถึงสายตาที่ไม่รู้ว่าอวดดีหรือง่วงนอนยามเฝ้ามองมายังคย็องมันอย่างระแวดระวังตอนดื่มเหล้า...ดูแล้วเหมือนเจ้าของร้านไม่มีผิด เจ้าของร้านสะดวกซื้อซึ่งไม่ต่างอะไรกับประธานบริษัทที่ทำให้ชีวิตของคย็องมันในแต่ละวันเหมือนตกนรก ใช่แน่ๆ เขาคงจะเห็นว่ากิจการที่ร้านไปได้ไม่ค่อยดีจึงไล่ลุงซาลาเปาออก แต่ไม่มีแผนสำรอง แม้จะลองจ้างคุณยายแถวนี้มาทำงานได้สองสามวัน แต่ก็คงช่วยอะไรไม่ได้ ตัวเองเลยลงมาทำเอง อาจเพราะลุงซาลาเปาทำงานมาเกือบปีแล้วจึงชิงไล่เขาออกก่อน เนื่องจากถ้าเลยหนึ่งปีจะต้องจ่ายค่าชดเชยเมื่อให้ออกจากงาน หลักการเดียวกับบริษัทของคย็องมันที่ต่อให้พนักงานสัญญาจ้างทำงานดีแค่ไหน ก็จะไล่ออกตอนทำได้ประมาณสิบเอ็ดเดือนเสมอ

พอเริ่มมองออกว่าชายรูปร่างเหมือนหมีคนนั้นเป็นเจ้าของร้าน รสชาติของสุราก็เริ่มหวานขึ้นมา เขาเป่าซัมแกรามย็อนรสชาติเผ็ดเล็กน้อยดังฟู่ๆ แล้วสูดมันลงคอ จากนั้นก็เทโซจูใส่แก้วแล้วดื่มจนหมด สภาพเศรษฐกิจไม่เคยดีขึ้นเลยตั้งแต่สมัยทันกุน[5] เป็นต้นมา งานบริษัทยังคงเหนื่อยยากอยู่เสมอ หลังจากประธานบริษัทประกาศว่าบริษัทประสบปัญหาด้านการเงิน ทำให้ชูซ็อก[6] ปีนี้ไม่มีโบนัส ตัวประธานเองก็ซื้อรถคันใหม่เป็นรถนำเข้าจากต่างประเทศประเภทที่ถ้าได้เจอบนถนนเลนข้างๆ เมื่อไร รถคันอื่นจะรีบถอยห่างโดยอัตโนมัติ จำนวนเงินเดือนที่ถูกแช่แข็งมาเป็นเวลาสี่ปีของเขานอกจากไม่เคยจะถูกหยิบยกขึ้นมา

[5] กษัตริย์องค์แรกในอาณาจักรเกาหลียุคโบราณ

[6] เทศกาลไหว้ขอบคุณพระเจ้า เป็นวันหยุดยาวที่คนเกาหลีมักเดินทางกลับบ้านเกิด

เป็นประเด็นต่อรองสักครั้งแล้ว ยังเป็นตัวเลขที่พวกรุ่นน้องชอบเอาไปพูดเล่นกันอย่างสนุกปาก เมื่อถูกปฏิบัติเช่นนี้ เขาจะลาออกตอนไหนก็คงไม่แปลก แต่เพราะมีเหตุผลที่ทำให้ลาออกไม่ได้ จึงทำได้เพียงมองว่าประธานเป็นหัวหน้ายมบาลในนรกเท่านั้น

กลับไปบ้านแล้วก็ใช่ว่าเขาจะล็อกเอาต์ออกจากนรกไปได้ ปีหน้าลูกฝาแฝดของเขาจะขึ้นชั้นมัธยมต้นแล้ว จึงมีเรื่องให้ต้องใช้เงินไม่น้อย ภรรยาของเขาต้องทำงานเสริมอีกแรงเพื่อช่วยดูแลค่าใช้จ่ายในครอบครัว จนไม่มีเวลาเอาใจใส่คย็องมัน ความอบอุ่น ความมั่นคง ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันที่เคยได้รับจากครอบครัวเลือนหายไปนานมากแล้ว อาหารมื้อดึกกับโซจูที่เคยดื่มที่บ้านหลังเลิกงานก็เป็นสิ่งต้องห้ามไปนานแล้วเช่นกัน ภรรยาบอกว่ามันไม่ดีต่อลูก ๆ เธอจึงไม่ให้เขาเอาสุราเข้าบ้าน แถมงานอดิเรกอย่างเดียวของตนซึ่งคือการดูไฮไลต์ของกีฬาเบสบอลระดับชาติ เขาก็ทำไม่ได้แล้ว เพราะถูกแย่งสิทธิ์ในการเลือกช่องโทรทัศน์ไป เขาทุ่มเททำงานหนักจนไม่มีเวลาให้กับครอบครัวได้อย่างเต็มที่ แต่ถึงอย่างนั้นก็ใช่ว่าเขาจะหาเงินมาได้เยอะ หรือได้รับการปฏิบัติที่ดีขึ้น พอเกิดเหตุการณ์แบบเดิมซ้ำ ๆ ภรรยาก็อ่อนล้า คย็องมันเองก็ดูแลครอบครัวไม่ได้ดี เขากลายเป็นสามีที่ไร้ตัวตนในสายตาของภรรยา กลายเป็นพ่อที่น่าเบื่อของลูกฝาแฝด และแก่ตัวไปทั้งอย่างนั้น โดยไม่มีจุดพลิกผันในชีวิตแต่อย่างใด ไม่สิ ถ้าเกิดว่าถูกไล่ออกจากบริษัท แล้วหางานใหม่ไม่ได้ สถานภาพเหล่านั้นก็อาจถูกกระชากไปก็ได้ แล้วชีวิตของเขาก็จะจบลงแบบหักมุมหรือไม่ก็แบบเศร้าไม่ใช่หรือ

เรื่องนี้ผิดพลาดตั้งแต่ตอนไหนกัน ตลอดสี่สิบสี่ปีที่ผ่านมาเขาใช้ชีวิตอย่างเต็มร้อยมาตลอด หลังจบจากมหาวิทยาลัยธรรมดา ๆ

แห่งหนึ่ง ก็เริ่มทำงานเป็นตัวแทนขายยาที่หลายคนพูดกันว่ายากนักยากหนา ตามด้วยงานขายประกันรถยนต์ กระดาษสำหรับงานพิมพ์ ไปจนถึงเครื่องมือการแพทย์ เขาสั่งสมประสบการณ์มาเรื่อย ๆ โดยไม่เคยเปลี่ยนสายงานไปทำด้านอื่นนอกจากการขายเลย เขาเป็นคนที่เกิดมาพร้อมช้อนดิน[7] ตั้งแต่แรก และรู้ว่าตนเองไม่ได้มีความสามารถอะไรนัก จึงอาศัยความซื่อสัตย์และความเป็นมิตรเป็นอาวุธในการต่อสู้เรื่อยมา เขาแต่งงานกับภรรยาอายุน้อยกว่าสี่ปี ซึ่งเป็นพนักงานของบริษัทคู่ค้า และในตอนให้กำเนิดลูกฝาแฝด เขายังเคยคิดว่าแม้ตนจะเป็นช้อนดิน แต่ก็เติบโตมาได้อย่างงดงามเช่นกัน นั่นหมายความว่าเขาเองก็เคยมีช่วงเวลาที่ภาคภูมิใจว่าชีวิตของตนมีคุณค่าไม่ต่างจากพวกช้อนทองเลย

แต่แล้วเวลาก็ทำให้เขาเห็นความแตกต่าง เมื่อเวลาผ่านไปพวกคนที่ยืนนำหน้าไปไกลตั้งแต่จุดปล่อยตัวก็ยิ่งสะดวกสบาย ความสามารถและเงินทองมีแต่จะเพิ่มพูนยิ่งขึ้น ในขณะที่คย็องมันกลับรู้สึกว่าตนเป็นดั่งทหารในสนามเพลาะที่ต้องบุกไปข้างหน้า ทั้งที่กระสุนดินปืนของเขาหมดและแทบจะเหลือแต่ตัวเปล่า ไม่ว่าจะหาเงินได้มากแค่ไหน ก็มีเรื่องให้ต้องใช้เงินเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ในขณะที่พละกำลังของตนนับวันก็ยิ่งร่อยหรอลง ความซื่อสัตย์และความเป็นมิตรที่เคยเป็นจุดเด่นของเขาก็ได้พื้นฐานมาจากสมรรถภาพทางร่างกายพออายุมากขึ้น พละกำลังที่เสื่อมถอยก็เปลี่ยนความซื่อสัตย์และความเป็นมิตรของเขาให้กลายเป็นการไร้ความสามารถและความขี้ขลาด เมื่อปัญหาเรื่องพละกำลังเข้ามาครอบงำพลังในจิตใจ วันที่จิตใจอ่อนแอก็มี

[7] คนเกาหลีมีคำเรียกคนที่เกิดมาในพื้นฐานครอบครัวต่าง ๆ คนที่เกิดมาในครอบครัวที่มีฐานะร่ำรวยมักเรียกว่า ช้อนทอง ช้อนเงิน แต่คนที่เกิดมาในครอบครัวธรรมดาจะเรียกว่า ช้อนดิน

มากขึ้น แล้วสิ่งที่ได้รับกลับมาต่อจากนั้นก็คือการเมินเฉยจากประธานบริษัทและเพื่อนร่วมงาน

เขาดื่มโซจูไปเรื่อย ๆ ขณะจมปลักอยู่ในความคิดอันขมขื่นจนเหลือสุราอยู่แค่ครึ่งแก้ว ก้อนไข่ไก่ในซัมแกรามย็อนยังไม่ละลายเลยด้วยซ้ำ แต่โซจูไม่เหลือแล้ว ช่างเป็นสถานการณ์ที่ชวนให้ลำบากใจจริง ๆ แต่หากดื่มอีกขวด เขาก็ไม่มั่นใจว่าจะดูแลตัวเองในวันพรุ่งนี้ไหว ตอนยังหนุ่ม ต่อให้ดื่มสามสี่ขวดแล้วเข้านอนก็ยังตื่นไปทำงานได้โดยไม่มีอาการเมาค้างเลยสักนิด แต่ตอนนี้ ถ้าดื่มเกินวันละขวดอาจทำให้อาเจียนออกมาตอนนั่งรถไฟฟ้าสายนรกไปทำงานก็ได้

สิ่งนั้นเรียกว่าพลังในการฟื้นฟูสภาพร่างกายหรือเปล่านะ เอาเป็นว่าเขาไม่มีสิ่งนั้นเหลืออยู่แล้ว ตอนอายุยังน้อย เวลาทำอะไรผิดพลาดยังมีแรงที่จะทำให้กลับเป็นเหมือนเดิม ต่อให้เมาค้าง แต่แค่ได้อาบน้ำอุ่นก็ขจัดอาการนั้นออกไปได้จนหมด แต่ตอนนี้ พลังการฟื้นสภาพร่างกายของเขาระเหยไปอย่างรวดเร็วดั่งแถบพลังในเกมหายไปจนหมด คย็องมันกลืนคำสุดท้ายที่เหลือของซัมชีคิมบับลงคอ สูดเส้นซัมแกรามย็อนตามลงไป จากนั้นก็ดื่มโซจูที่เหลือเพียงครึ่งแก้วตามหลังล็อกเอาต์จากอิสรภาพเพียงอย่างเดียวของวันนี้แล้ว เขาก็เก็บของบนโต๊ะที่ตนนั่ง

คืนต่อมา ชายร่างหมียังคงยืนคิดราคาอาหารของคย็องมันอย่างเนือย ๆ แต่คราวนี้เขายื่นตะเกียบไม้มาให้ทันที ดูเหมือนจะเริ่มคุ้นชินกับงานในร้านแล้วหลังจากผ่านไปหนึ่งวัน ถือว่าเรียนรู้ได้ดีทีเดียว คงเพราะแบบนี้ถึงได้เป็นเจ้าของร้าน ทั้งที่ดูแล้วเขาน่าจะอายุพอ ๆ กับลุงซาลาเปา ขณะที่คนอื่นในวัยนี้ลาออกจากงานก่อนเกษียณ แต่เขากลับมีกิจการเป็นของตัวเองแล้ว ชีวิตของเขาคงจะเป็นชีวิตที่เชื่องช้า

มีแค่การเดินทางไปตามสาขา และบางครั้งก็ทำงานอุดช่องโหว่ให้สาขาที่ขาดคน หรือไม่ก็หาอะไรทำฆ่าเวลาไปเรื่อย

คย็องมันรู้สึกอิจฉาและอ่อนล้าในเวลาเดียวกัน เขาลงมือทำตามกิจวัตรบนโต๊ะซึ่งเป็นสวรรค์แห่งเดียวของวัน ชายคนนั้นยังจับตามองเขา เขาสงสัยว่าอีกฝ่ายจะคิดอย่างไรกับตน คงคิดว่าเป็นไอ้ขี้แพ้และเป็นหัวหน้าครอบครัวทั่วไปที่เหนื่อยยาก แต่จะอย่างไรก็ช่าง คย็องมันยังคงเป็นลูกค้า เขาจ่ายเงินให้กับที่ร้านวันละห้าพันวอนทุกวัน แถมเป็นลูกค้าดีเด่นที่เก็บกวาดโต๊ะอย่างเอี่ยมอ่องหลังกินเสร็จด้วย แม้คย็องมันจะรู้สึกว่าสายตาของชายเจ้าของร้านทำให้เขาลำบากใจ แต่เขาก็ตัดสินใจแล้วว่าจะไม่ยอมให้ใครมาแย่งที่ของเขาตรงนี้ไปเด็ดขาด

ผ่านไปเช่นนั้นเป็นเวลาหนึ่งเดือนกว่าๆ จุดสิ้นสุดของปี 2019 ดำเนินใกล้เข้ามาทุกขณะ บ้าเอ๊ย ปีนี้อย่าว่าแต่เรื่องเลื่อนตำแหน่งเลย แค่ไม่ถูกลดเงินเดือนก็โชคดีเท่าไรแล้ว พอคิดถึงลูกฝาแฝดที่จะขึ้นชั้นมัธยมต้นปีหน้า คย็องมันก็อึดอัดใจ ภรรยาเคยเปรยกับเขาอย่างระมัดระวังว่าถ้าลูกขึ้นมอต้นแล้ว ต้องส่งไปเรียนพิเศษเยอะกว่าเดิม คย็องมันเห็นด้วยกับคำพูดของเธอ แต่ความหนักใจก็ถาโถมเข้ามาพออึดอัดจนแทบเป็นบ้า ก็มีเพียงการดื่มโซจูที่โต๊ะด้านนอกร้านในคืนอันหนาวเหน็บนี้เท่านั้นที่เป็นดั่งยาย่อยอาหารให้กับเขา

คย็องมันจำไม่ได้อย่างชัดเจนว่าชายคนนั้นมานั่งลงตรงหน้าเขาตั้งแต่เมื่อไร พอทั้งความเหนื่อยล้า ความเมามาย และความเหน็บหนาวโถมเข้ามาซ้อนทับกัน เขาก็คงนั่งห่อตัวจนผล็อยหลับ พอตื่นขึ้นมาอีกที เจ้าของร้านที่สวมเสื้อกันหนาวสีขาวจนดูเหมือนหมีขั้วโลก

ก็มานั่งพ่นไอหนาวออกจากปากอยู่ตรงหน้าเขาแล้ว

“คุณ มานอน...ในที่แบบนี้...จะหนาวตายเอานะครับ”

เขาพูดเหมือนคย็องมันเป็นคนไร้บ้าน แม้คย็องมันจะไม่พอใจแต่ก็ถูกรูปร่างสูงใหญ่กับอำนาจของผู้เป็นเจ้าของร้านกดทับไว้ จึงทำได้เพียงรินโซจูที่เหลือใส่แก้ว

“ต่อให้...ดื่มเหล้า...ก็ไม่หายหนาวหรอกครับ”

เจ้าของร้านมีนิสัยชอบพูดเว้นช่วง ไม่รู้ว่าเป็นเพราะกำลังดูถูกคย็องมันหรือมีนิสัยชักช้ายืดยาดอย่างนี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว เอาเป็นว่าคย็องมันไม่ชอบเลย เขารู้สึกเสียหน้าจึงยกแก้วโซจูขึ้นดื่มจนหมดอีกครั้ง

“มันก็อุ่นขึ้นนะ ผมกินหมดแล้วจะไปเอง คุณไม่ต้องมาเร่งหรอก”

คย็องมันพูดเหมือนเป็นเชิงต่อต้านเล็กน้อย แล้วหยิบขวดโซจูขึ้นมา ปรากฏว่ามันหมดแล้ว! พอรสชาติขมเฝื่อนในปากจางหายไป ความอับอายก็เข้ามาแทนที่ แต่ถึงอย่างนั้นจะให้ดื่มอีกขวดก็ไม่ไหว... คิดแล้วก็หงุดหงิด แถมเขายังเกลียดสีหน้าท่าทางชวนให้ขนลุกของชายที่อยู่ตรงหน้ายิ่งกว่าอะไร แล้วอยู่ดีๆ ชายคนนั้นก็พูดว่า “เดี๋ยวครับ” แล้วเดินหายเข้าไปในร้าน อะไรของเขานะ

ครู่ถัดมา ชายคนนั้นหยิบแก้วกระดาษสำหรับใส่อเมริกาโนขนาดใหญ่ออกมาสองใบ แล้ววางลงตรงหน้าคย็องมันที่กำลังจ้องมองเขาด้วยตาเบิกโพลง พอดูดีๆ ก็เห็นว่าในแก้วมีของเหลวสีเหลืองนวลพร้อมด้วยน้ำแข็งสองก้อน ชวนให้เขานึกถึงวิสกี้ในแก้วอย่างน่าประหลาดใจ ไม่สิ ต้องเป็นวิสกี้แน่ๆ แต่ทำไมกันล่ะ หรือว่าเขาจะใส่ยาพิษลงไป คย็องมันมองเขาด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความระแวง

ชายคนนั้นพยักพเยิดเป็นสัญญาณว่าให้ดื่ม แล้วก็ยกแก้วกระดาษในมือตนขึ้นมาจิบ เป็นท่าทางที่ดูสบายจนทำให้รู้สึกว่าเขาเคยลองดื่มเหล้าฝรั่งผสมมาก่อนแล้ว คย็องมันคิดถึงสมัยทำงานเป็นพนักงานขายยา เขาเคยพาลูกค้าหมอหรืออาจารย์มหาวิทยาลัยไปเลี้ยงรับรองที่รูมซาลอน[8] แล้วพวกเขายกเหล้าฝรั่งขึ้นดื่มอย่างกับเป็นชาบาร์เลย์

พอเขาเห็นคย็องมันนิ่งไปก็ยกแก้วขึ้นดื่มจนหมดเหลือเพียงแต่น้ำแข็ง อา ใบหน้าพออกพอใจของชายคนนั้นขณะเช็ดริมฝีปาก ทำให้คย็องมันรู้สึกหยิ่งผยองตามไปด้วย เขายกแก้วขึ้นดื่มตามจนหมดในอึกเดียว ของเหลวเย็น ๆ ไหลลงตามหลอดอาหารจนความเย็นแผ่ซ่านไปทั่ว เขารู้สึกราวกับว่าหน้าอกของตนถูกแช่แข็งไปด้วย ทว่าความร้อนวูบวาบของเหล้าฝรั่งควรจะไหลย้อนสวนทางขึ้นมา แต่กลับไม่มีสิ่งที่ว่า มีเพียงไอเย็นเท่านั้น อะไรกันล่ะนี่

“โล่งเลยใช่ไหมครับ”

“นี่มันอะไรครับเนี่ย”

“ชา...ไหมข้าวโพดครับ เวลาเสียใจ...ดื่มแล้วจะรู้สึกดี”

ชาไหมข้าวโพดใส่น้ำแข็งงั้นหรือ...คย็องมันรู้สึกเสียอารมณ์จนไม่รู้ว่าจะต้องมีปฏิกิริยาตอบกลับอย่างไร เขาลังเล

“สีของ...ชาไหมข้าวโพด...ทำให้รู้สึกเหมือนดื่มเหล้า...แล้วก็ทำให้โล่งด้วยครับ ดื่มแล้วดี”

อะไรกัน คย็องมันนึกขึ้นมาว่าหากคนคนนี้ไม่ใช่คนประหลาดก็คงทำไปเพราะต้องการแกล้งเขาแน่ ๆ แต่เขาก็ไม่อาจปลดปล่อยอารมณ์โกรธออกไปได้ด้วยเหตุผลเพียงเพราะเครื่องดื่มที่อีกฝ่ายเอา

[8] ร้านเหล้าระดับหรูหราที่ดื่มเหล้าและเรียกพนักงานหญิงมาให้บริการในห้องได้

มาให้ด้วยความหวังดีซึ่งไม่ใช่สุรา คย็องมันพยักหน้าอย่างไม่ค่อยเต็มใจนัก แล้วลุกขึ้นเพื่อเตรียมเก็บกวาด

“ผมก็...เคยดื่มเหล้าทุกวันครับ”

เมื่อเห็นคย็องมันลุกขึ้นยืน ชายตรงหน้าก็พูดด้วยเสียงแผ่วเบาราวกับพึมพำ คย็องมันหยุดชะงักไป เพราะรู้สึกได้ถึงตัวตนของเขาแล้วจึงลุกขึ้นอีกครั้ง

“ดื่มทุกวัน...ก็เลยทรุดโทรม ทั้งร่างกาย ทั้งสมอง เพราะอย่างนั้น...”

ชายคนนั้นหยุดพูด แล้วหันมามองเขาด้วยสายตาเย็นชา คย็องมันงุนงง ตัวเขาคือคนที่ดื่มเหล้าแท้ๆ แต่ทำไมคนคนนี้กลับพูดเพ้อเจ้อเหมือนคนเมา คย็องมันรีบพูดเพื่อจะได้รีบออกไปจากตรงนี้

“เพราะอย่างนั้นทำไมครับ คุณจะบอกว่าต่อไปนี้ไม่ให้ผมมาที่นี่แล้วอย่างนั้นหรือ”

มุมปากของชายหนุ่มยกขึ้นเล็กน้อย เขาสอดมือเข้าไปในอ้อมอกของตัวเอง อะไร เขาจะหยิบมีดออกมาหรือเปล่านะ คย็องมันยืนตัวเกร็ง แต่ชายคนนั้นกลับหยิบซาไหมข้าวโพดออกมาแล้วยกขึ้นให้ดู

“ดื่มซา...ไหมข้าวโพดนะครับ รับไปอีก...แก้วหนึ่ง”

ชายคนนั้นเปิดขวดเครื่องดื่มแล้วเทใส่ในแก้วทั้งสองที่เหลือเพียงน้ำแข็งอีกครั้ง เขาทำเหมือนกับกำลังพูดคุยร่วมวงอยู่กับเพื่อนในวงเหล้าที่ไม่มีมารยาท คย็องมันคิดในใจว่า อย่านะ...แต่แล้วเขาก็ยกแก้วขึ้นเพื่อขอชนอย่างที่คิดจริงๆ แม้ในใจจะคิดสงสัยว่านี่มันเรื่องอะไรกันแน่ แต่นิสัยชอบตามน้ำที่ติดตัวมาเพราะอาชีพการงานก็เผยออกมา เขายกแก้วของตัวเองขึ้นมาต่ำกว่าแก้วของอีกฝ่ายเล็กน้อยแล้วชน จากนั้นก็ดื่มหมดในรวดเดียว อา หนาวจัง

“เมื่อก่อน ผมก็...น่าจะเคยดื่มเหล้า...สีแบบนี้มาเยอะเหมือนกันครับ”

ชายหนุ่มวางแก้วลงแล้วพูด ก็คงจะอย่างนั้นแหละ เจ้าของกิจการอย่างคุณคงจะดื่มมาเยอะรวมทั้งเหล้าฝรั่ง มีเงินมากมาย ตอนนี้อยากจะหันมาดูแลสุขภาพก็เลยเปิดฉากองก์ที่สองของชีวิตโดยไม่ต้องคิดอะไร

“แต่...ตอนนี้ผมดื่มแต่อันนี้ครับ ไม่มีเหล้า...ผมก็อยู่ได้”

“คุณกำลังบอกให้ผมเลิกเหล้าเหรอ”

ชายคนนั้นพยักหน้าด้วยสีหน้าเรียบเฉย แต่นั่นกลับทำให้คย็องมันรู้สึกฉุน

“ไม่ให้ผมมาที่ร้านนี้เสียยังจะดีกว่า คุณมีสิทธิ์อะไรมาบอกให้ผมเลิกเหล้า”

“ผมอยากช่วย...ผมจะรินชาไหมข้าวโพด...ใส่น้ำแข็งให้คุณทุกวัน คุณกินรามย็อน กินคิมบับ...แล้วก็ดื่มนี่เถอะนะครับ แล้วคุณก็จะเลิก...คิดเรื่องเหล้าไป –”

“การที่ผมมาดื่มเหล้าคนเดียวที่นี่มันรบกวนกิจการร้านคุณหรือผมเคยทิ้งขยะไว้หรือ ผมเก็บกวาดทุกครั้งก่อนกลับ คุณจะมาช่วยอะไรบอกมาเลยดีกว่าว่าต่อไปนี้ไม่ต้องมาแล้ว!”

คย็องมันลุกขึ้น แล้วเดินจากไปโดยไม่หันกลับมามอง เดี๋ยวเจ้าของร้านที่ชอบพูดจาไร้สาระก็คงเก็บกวาดโต๊ะเองนั่นละ ตอนนี้ร้านนั้นก็เป็นเหมือนบริษัทคู่ค้าที่ไม่ติดต่อกันแล้ว จึงไม่จำเป็นต้องสนใจว่าตัวเองจะดูเป็นอย่างไรในสายตาเขา ระหว่างที่คย็องมันกำลังสับสนว่าเพราะสร่างเมาแล้วจึงรู้สึกหนาว หรืออากาศหนาวเหน็บกลางดึกของฤดูหนาวทำให้เขาสร่างเมากันแน่ เขาก็ออกแรงกดที่เท้าขณะก้าวเดิน

ไปด้วย เพื่อสะกดความเสียดายที่โรงสีของนกกระจอกแห่งเดียวของเขาหายอีกแล้ว

ปลายปีมีงานเลี้ยงของบริษัทหลายต่อหลายครั้ง คย็องมันจึงต้องกลับบ้านด้วยสภาพที่เมามายสองวันครั้ง แน่นอนว่าเขาไม่โหยหาการดื่มเหล้าเพียงลำพังที่ร้านสะดวกซื้อแล้ว เวลาเดินผ่านหน้าร้านซึ่งเป็นเส้นทางที่ใกล้ที่สุดจากสถานีรถไฟใต้ดินกลับไปบ้าน ก็เพียงแค่เหลือบมองด้วยดวงตาของคนเมาเท่านั้น พอเขาไม่แวะไปแล้ว โต๊ะด้านนอกร้านก็ยิ่งดูเปล่าเปลี่ยวขึ้นไปอีก เขามองเยาะเหมือนอยากจะสมน้ำหน้าแล้วเดินผ่านไป

เปิดศักราชใหม่ในปี 2020 ผู้คนโยนปีที่แล้วทิ้งเหมือนโยนเสื้อผ้าสกปรกลงเครื่องซักผ้า และทำตัวเหมือนกับได้เสื้อผ้าใหม่ ทั้งภรรยา ทั้งลูกฝาแฝดที่เพิ่งจะกลายเป็นนักเรียนมอต้นก็กำลังต้อนรับปีใหม่อย่างมีชีวิตชีวา ลูกๆสูงจนเท่าไหล่ของคย็องมันแล้ว อีกไม่นานเขาคงจะกลายเป็นคนที่ตัวเตี้ยที่สุดในบ้าน (ภรรยาที่ตัวสูงเท่ากันยังคงสูงร้อยหกสิบแปดเหมือนตอนก่อนแต่งงาน แต่ที่ผ่านมาเขาก้มตัวเยอะหรืออย่างไรก็ไม่รู้ ตอนไปตรวจสุขภาพครั้งล่าสุด ผลออกมาว่าเขาสูงร้อยหกสิบหกเซนติเมตร)

ปัญหาไม่ได้มีแค่เรื่องส่วนสูงที่ลดลง พอขึ้นปีใหม่และอายุมากขึ้น ความนับถือในตัวเองของเขาก็พังทลาย ทั้งหมดเป็นเพราะความอับอายจากที่ทำงาน และเพราะรู้สึกเหมือนถูกกีดกันออกจากคนในบ้าน เขาคิดว่าบาดแผลเกี่ยวกับศักดิ์ศรีที่ได้รับจากบริษัทและบริษัทคู่ค้านั้นคงจะรักษาได้หากลาออกจากบริษัท แต่บาดแผลเกี่ยวกับศักดิ์ศรีที่ได้รับจากคนในบ้าน เขาไม่รู้เลยว่าจะต้องทำอย่างไร หาก

ลาออกจากบริษัทและหนีออกจากบ้านพร้อมกันล่ะ ถ้าอย่างนั้นเขาก็จะกลายเป็นคนไร้บ้าน คย็องมันตั้งเป้าหมายไว้ว่าปีนี้จะลาออกจากบริษัทแห่งนี้ที่ไม่ยินดีต้อนรับเขา แล้วหางานใหม่ให้ได้ ภรรยาอาจเป็นห่วงแต่ต่อให้หาเงินได้น้อยกว่าเดิม อย่างน้อยก็อยากทำงานที่ได้รับการปฏิบัติเหมือนมนุษย์ทั่วไป ทว่าในความเป็นจริงแล้ว ถ้าหาเงินได้น้อยกว่าเดิมก็คงยากที่จะได้รับการปฏิบัติเหมือนมนุษย์ทั่วไปจากคนในครอบครัว ดังนั้นปีใหม่สำหรับคย็องมันจึงยังคงเป็นเหมือนฤดูหนาวในปีเก่า ก็เป็นอย่างนั้นจริง ๆ ไม่ใช่หรือ เดือนธันวาคมของปี 2019 หรือเดือนมกราคมของปี 2020 ก็หนาวเย็นไม่ต่างกัน เขารู้สึกสมเพชผู้คนที่รู้สึกตื่นเต้นไปกับปีใหม่ เมื่อเห็นการตลาดปีใหม่ในที่ต่าง ๆ ก็หน้านิ่วคิ้วขมวดด้วยรู้สึกไม่ชอบใจ

เขาโหยหาสุรา แต่เพื่อนที่มักไปดื่มด้วยกันสองในสามคนประกาศว่าปีใหม่นี้จะเลิกดื่มเหล้า ส่วนอีกคนหนึ่งก็ย้ายกลับไปอยู่บ้านที่ต่างจังหวัดแล้ว หน้าตาของงานต้อนรับปีใหม่ที่บริษัทก็เปลี่ยนบรรยากาศไปตามยุคสมัย ในเมื่อสิ้นปีดื่มเหล้าไปแล้ว คราวนี้จึงหันมาชวนกันไปกินข้าวเที่ยงแบบง่าย ๆ แทน เขารู้สึกราวกับว่าโลกทิ้งให้ตัวเองโดดเดี่ยว อยู่ที่บ้านก็เป็นคนที่ถูกเมินเงียบ ๆ อยู่ที่บริษัทก็เป็นคนที่ถูกเมินซึ่ง ๆ หน้า แล้วเขายังถูกโลกเมินใส่อีก...นี่คือเหตุผลที่เลือดของคย็องมันเรียกร้องหาแอลกอฮอล์

สำหรับคนที่ไม่มีใครคบ การดื่มสุราคนเดียวดูจะเป็นสิ่งที่เหมาะที่สุด แต่จะให้ไปดื่มจริงจังที่ร้านเหล้าคนเดียว เขาก็ไม่มีทั้งเงินและไม่มีทั้งอารมณ์ สุดท้ายหลังเลิกงานจึงต้องไปร้านสะดวกซื้อซึ่งเป็นที่ที่เขาจะดื่มเหล้าคนเดียวได้ แต่ร้านสะดวกซื้อแถวบ้านที่ไม่เก็บโต๊ะด้านนอกเข้าไปแม้จะเป็นฤดูหนาวมีเพียงร้านสะดวกซื้อแห่งนั้นแห่งเดียว

ร้านสะดวกซื้อของหมีขาวนิสัยแปลกประหลาดที่ดื่มชาไหมข้าวโพดต่างเหล้า อาจเพราะเจ้าของร้านเป็นหมีขาวที่นิสัยแปลกประหลาด จึงไม่หาพนักงานมาทำงานกะดึกและคอยดูแลร้านยามค่ำคืนด้วยตัวเองมาตลอด ให้ตายสิ เป็นถึงเจ้าของร้านก็น่าจะให้โอกาสคนอื่นได้ทำงานบ้าง เขาบ่นกระปอดกระแปดว่าเพราะแบบนี้ยังไงล่ะ ถึงไม่เกิดเศรษฐกิจแบบไหลริน[9] ขณะที่กำลังจะเดินผ่านร้าน ฝีเท้าของคย็องมันก็หยุดชะงักกะทันหัน

ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่บนโต๊ะนอกร้านสะดวกซื้อมีรามย็อนยี่ห้อซัมแกวางอยู่

ซัมซัมซัม

เขาคิดถึงซัมซัมซัมเหลือประมาณ มีเพียงสิ่งเดียวที่จะช่วยปลอบใจตนเองที่เศร้าหมองและไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปในปีใหม่นี้ได้ และซัมซัมซัมจะเป็นสิ่งเดียวที่ช่วยเปิดทางให้เขาในปีใหม่นี้ เขาทนไม่ไหวอีกต่อไป ต่อให้ซัมแกรามย็อนที่วางตระหง่านอยู่ตรงนั้นเป็นเหยื่อที่หมีขาวตั้งไว้ล่อปลาแซลมอน คย็องมันก็ต้องกินมันให้ได้ ต่อให้หมีขาวพุ่งเข้ามายังโต๊ะสุราซัมซัมซัมของเขา คย็องมันก็มั่นใจว่าตนมีพละกำลังมากพอและจะทำให้ศีรษะของเขาสภาพเหมือนไหมข้าวโพดได้

“อ้าว...ไม่เจอกันนานเลยนะครับ”

เขายังคงเชื่องช้า ไม่เปลี่ยนเลยสินะ เจ้าของร้านหมีขาวเอ่ยทักขณะคิดราคา แต่คย็องมันเพียงแค่ทักทายกลับทางสายตาเท่านั้น จากนั้นก็รีบเดินออกมาข้างนอก เขาเติมน้ำร้อนใส่ถ้วยรามย็อนโดย

[9] ทฤษฎีทางเศรษฐศาสตร์ที่กล่าวว่าหากเศรษฐกิจส่วนบนได้รับประโยชน์ เศรษฐกิจส่วนล่างก็จะได้รับประโยชน์ตามไปด้วย

ไม่หวั่นไหวกับความหนาวเย็น แกะห่อข้าวปั้นสามเหลี่ยม เปิดฝาโซจู แต่ว่าให้ตายเถอะ ไม่มีแก้ว นั่นเพราะเขาเอาแก้วกระดาษที่เคยพกติดกระเป๋าอยู่เสมอออกไปแล้วนั่นเอง พอจะต้องไปซื้อแก้วใหม่ก็รู้สึกหงุดหงิด ครั้นจะยืมก็รู้สึกเหมือนถูกหมีขาวจับจุดอ่อนได้ ช่างเถอะ งั้นยกดื่มเลยแล้วกัน ก็แค่โซจู ยกดื่มจากขวดเลยก็ได้ไม่ใช่หรือ

แล้วชายคนนั้นก็เดินออกมา คย็องมันพยายามไม่ใส่ใจ แต่เมื่อเห็นพัดลมในมือเขาก็หันไปมอง ดูดี ๆ แล้วจึงพบว่ามันไม่ใช่พัดลมธรรมดา แต่เป็นพัดลมทำความร้อน เจ้าของร้านหมีขาวดึงสายปลั๊กพ่วงออกมาจากไหนก็ไม่รู้ จากนั้นก็เสียบปลั๊กพัดลมทำความร้อนวางมันไว้ข้างคย็องมัน แล้วกดปุ่มเปิด

เขาผายมือมาทางคย็องมันที่กำลังสับสนงุนงง คล้ายกับจะบอกว่าขอให้อบอุ่น แต่แล้วก็จ้องไปที่โต๊ะ จากนั้นก็กลับเข้าไปในร้านสะดวกซื้ออีกครั้ง แม้จะยังจับต้นชนปลายไม่ถูก แต่ไออุ่นที่ลอยออกมาจากพัดลมทำความร้อนส่งผลให้ใบหน้าเคร่งเครียดของคย็องมันเริ่มผ่อนคลาย ไม่รู้ว่าใบหน้าของเขาตึงเครียดเพราะลมหนาวที่พัดมา หรือเป็นเพราะรู้สึกเขินที่มาร้านหลังจากหายไปนาน แต่สีหน้าที่แข็งกระด้างนั้นก็ค่อย ๆ อ่อนโยนขึ้น

“แก้ว…มีแค่อันนี้น่ะครับ”

หมีขาวเดินออกมาอีกครั้งแล้วยื่นแก้วกระดาษขนาดใหญ่เหมือนแก้วที่เคยใส่ซาไหมข้าวโพดให้คย็องมัน คย็องมันรับแก้วนั้นมาโดยไม่พูดอะไร ก่อนจะวางลงแล้วไตร่ตรอง เขาคิดว่าตนควรพูดอะไรสักอย่าง

“ขอบคุณครับ”

“ขะ...ขอบคุณเรื่องอะไรครับ”

“แก้วกับ…พัดลม”

“คุณหายไปนาน…เกือบจะไม่ได้ใช้แล้วครับ เจ้าเครื่องนั้นน่ะ”

“หือ พัดลมทำความร้อนน่ะหรือครับ”

“คุณชอบมานั่งตรงนี้บ่อย ๆ นี่ครับ…ผมนึกว่าคุณไม่มา เพราะอากาศหนาว…ก็เลยซื้อไว้…แต่ในเมื่อมาแล้วก็ถือว่าโชคดีครับ”

ชายร่างหมีขาวพูดคำที่อบอุ่นยิ่งกว่าพัดลมทำความร้อนด้วยสีหน้าเรียบเฉย ก่อนจะเดินหายไป คย็องมันเอาแต่ยกโซจูขึ้นดื่มอยู่ครู่ใหญ่ จนไม่ทันสังเกตเห็นว่าเส้นรามย็อนอีดหมดแล้ว

อบอุ่น

ทั้งโซจู ทั้งแก้วใส่โซจู ทั้งอุปกรณ์มอบความอบอุ่นที่ชายคนนั้นเตรียมไว้ให้คย็องมันเป็นพิเศษ แม้คย็องมันจะไม่มีใครคบ แต่พออยู่ที่นี่เขากลับรู้สึกว่าตนเองไม่ใช่คนแบบนั้น ในชั่วพริบตาเดียว ร้านสะดวกซื้อที่ไม่สะดวกนักแห่งนี้ก็กลับกลายมาเป็นพื้นที่ส่วนตัวของเขาอีกครั้ง คย็องมันรู้สึกเหมือนตนเองได้กลับมาในฐานะลูกค้าวีไอพี

เขาจัดการซัมซัมซัมจนเรียบร้อยด้วยเวลาไม่นาน แม้อยากจะสัมผัสความอบอุ่นต่อไปเรื่อย ๆ แต่ก็รู้ว่าตนควรลุกขึ้นได้แล้ว เจ้าของร้านมาปรากฏตัวอยู่หน้าคย็องมันอีกครั้งราวกับจะบอกให้เขาจ่ายเงิน ในมือข้างหนึ่งของเขาถือแก้วกระดาษที่ดูแล้วน่าจะใส่น้ำแข็งไว้ มืออีกข้างหนึ่งก็ถือขวดชาไหมข้าวโพดเอาไว้ ให้ตายเหอะ

ถึงอย่างไรเสีย อีกฝ่ายก็เป็นคนตำแหน่งสูงกว่าที่ดูอายุมากกว่าเขาประมาณสิบปี เพราะฉะนั้นแค่รับมาดื่มสักแก้วแล้วค่อยลุกออกไปเหมือนเวลาต้อนรับลูกค้าที่อยู่เหนือกว่าเขาก็ได้นี่ คย็องมันใช้มือทั้งสองถือแก้วเอาไว้ แล้วรับชาไหมข้าวโพดที่อีกฝ่ายรินให้

“เหนื่อยใช่ไหมครับ”

หลังจากทั้งคู่ชนแก้วชาไหมข้าวโพดด้วยกันแล้ว เจ้าของร้านก็ถามคำถามเกร่อ ๆ ขึ้นมา คย็องมันพยักหน้า แต่ชายคนนั้นใช้มือใหญ่ของเขาลูบคางอยู่หลายครั้ง ก่อนจะถามคำถามอีก

“คุณทำงานอะไร ทำไมถึง...เลิกงานดึกบ่อย ๆ ล่ะครับ”

เหอะ คิดว่าทำดีด้วยหน่อยแล้วจะมาถามข้อมูลส่วนตัวกันแบบนี้ได้หรือ

“เป็นพนักงานขายครับ”

“พนักงานขาย...ขาย...อะไรหรือครับ”

ไม่ว่าจะขายอะไร มันก็ไม่ใช่ของที่นายช่วยอุดหนุนได้หรอก

“ขายเครื่องมือการแพทย์ครับ”

“เครื่องมือการแพทย์ งั้นก็...สะ...ส่งของให้โรงพยาบาลหรือครับ”

ทำไมล่ะ นายเป็นเจ้าของโรงพยาบาลด้วยหรือไง

“ครับ”

“โรงพยาบาล...คงเหนื่อยน่าดูเลยนะครับ...คุณเป็นหัวหน้าครอบครัวด้วยใช่ไหม ผมมองแวบเดียว...ก็รู้สึกได้ถึงน้ำหนัก...ของการเป็นหัวหน้าครอบครัว”

เริ่มลามมาถามเรื่องส่วนตัวแล้วหรือ ตาลุงคนนี้ชักจะล้ำเส้นแฮะ น้ำหนักของหัวหน้าครอบครัวงั้นเหรอ ฉันสงสัยเรื่องน้ำหนักตัวนายมากกว่าอีก

“เจ้าของร้านก็ดูเหมือนเป็นหัวหน้าครอบครัวนะครับ ชีวิตคนเราก็แบบนี้แหละ”

“คุณกลับบ้านดึกแบบนี้...ก็คงไม่ค่อยได้เจอหน้าลูก คุณมี...ลูกสาวใช่ไหม”

อะไรกัน หมอนี่เป็นนักพยากรณ์เหรอ แต่ไม่หรอก เพราะถ้า

ไม่ใช่ลูกชายก็ลูกสาวนี่นะ

“ลูกสาวสองคนครับ”

“ดีจังครับ ลูกสาว...เยี่ยมที่สุด”

ชายคนนั้นลูบใบหน้าของตัวเองด้วยมือหนาเหมือนอุ้งเท้าหมี ไม่รู้ว่าทำไม แต่สภาพของเขาดูเปล่าเปลี่ยว ท่าทีแข็งกร้าวของคย็องมันจึงค่อย ๆ โอนอ่อนขึ้น เขาหยิบกระเป๋าสตางค์ออกมาราวกับนั่นเป็นปฏิกิริยาตอบสนอง แล้วดูรูปลูกสาวฝาแฝดตอนที่เพิ่งเข้าโรงเรียนประถม ใบหน้าที่เหมือนกันอย่างกับแกะของพวกเธอยิ้มกว้างจนเห็นฟัน นี่เป็นรูปของลูกสาวเมื่อหกปีก่อนที่เขาเห็นบ่อยกว่าตัวจริงเสียอีก เพราะเขามักกลับบ้านช้าเสมอ

พอคย็องมันยื่นกระเป๋าสตางค์มาให้ดูรูปข้างใน ชายคนนั้นก็จ้องมองลูกสาวของเขาในรูปถ่ายเขม็ง ราวกับคนที่เพิ่งเจอสมบัติล้ำค่า

“ทั้งสองคนน่ารักเหมือนกัน...จนแยกไม่ออก...ว่าใครเป็นใครเลยนะครับ”

“ฝาแฝดน่ะครับ”

“งะ...งี้นี่เอง...ที่คุณตั้งใจทำงาน...ก็เพราะลูกสาวที่น่ารักสินะครับ”

“พ่อแม่ทุกคนก็น่าจะเหมือนกันหมดไม่ใช่หรือครับ”

“เป็นพ่อคน...เหนื่อยใช่ไหม”

“ใช่ครับ เหนื่อย”

แม้จะรู้ทั้งรู้ว่านั่นเป็นคำถามชี้นำ แต่ก็ยังรู้สึกเหมือนโดนหลอกเข้าแล้วอยู่ดี ถึงอย่างนั้นเขาก็เริ่มเปิดฉากเล่าเรื่องราวต่าง ๆ เหมือนตลิ่งพังครืนลงไปกะทันหัน และเหมือนมีมอเตอร์ติดอยู่ที่ปาก ตั้งแต่เรื่องลูกสาวที่กำลังจะขึ้นมอต้นไม่ค่อยพูดคุยกับเขา การข่มขู่กลาย ๆ ของ

ภรรยา เรื่องเป้าหมายงานบริษัทที่เล็กลงเรื่อยๆ และการถูกเมินจากเพื่อนร่วมงาน ไปจนถึงเรื่องการถูกลูกค้าดูหมิ่น...คย็องมันพูดจนน้ำลายกระเด็นเหมือนคนที่ถูกวิญญาณเข้าสิง และเหมือนคนที่กำลังสารภาพบาปของตัวเอง

“จะลาออก...จากบริษัทก็ไม่ง่าย...แต่เวลาที่ใช้กับครอบครัว...ก็ไม่พอด้วยสินะครับ”

“...ไม่มีวิธีช่วยบรรเทาให้ความทุกข์ด้วยครับ”

“เพราะแบบนี้...หลังเลิกงาน คุณถึงได้...มาดื่มเหล้าที่นี่”

“ใช่ครับ”

“ถ้างั้น...ดื่มชาไหมข้าวโพดสิครับ”

“อะไรนะ”

“เลิกดื่มเหล้า แล้วหันมาดื่ม...ชาไหมข้าวโพดแทน เมื่อกี้คุณบอกว่าภรรยาไม่ให้...ดื่มเหล้าที่บ้าน งั้นถ้าดื่มชาไหมข้าวโพดแล้ว...ตัวจะไม่สั่น แล้วก็กินมื้อดึกที่บ้านกับคะ...ครอบครัวได้”

“ว่าไงนะครับ”

“ผมเองก็เพิ่งเลิกเหล้าได้แค่สอง...สองเดือน...เองครับ เจ้านี่...ช่วยให้เลิกได้”

เขาพูดเหมือนตัวเองเป็นคนคิดค้นชาไหมข้าวโพดขึ้นมาเป็นคนแรก แล้วทำท่าจะรินชาให้อีก คย็องมันรีบลุกพรวดแล้วหยิบกระเป๋าของตัวเอง

“ขอบคุณที่ชวนดื่มชานะครับ”

คย็องมันโค้งบอกลาก่อนเดินจากไป แล้วชายคนนั้นก็พึมพำอะไรบางอย่าง ซึ่งกลายมาเป็นฉลากติดอยู่บนแผ่นหลังของคย็องมัน

“ถ้าไม่ดื่มเหล้า วันรุ่งขึ้น...ก็จะเริ่มต้นวันใหม่ได้อย่างสดชื่น...

ประสิทธิภาพการทำงานที่บริษัทก็จะดีขึ้นด้วยครับ”

อืม ถ้าประสิทธิภาพดีขึ้น แล้วเงินเดือนเยอะขึ้น แถมได้เลื่อนตำแหน่งด้วยก็คงจะสุดยอดไปเลยละ เรื่องแบบนั้นคิดว่าคนอื่นเขาไม่รู้หรือไง พูดเหลวไหลไปเรื่อยเหมือนคนที่อาบชาไหมข้าวโพดแล้วผล็อยหลับไปอย่างไรอย่างนั้นเลยนะ

หลังจากจบบทสนทนาที่กระอักกระอ่วนและเหลวไหลกับชายคนนั้นแล้ว คย็องมันก็ต้องหาเส้นทางกลับบ้านทางอื่น เพื่อหลบเลี่ยงร้านสะดวกซื้อแห่งนั้นอีก แม้ว่าจะต้องเดินขึ้นบันไดสิบขั้น เดินผ่านซอยที่แสงแดดส่องไม่ถึง ทำให้หิมะยังละลายไม่หมด แต่เขาก็พอทนได้ เพราะไม่ต้องเห็นหน้าตาลุงที่พยายามจะสั่งสอนเขาแล้ว เขาตัดสินใจว่าจะไม่ไปดื่มเหล้าคนเดียวที่ร้านสะดวกซื้อแห่งนั้นอีก เพราะมันทำให้เขาอารมณ์บูดและหัวเสีย

สิ่งที่น่าขันคือเมื่อเขาไปที่ร้านสะดวกซื้อของชายคนนั้นไม่ได้ก็ไม่มีที่ไหนให้เขาได้ดื่มเหล้าคนเดียวเลย แม้จะเจอร้านเหล้าราคาถูกสองสามแห่ง แต่ก็ยิ่งทำให้รู้สึกหนักอึ้งขึ้น กว่าร้านสะดวกซื้อร้านอื่น ๆ จะกลับมาตั้งโต๊ะไว้นอกร้านอีกครั้ง ก็คงต้องรอให้ถึงช่วงฤดูใบไม้ผลิก่อน

ให้ตายสิ ถ้าอย่างนั้นก็ช่วยไม่ได้ คย็องมันตัดสินใจว่าจะหักดิบด้วยการไม่ดื่มเหล้า แล้วตรงกลับบ้านเลย พอภรรยาและลูกสาวเห็นคย็องมันกลับมาบ้านก่อนห้าทุ่มด้วยสภาพที่ไม่มีกลิ่นเหล้าหึ่งก็รู้สึกแปลกใจ แต่พวกเธอรีบบอกทันทีว่าสนับสนุนปณิธานเลิกสุราหลังปีใหม่ของพ่อ ปณิธานงั้นหรือ คนในครอบครัวเข้าใจผิดไปเอง เพราะเป็นช่วงปีใหม่ แต่อย่างไรก็ตาม พอได้รับแรงสนับสนุนจากครอบครัว

หลังจากไม่ได้รับมานาน คย็องมันก็รู้สึกดี ในเมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว เขาก็ตัดสินใจว่าจะลองเลิกสุราดู แล้วพอเริ่มทำอย่างนั้นก็ยิ่งอยากกลับบ้านเร็วขึ้น ความคิดที่ว่าอยากดื่มเหล้าคนเดียวก็หายไปหมด

หลังเลิกงาน เขานั่งดูรายการในโทรทัศน์กับภรรยาและลูกสาวแทนที่จะดูเกมการแข่งขันเบสบอล จึงได้รู้ว่ามีรายการสนุกอยู่มากมาย โดยเฉพาะในวันพุธ วันนั้นเขาจะต้องรีบกลับบ้านไปนั่งดูรายการ *ขอกินข้าวด้วยสักมื้อ*[10] กับลูกสาวให้ได้ ลูกสาวคนโตถามว่าทำไมรายการ *ขอกินข้าวด้วยสักมื้อ* ไม่มาถ่ายที่แขวงช็องพาบ้าง และอยากจะให้คังโฮดงใส่ชุดซานตาคลอสมาหาที่บ้านพวกเขา ส่วนลูกสาวคนที่สองซึ่งเกิดช้ากว่าห้านาทีก็บอกว่าตัวเองชอบอีคย็องกยูมากกว่า พลางโบกใบปลิวร้านไก่ทอดดอนชิกเก้น ซึ่งมีรูปอีคย็องกยูสวมชุดดอนกิโฆเต้อยู่ ในวันเช่นนี้ ภรรยาจะยอมเอาหูไปนาเอาตาไปไร่ตอนพวกเขาสั่งไก่ทอดมากิน และพอลูกสาวรู้ว่าวันไหนที่พ่อกลับบ้านเร็วจะได้กินไก่ทอด พวกเธอก็พากันดีใจยกใหญ่

ดีใจเรื่องอะไรน่ะหรือ จะเรื่องไก่ เรื่องพ่อ หรืออะไรก็ช่าง แค่ได้นั่งแทะไก่ร่วมกัน นั่นก็คือครอบครัวแล้ว

ตอนกลับไปเยี่ยมบ้านเกิดช่วงเทศกาลวันขึ้นปีใหม่เกาหลี คย็องมันไม่แตะเหล้าเลย ในขณะที่ทั้งพ่อและพี่น้องของพ่อซึ่งเมามายทุกเทศกาลพากันเล่นไพ่โกสต็อปจนหันมาทะเลาะกันเองต่อว่าคย็องมันว่าเป็นคนจิตใจคับแคบ แต่ภรรยากับแม่กลับมองเขาด้วยความปลื้มใจ

---

[10] รายการวาไรตี้ *Let's Eat Dinner Together* ดำเนินรายการโดยคังโฮดงและอีคย็องกยู พิธีกรและแขกรับเชิญจะเดินไปตามชุมชนและเคาะประตูบ้านของคนทั่วไปเพื่อขอเข้าไปร่วมรับประทานอาหารเย็นด้วย

หลังผ่านช่วงวันหยุดไปได้สองสามวัน ขณะกำลังเดินกลับบ้านตอนกลางดึก คย็องมันเผลอใช้เส้นทางที่ต้องเดินผ่านร้านสะดวกซื้อโดยไม่รู้ตัว เดี๋ยวนี้ต่อให้เดินผ่านร้านสะดวกซื้อแห่งนั้น เขาก็ไม่รู้สึกว่าอยากดื่มเหล้าคนเดียวแล้ว แถมยังเดินผ่านไปได้อย่างเป็นธรรมชาติเพราะไม่ได้คิดถึงเรื่องพวกนั้นอีกต่อไป แต่กระนั้นเขาก็เกิดสงสัยขึ้นมาว่าเจ้าของร้านหมีขาวยังคงทำงานเวลาเดิมเพราะหาคนมาทำงานกะดึกไม่ได้อยู่หรือเปล่า จึงอดหันไปมองทางร้านสะดวกซื้อไม่ได้

ไม่มีใครยืนอยู่ตรงเคาน์เตอร์ของร้าน แต่ขวดชาไหมข้าวโพดที่ตั้งอยู่ลำพังบนโต๊ะนอกร้านทำให้เขารับรู้ถึงตัวตนของเจ้าของร้านได้ หมอนี่เป็นคนตลกดีจริงๆ คย็องมันเบี่ยงฝีเท้าเดินกลับไปที่ร้าน หนึ่งเดือนก่อนเขาถูกชัมแกรามย็อนดึงดูดเข้าไป คราวนี้ก็เช่นกัน เขาถูกดึงดูดให้เข้าไปที่ร้านอีกครั้งด้วยชาไหมข้าวโพด

คย็องมันจ้องมองชาไหมข้าวโพดที่วางอยู่บนโต๊ะครู่หนึ่งโดยไม่พูดอะไร จากนั้นก็หยิบขวดแล้วเดินเข้าไปในร้าน

กรุ๊งกริ๊ง

ในร้านสะดวกซื้อไม่มีคน เงียบเชียบราวกับตกอยู่ในสภาพสุญญากาศ คย็องมันนึกอยากดื่มชาไหมข้าวโพดขึ้นมาจนทนไม่ไหว แต่ตรงเคาน์เตอร์ไม่มีทั้งหมีขาวและพนักงานพาร์ตไทม์ ช่างเป็นร้านสะดวกซื้อที่ไม่สะดวกเอาเสียเลยจริงๆ

จากนั้น ร่างใหญ่ก็เดินบิดขี้เกียจออกมาจากห้องเก็บของ ดูคล้ายหมีขาวที่เพิ่งนอนจำศีลเสร็จแล้วเดินออกมาจากถ้ำ พอเห็นคย็องมันเขาก็ยิ้ม แล้วเดินตรงมายังเคาน์เตอร์ คย็องมันยิ้มตอบอย่างเคอะเขิน พลางคิดว่าตนจะพูดอะไรดี

“สบายดีไหมครับ”

“เอ่อ...ครับ คุณก็...สบายดีใช่ไหม”

“ครับ เพราะได้คุณช่วยไว้”

ความเงียบสงัดที่แปลกประหลาดแผ่กระจายไปทั่ว แล้วคย็องมันก็วางขวดชาไหมข้าวโพดลง

“เท่าไรครับ”

“ฟรีครับ”

“ทำไมล่ะ”

“เพราะผมเอาวางไว้...ให้คุณ”

“นั่นแหละครับ คุณทำไปทำไม”

“เอ่อ...อย่างที่เคยบอกไว้...ว่าชานี้ดื่มแล้วจะติดใจไม่แพ้เหล้าเลย...ถ้าคุณดื่มวันละสองสามขวด...ยอดขายของร้านเราก็จะเพิ่มขึ้น เพราะงั้น...มะ...มันเป็นสินค้าที่ผมวางไว้เป็นเหยื่อล่อน่ะครับ”

ชายคนนี้พูดติดอ่าง แม้จะเป็นคำพูดที่ฟังแล้วไม่น่าเชื่อถือ แต่คย็องมันก็คิดจะเชื่อตามนั้น

“ขอบคุณครับ”

คย็องมันก้มศีรษะให้เขาเพื่อขอบคุณ

“แต่คุณช่วยซื้อ...อันนั้นไปแทนหน่อยสิครับ”

คย็องมันหันไปมองตามทิศที่ผู้ชายคนนี้ชี้ หน้าเคาน์เตอร์มีช็อกโกแลตยี่ห้อล็อกเกอร์วางเรียงรายอยู่

“ครับ อันนั้นแหละ หนึ่งแถมหนึ่ง”

ข้าง ๆ ล็อกเกอร์มีป้ายติดกำกับไว้เรียบร้อยว่า ‘1+1’ คย็องมันหยิบล็อกเกอร์ออกมาสองชิ้นตามที่เขาบอก แล้ววางลงบนเคาน์เตอร์

“เด็กสองคนที่น่ารักที่สุดในแขวงช็องพา...ผมหมายถึง...เด็กสองคนที่หน้าตาน่ารักเหมือนกัน...ชอบขนมอันนี้ครับ”

ชายคนนั้นคิดราคาพลางพูดตามมารยาทด้วยสีหน้าเรียบเฉย แต่หัวใจของคย็องมันกลับเต้นรัว เขายื่นบัตรเครดิตให้พลางกลืนน้ำลาย

“พวกเธอชอบช็อกโกแลตยี่ห้อนี้มากเลยครับ...แต่อยู่ดี ๆ ก็เลิกซื้อ...แล้วหันมาซื้อนมชะ...ช็อกโกแลตหนึ่งแถมหนึ่งแทน...ผมเลยถามพวกเธอว่าเดี๋ยวนี้...เลิกกินอันนี้แล้วหรือ”

“...แล้วไงต่อครับ”

“ไม่รู้ว่าคนพี่หรือคนน้อง แต่เอาเป็นว่า...เด็กคนหนึ่งตอบว่าเพราะตอนนี้...มันไม่ใช่หนึ่งแถมหนึ่งแล้ว”

“...”

ชายคนนี้ยื่นบัตรเครดิตกลับคืนให้ คย็องมันทำได้แค่เพียงรับบัตรมา แต่ไม่อาจทำอย่างอื่นได้เลย

“ผมก็เลย...หลอกถามว่า พวกหนู อันนี้...มะ...มันราคาเท่าไรกันเชียว ขอให้แม่ซื้อให้สิ...แล้วคุณรู้ไหม...ว่าพวกเธอตอบว่าอะไร”

เขาพูดอย่างเชื่องช้าเสียจนคย็องมันรู้สึกอึดอัดจนหายใจไม่ออก

“พวกเธอตอบว่าอะไรครับ”

“พวกเธอตอบว่า...แม่เคยบอกว่า...กว่าพ่อจะหาเงินได้ก็ลำบาก...ต้องประหยัด...ถ้าไปร้านสะดวกซื้อ...ให้ซื้อแค่ของหนึ่งแถมหนึ่ง ผมก็เลยคิดว่าพวกเธอประหยัดดีจริง ๆ...แล้วพวกเธอก็...เป็นเด็กที่โตมาเป็นอย่างดีด้วย”

“...”

“สินค้าอันนี้เพิ่งเริ่ม...จัดรายการหนึ่งแถมหนึ่งเมื่อวาน วันนี้คุณพ่อซื้อกลับบ้านไปให้ก่อน...แล้วพรุ่งนี้ค่อยบอก...ให้ลูก ๆ มาซื้อเองนะครับ”

พอเห็นน้ำใส ๆ เอ่อล้นออกมาจากดวงตาของคย็องมัน ชาย

คนนั้นก็หัวเราะพลางเคาะเคาน์เตอร์ชำระเงิน คย็องมันรีบยกแขนเสื้อโค้ตขึ้นมาเช็ดน้ำตา เขาก้มหัวให้ชายคนนั้นแล้วเก็บบัตรเครดิตใส่กระเป๋าสตางค์

ลูกสาวของเขากำลังส่งยิ้มแบบหนึ่งแถมหนึ่งออกมาจากกระเป๋าสตางค์ใบนั้น

ทดลองอ่าน